

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

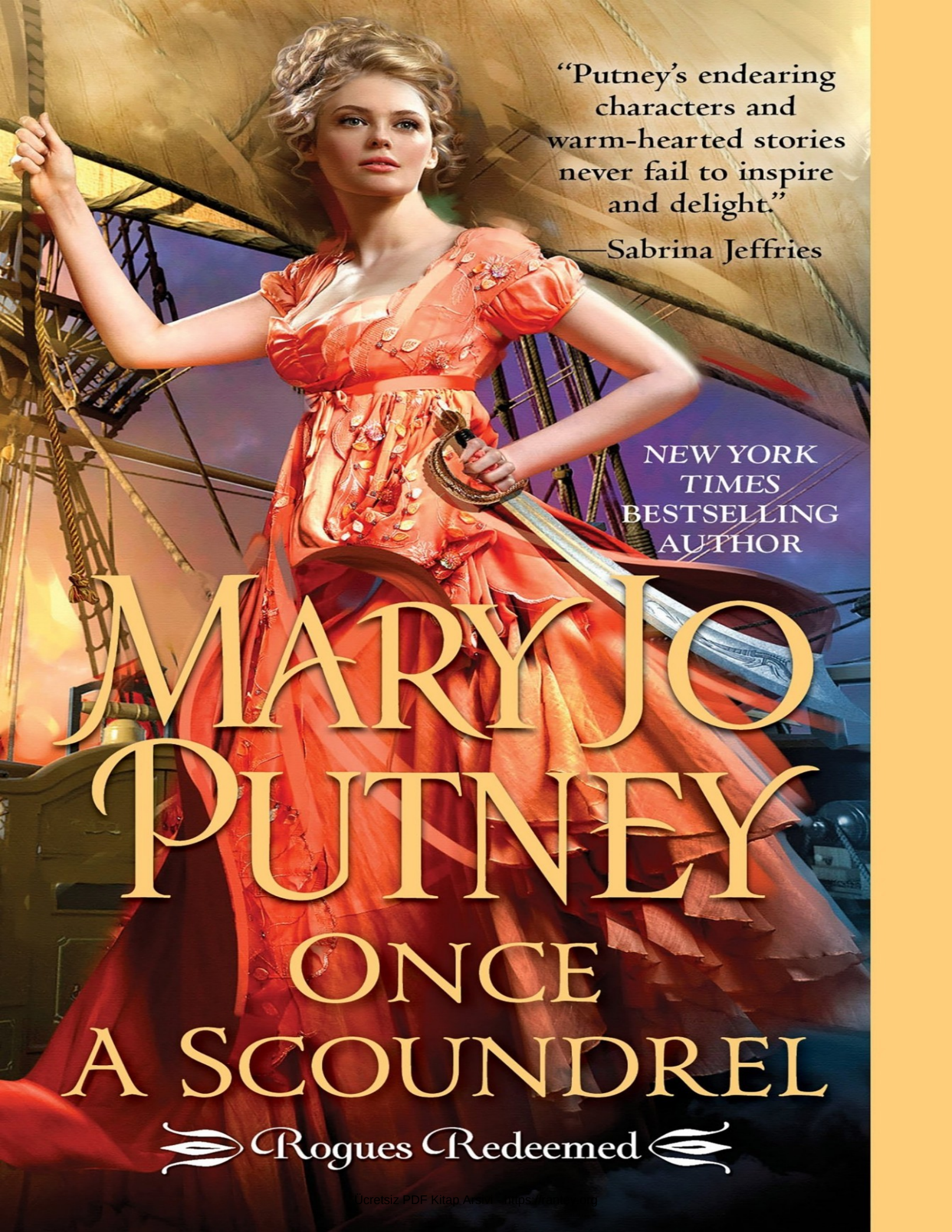
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Putney's endearing
characters and
warm-hearted stories
never fail to inspire
and delight."

—Sabrina Jeffries

NEW YORK
TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

MARY JO PUTNEY

ONCE A SCOUNDREL

» Rogues Redeemed «

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"EĞER BAYANIN BEKARETİ BEŞ BİN POUND DEĞERİNDEYSE, ONU GÜVENDE TUTMAK İÇİN SATIN ALIRIM!"

"kadarını karşılayabilir misin?" Malek ilgiyle sordu.

Gabriel birikimlerinin ve mal varlığının hızlı bir envanterini çıkardı. "Evet ama Londra'daki bankamdan çekeceğiniz bir poliçeyi kabul etmeniz gerekecek. Bunun için bana güvenir misiniz?"

Malek düşündü, sonra başını salladı. "Yaparım."

Leydi Aurora irkilerek Gabriel'e baktı. "Bana sahip olabilmek için o kadar para harcar mıydınız? Yoksa bunu yaptıktan sonra onurlu bir şekilde bana dokunmayı reddeder miydiniz?"

Ona baktı, beyni onu öpmenin erotik görüntüleriyle felç olmuştu. Ellerini sıcak, yumuşak teninde gezdirebilmek, içine gömülebilmek için o peçeleri çekip çıkarmak...

Beş bin pound pasif bir kabullenışı satın alabilirdi ama tutkulu bir arzuyu satın alabilir miydi? Pasif kabullenişin bu kadın için asla yeterli olmayacağını bildiğinden, kaba bir tavırla, "Benden güvende olursun. Yatak arkadaşı satın almak gibi bir alışkanlığım yok." Sanki o yanıltıcı masumiyetteki mavi gözlerin ardındaki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi hissederek ekledi: "Ve paramın tam karşılığını talep etmezsem lanet bekaretini iki kez satabileceğini sanma!"

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum," diye itiraf etti kendi kendine alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bu benim açımdan hiç sportmence olmazdı."

Mary Jo Putney tarafından yazılan kitaplar

Kayıp Lordlar serisi

Kayıp Bir Efendiyi Sevmek
Asla Saygın Bir Hanımefendiden
Daha Azı Değildir
Artık Bir Centilmen Değil
Bazen Bir Serseri Tam
Bir Eş Değil
Her Zaman Bir Aziz Değil

Kurtarılmış Haydutlar serisi

Bir Zamanlar Asker
Bir Zamanlar Asi
Bir Zamanlar Alçak

**Diğer
başlıklar**

Pazarlık
Tırmık
Yaramazlık ve Ökseotu
Son Şans Noel Balosu

MARYJO PUTNEY

BİR ZAMANLAR ALÇAK

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

"EĞER BİR BAYANIN BEKARETİ BEŞ BIN DOLAR EDİYORSA POUND, ONU GÜVENDE TUTMAK İÇİN ALACAĞIM!"

[Ayrıca .](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

Yazarın Notu

Teaser bölümü

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 119
West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2018 Mary Jo Putney tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4201-4096-5

eISBN-13: 978-1-4201-4097-2
eISBN-10: 1-4201-4097-3

*Her zaman sabırlı ve sevimli Mayhem
Danışmanıma:
Sizi ve kedileri kucaklıyorum!*

Ve kesinlikle gerçek bir kedi olan Gerçek Hayalet'e.

Önsöz

Gabriel Hawkins Vance devasa kapının önünde durdu ve titremesini kontrol etmeye çalıştı. Kraliyet Donanması'na on iki yaşında girmişti ve asteğmen grubunun en genci değildi. O günden bu yana geçen altı yıl içinde güller ve ölümcül hastalıklarla yüzleşmiş, bir isyanın bastırılmasına yardım etmiş ve on altı yaşındayken ele geçirilen ve Portsmouth'a götürülmesi gereken bir Fransız ödül gemisine komuta etmişti.

Ama hiçbir şey onu bu kapının diğer tarafındaki adamla yüzleşmek zorunda kalmak kadar korkutmamıştı.

Kaderini kabullenerek derin bir nefes aldı ve kapıyı açıp büyükbabasının çalışma odasına girmeden önce hızlıca iki kez vurdu. Amiral Vance masasında kaşlarını çatmış oturuyordu ama torununu görünce ayağa kalktı ve kaşları daha da çatıldı.

Uzun boylu, beyaz saçlı, yıpranmış meşe ağacı kadar sert bir adamdı. "İsminizin yüz karasıdır! Vance nesilleri Kraliyet Donanması'nda onurumuza leke sürülmeden hizmet etti ve öldü. *Sana* kadar!"

Gabriel irkilmesini kontrol etmeye çalıştı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim efendim."

"İyi gidiyordun. Seninle gurur duyuyordum. Ama sonra her şeyi bir kenara attın." Yaşlı adamın yüzü buruştu. "Savaşta ölseydin daha iyi olurdu!"

Gabriel, Fransız güllerini tarafından kanlı parçalara ayrıldıktan sonra denizci arkadaşlarının cesetlerini düşündü. Bu genellikle ölmek için hızlı bir yoldu ve yaşlı amirali tatmin ederdi ama Gabriel ölmüş olmayı dilemeyi kendine yediremiyordu.

"Size karşı saygısızlık ettiğim için özür dilerim," dedi sesini sabit tutmaya çalışarak. "Ama işten çıkarılmama neden olan koşulların farkındasınız."

"Bu koşullar, gençliğin ve soyadın seni askeri mahkemeye çıkmaktan ve asılmaktan kurtardı," diye tükürdü büyükbabası. "Bunu hak etmiş olmana rağmen."

Gabriel ani ve acil bir dürüstlük ihtiyacıyla, "O koşullar altında yine aynı şeyi yapardım," dedi.

"Seni pişmanlık duymayan alçak! Gözümün önünden defol!" diye hırladı büyükbabası. "Adını onurlandırmadan geri gelme!"

Kelimeler Gabriel'in damarlarında buz gibi dolaşıyordu. "Nasıl isterseniz efendim," dedi sertçe. Büyükbabasına mükemmel bir selam verdi, topuğunun üzerinde döndü ve yaşlı adamı bir daha asla göremeyeceğini bilerek odadan çıktı. Asla...

Büyükannesi yolunu kestiğinde körlemesine ön kapıya doğru ilerliyordu. "Ah, benim sevgili oğlum!" Sanki kendisinden yarım baş daha uzun değil de bir çocukmuş gibi onu sımsıcak kucakladı. "Kötü müydü?"

"Beni bir daha asla görmek istemiyor." Gabriel büyükannesine sarıldı ve utanç verici bir ağlama isteğini bastırdı. "Adımı onurlandırmadığım sürece, ki bu asla anlamına geliyor, çünkü onun için onur sadece Kraliyet Donanması demek. Artık zorla çıkarıldığıma göre, bu olamaz. Asla."

"Oh, Gabriel, canım." Kadın onu serbest bıraktı, yüzü üzgündü. "Sana çok değer verdiği için bu kadar sert davranıyor."

İlgileniyor muydu, yoksa amiral onu kendi başına bir adam olarak değil de aile geleneği için bir araç olarak mı görüyordu? Gabriel cevabı bildiğini düşünüyordu. "Beni özlemeyecek. Başka torunları da var."

"Evet, ama sen her zaman onun favorisi oldun." Sesi yumuşadı. "Ne olursa olsun, bence doğru olanı yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

Bu bilgi biraz yardımcı oldu. "Teşekkür ." Onun yumuşak yanağını öptü. "Şimdi ne yapacaksın?"

Tereddüt etti çünkü büyükbabasıyla kaçınılmaz, acımasız yüzleşmenin ötesini düşünemiyordu. "Emin değilim. Bir ticaret gemisinde yer bulurum herhalde."

Kurnaz gözlerle onun yüzünü inceledi. "Seçme şansın olsaydı çocukken donanmayı seçer miydin?" Kadının sözleri onun hayatının kalbine saplanmıştı.

Denizin değişen tüm ruh hallerini düşündü. Güzellik ve dehşet, coşku ve sonsuz can sıkıntısı. "Bilmiyorum. Belki de değil," dedi dürüstçe. "Ama bildiğim tek ticaret bu." Ve şimdi deniz teselli sağlayacaktı.

"Hangi yolu seçersen seç, iyi yürü," dedi kararlılıkla. "Ve lütfen! Bana yaz. Jane teyzene mektup gönderebilirsin."

"Yapacağım," diye söz verdi, sevgisinden asla şüphe duymadığı tek kişiyi kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. "Büyükbabamın benden daha fazla utanmaması için farklı bir isim alacağım."

"Hawkins'i kullan," dedi alaycı bir mizahla. "Bu senin göbek adın ve Jack Hawkins İngiltere'nin en büyük denizcilik kahramanlarından biriydi."

Büyükannesi onun mizah anlayışını her zaman paylaşmıştı. "Öyle yapacağım. Şu andan itibaren, ben Gabriel Hawkins'im." Ona son bir kez sarıldı ve hayal bile edemeyeceği bir geleceğe doğru kapıdan çıkıp gitti.

Bölüm 1

Londra
Sonbahar 1814

Mektup geldiğinde Lord ve Leydi Lawrence kütüphanede keyifli bir öğleden sonra geçiriyorlardı. Kâhya mektubu bizzat konta teslim etti. Sylvia Lawrence başını kaldırıp baktığında mektubun lekeli bir muşambaya sarılmış olduğunu ve çok uzun bir yoldan gelmiş olması gerektiğini gördü. "Bu Rory'den gelen bir mektup mu?" diye sordu merakla. "Ondan uzun zamandır haber alamıyoruz! Eve geliyor mu?"

Kocası mektubu açtı ve kaşlarını çatarak okudu. Sonra da sadece tek bir kişinin sarf ettiği o canlı küfürle küfretti. "Kızınız, Leydi Aurora Octavia Lawrence, bu kez gitmiş ve yapmış!"

Sylvia endişelenmeye başladığında, "O senin de kızın," dedi. "Sorun nedir?"

Kont hırladı: "Mektup Cezayir'deki İngiliz konsolosundan geliyor. Lanet kızınız Berberi korsanlar tarafından yakalanmış ve onu geri vermek için korkunç bir fidye istiyorlar!"

Sylvia'nın nefesi kesildi, neşenin yerini korku aldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Amerikalılar onlarla savaşıp bir antlaşma yapmaya zorladıktan sonra Berberi korsanların hırsızlıktan vazgeçtiklerini sanıyordum."

"Berberi korsanları anlaşmalara pek inanmazlar," dedi kocası acı acı. "Konsolos kızın zarar görmediğini söylüyor ama bir hareme kapatılmış ve fidye alınmazsa köle olarak satılacak." Sesi yükseldi. "Elli bin pound! *Elli bin pound!*"

Mektubu masaya vurarak ince tüy kalemini uçurdu. "Kız onlarda kalabilir! Kızı geri almak için tek kuruş ödemeyeceğim."

"Geoffrey, bunu kastetmiş olamazsın!" Sylvia'nın nefesi kesildi. "En küçük kızımız! Rory senin hayatının zevkiydi."

"Ta ki büyüyene kadar ve o zamandan beri beladan başka bir şey olmadı." Sylvia'ya kaşlarını çattı. "Doğru dürüst bir evlilik yapmıyor ve büyük amcasından kalan mirası seyahatlerinde harcıyor. O zeki bir fingirdek. Bırakalım bu beladan kendi başına kurtulsun. Artık ona gücüm yetmez."

"O bizim *kızımız*!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" İlk baştaki öfkesi yatışmıştı ve gözlerinde acı vardı. "Bir kont olabilirim ama bu kadar büyük bir meblağı karşılayamam. Babamdan kalan borçları ödemem yıllarımı aldı ve sahip olduğun o sekiz çocuğun geri kalanını kurmak için almak zorunda kaldığımız ipoteklerin miktarını biliyorsun."

"Bütün bu çocuklarda senin de parmağın var," dedi kuru bir sesle. "Sekiz tane sağlıklı, çekici, zeki çocuğumuz oldu. Hangisinden vazgeçerdin?"

İçini çekti. "Yok, ama onlara hak ettikleri geleceği vermek ailenin kaynaklarını tüketti. Böylesine büyük bir fidyeyi ödeyecek paramız yok. Rory için bile."

Sylvia dudağını ısırды çünkü büyük yavruları kurmak için para toplamının ne kadar zor olduğunu biliyordu. "Ama Berberi'de kölelik, Geoffrey! Bu bir sıyrık değil, felaket! Yaşayabileceği dehşeti bir düşünsene!"

Ağzı gerildi. "En kötü zulümlerden kaçınacak kadar güzel. Muhtemelen Cezayir Dey'inin baş cariyesi olacak. Üzgünüm Sylvia. Rory yatağını yaptı." Sesi kırıldı ve acısı ortaya çıktı. "Şimdi onun bedelini ödemeye razı olan her erkekle yatmak zorunda."

Kontes ürperdi. Geoffrey fidyenin imkânsız olduğuna karar vermişti ve Rory'ye yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacaktı. Gözlerini kapadı ve en küçük çocuğunun görüntüleri zihnini doldururken ürperdi. Bütün çocuklarını çok severdi ama Rory altın gibi, mutlu bir bebektir. Sylvia bu yüzden ona Aurora adını vermişti, şafak vakti için.

Kızı kahkaha ve yaramazlık içinde büyüdüğü Aurora da hızla Rory'ye dönüşmüştü. Evet, bazen başını belaya sokuyordu ama bunun nedeni yaşama karşı duyduğu iştahı. İçinde kötülük yoktu.

Sylvia kocasını tanıyordu. Geoffrey durumu analiz edip yapabileceği bir şey olmadığına karar verdiğine göre, Rory'ye kapıyı kapatacak ve çözebileceği, eve daha yakın sorunlara odaklanacaktı. Kızının kaderini o kadar derine ki, kâbusları dışında acısını hissetmeyecekti.

Ama bu Sylvia'nın da aynı şeyi yapması gerektiği anlamına gelmiyordu. Zor durumlarla başa çıkmakta iyi olan bir adam duymuştu. Hayatın her kesiminden insanlarla bağlantıları olan bir aristokrat. Sabah onu arayacaktı. Belki de -Tanrı'ya dua et!- kızını eve getirebilecek birini tanıyordu.

Londra, İngiltere'den
Zephyr Pool adlı yelkenli

Gabriel küçük bir çocukken yelkenli bir geminin cesur kaptanı, Drake ve kendi efsanevi adaşı Sir Jack Hawkins gibi bir korsan olmayı hayal etmişti. Hayallerinde denizde geçireceği uzun ve sıkıcı haftalar, gemi bisküvileri ya da granit dokulu peksimet yoktu.

Ne de muhasebe. Hem geminin sahibi hem de kaptanı olduğu için muhasebeyle pek ilgilenmiyordu ama *Zephyr*'in düzgün çalışmasını sağlamak için biraz hesap kitap yapmak gerekiyordu. Neyse ki, karaya vurmuş bir İngiliz dul kadını kurtarmak için Amerika'ya yaptığı son görev, kadının cömert ailesi sayesinde çok kârlı olmuştu. Bonus olarak, Chesapeake Körfezi'nde bir aşağı bir yukarı dolaşan Kraliyet Donanması savaş gemileri tarafından havaya uçurulmaktan bile kurtulmuştu.

Kumral başlı Amerikalı ikinci kaptanı Landers açık kapının çerçevesine vurup kamarasına girdiğinde hesap defterini bir kenara bırakmaktan memnundu. "Günaydın Kaptan. Erzak işini yarın ya da ertesi gün bitirmiş oluruz." Bir liste uzattı. "Bunlar beklediğimiz malzemeler."

Gabriel listeyi taradı, sonra başını salladı. "Daha uzun sürse bile Halford yelkenlileri için beklemeye değer. İyi bir yelkenliyi asla gözden çıkarmamak gerekir."

Listeyi geri verirken Landers, "Bundan sonra nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Bu mükemmel bir soru." Gabriel masif meşe zemine sabitlenmiş sandalyesinde arkasına yaslandı ve masasının üzerinde uyuklayan beyaz ve gri gemi kedisinin başını dalgınca kaşdı. "Emin değilim. Napolyon sürgünde, İngilizler ve Amerikalılar da barış görüşmelerinde olduğu için çok fazla abluka yok. Sıradan bir kargo bulmam gerekecek. Daha güvenli ama daha az kârlı."

"Yaşlanıyorum," dedi Landers iç çekerek, henüz yirmi altı yaşındaydı. "Yeterince gülle atlattık, artık güvende olmak kulağa hoş geliyor."

Gabriel kuru bir sesle, "Top gülleleri olmasa bile, deniz isterse bizi yeterince çabuk öldürebilir," dedi. Kendisi de otuzunu geçmiş olduğundan, arkadaşına hak verecek kadar tehlike görmüştü ama insan kendini meşgul edecek bir şeyler yapmalıydı ve deniz konusunda oldukça deneyimliydi. "in ayı ticaretini düşünüyorum."

"*Zephyr'in* hızı bu konuda avantaj sağlayabilir ama yolculuklar çok uzun." Landers devam etmeden önce duraksadı. "Bunun için imza atmazdım. Babam birinci sınıf bir kıyı ticaret gemisi inşa etmeyi yarıladı. İlkbaharda hazır olacak. Bütün güzel kızlar evlenmeden önce Maryland'deki evime dönüp kendime bir eş bulmanın zamanı geldi diye düşünüyorum."

"Seni  zlerdim," dedi Gabriel gerçek bir üzüntüyle, "ama in ticareti ev ve aile isteyen bir adam için uygun değil. Kendine ait bir gemiye sahip olmanın zamanı geldi."

Mutlu bir romantiğin coşkusuyla konuşan Landers, "Yuva kurmayı ve kendinize güzel bir eş bulmayı düşündünüz m ?" diye sordu.

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Atlantik'in hangi yakasına yerleşeceğimi bilemem ve işim gereği çok az güzel kadınla tanışıyorum, bu yüzden cevabım hayır."

Landers sırtarak, "St. Michaels'a yerleşirseniz, sizi daha yakından tanımak isteyen çekici kadınlarla karşılaşacağınızı garanti ederim," dedi.

"Bir ikinci kaptanın gemide pek çok önemli görevi vardır," dedi Gabriel sert bir sesle. " patanlık bunlardan biri değildir."

"Nell adında çok iyi bir kuzenim var," diye gönüllü oldu arkadaşı. "Bir resim kadar güzeldir ve melekleri yalvartacak vişneli turta pişirebilir!"

Gabriel en vahşi kaptan bakışını attı. "Git!"

Bakışları işe yaramamış olmalıydı çünkü Landers geri çekilirken gülüyordu. Arkadaşı gittiğinde Gabriel hesaplarına geri döndü ama aklı başka yerlerdeydi.

Zor zamanlardan payına düşenden fazlasını görmüştü ama son yıllarda oldukça iyi durumdaydı. Aslında, seçeneklerinin olduğu bir noktaya ulaşmıştı. Ama geleceği için ne istiyordu ki?

Bu soruya nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri olmadığından, Landers kafasını tekrar kapıdan içeri uzattığında rahatladı. "Bay Kirkland diye biri sizi görmek istiyor ve konuşmak isteyebileceğiniz birine benziyor." Landers tekrar gözden kaybıldı.

Kirkland? Kendine gelen Gabriel ayağa kalktı. İsmi biliyordu ama neden? ?

Kamaraya giren uzun boylu, siyah saçlı adam, yelkenli gemilere alışkın birinin rahatlığıyla başını çarpmamak için eğildi. İlk bakışta, sadece iyi giyimli bir beyefendi gibi görünüyordu, perde arkasında sihir yapan bir casus ustası değil. İkinci bir bakış daha fazlasını ortaya çıkardı. "Sanırım siz Bay Kirkland değil, efsanevi Lord Kirkland'sınız?"

Misafiri gülümsedi. "Ortak arkadaşımız bana efsanevi dediyse, kesinlikle alaycı bir ifadeyle demiştir."

Gabriel elini uzatırken, "Biraz, belki," diye izin verdi. Ama bu tanımda saygı da vardı. "*Zephyr*'e hoş geldiniz Lord Kirkland."

Diğer adam sert bir el sıkışma ile karşılık verdi. "Kirkland olur. Birkaç dakikanız var mı? Sizinle görüşmek istediğim bir teklifim var."

Bir casus şefi Gabriel'den ne isteyebilirdi ki? Merakla, "Zamanım var," dedi. Ziyaretçisine bir sandalye gösterdiğinde, gri ve beyaz bir çizgi Gabriel'in masasından fırlayıp kapıdan çıktı.

Kirkland gözlerini kırptırdı. "O bir kedi miydi?"

"Geminin kedisi. Çok iyi bir fare avcısıdır ama utangaçtır. Fark edilmekten hoşlanmaz, bu yüzden onu görmemiş gibi davranın." Gabriel kamaraya geçti ve kapıyı kapattı. "Ortak dostumuzdan bahsetmişken, Gordon ve cesur Callie'yi Londra'ya döndüklerinden beri gördün mü?"

"Evet ve geliyorlar." Kirkland diğer sandalyeye oturdu. "Gordon'un görevini tartıştığımız sırada bana seninle tanışmamı önerdi, çünkü bazı işler için çok uygunsun."

Gabriel kendi koltuğuna otururken, "Yelkenli gemilerle ilgili bir iş sanırım," dedi. "Ama benim gemim size kendi ticaret filonuzda bulamayacağınız ne sunabilir?"

Kirkland kısa ve öz bir şekilde, "Berberi devletleri deneyimi," dedi.

Gabriel'in ensesi diken diken oldu. "Bu fikre nereden kapıldın?" "Gordon bir gece sen onu Amerika'ya götürürken söyledi bunu, İkiniz konyak ve hikâyeler paylaştınız," diye açıkladı Kirkland, gözlerinde eğlenen bir parıltıyla. "Anlaşılan ona Cezayir'de zaman geçirdiğinizi ve diğer bazı Berberi devletlerini de ziyaret ettiğinizi söylemişsiniz."

Gabriel bundan bahsetmiş miydi? Fark ettiğinden daha fazla brendi içmiş olmalıydı. Ama o ve Gordon karşılıklı tehlike içinde oluşan bir bağı paylaşıyorlardı ve bu

onunla konuşmak çok kolaydı. Ayrıca, Gordon'un payına düşenden çok daha fazla şaşırtıcı hikâyesi vardı. Güzel bir gece olmuştu. "Ne dedi?"

"Köle olduğunu," dedi Kirkland kararlı bir şekilde. "Amerikalı ve Avrupalı denizcilerden oluşan karma bir mürettebatla, bu çok güzel gemiyi ilk başta Amerikalılardan alan korsanlardan ele geçirerek kaçmayı başardığınızı. Bunlar etkileyici nitelikler Kaptan."

O gece *kesinlikle* çok fazla brendi içmişti. "Kaçış, çok sayıda adamın, şans eseri korkunç bir havanın ve biraz da şansın dahil olduğu ortak bir çabaydı."

"Hikâyeyi duyduktan sonra biraz araştırma yaptım. Ortak kanı, sizin denizcilik becerileriniz ve yerel Arapça lehçesindeki akıcılığınız olmasaydı, kaçmanın mümkün olamayacağı yönündeydi."

Bu doğrudu, bu yüzden Gabriel bunu inkâr etmeye çalışmadı. "Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye açıkça sordu.

Kirkland da aynı şekilde, "Genç bir kadın, Leydi Aurora Lawrence, gemisi Cezayirli bir korsan tarafından ele geçirildiğinde esir alındı. Onu esir alan kişi bir kontun kızı olduğunu öğrenince elli bin pound fidye istedi. Babası bunu ödeyemez."

Hawkins hafifçe ıslık çaldı. "Bu bir kralın fidyesi! Ama reddetmek bir baba için çok sert bir şey. Pazarlık yapmayı düşündü mü?"

"Çok sayıda başka çocuk var ve ailenin sınırsız serveti yok ve tabii ki bu kadar uzaktan pazarlık yapmak zor. Ama evet, çok zor." Kirkland'ın bakışları sabitti. "Ve sizin de biraz sempati duyabileceğiniz bir durum."

Casus şefi belli ki Gabriel'in geçmişi hakkında araştırma yapmıştı. Ağzı gerildi. "Biliyorum ama yine de bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Leydi Aurora'nın annesi kocasının reddini kabul etmiyor ve kızının serbest bırakılmasını sağlamak umuduyla mücevherlerini ve diğer kişisel mülklerini rehin verdi ve alabildiği her kuruşu borç aldı."

"Elli bin poundu toplamayı başardı mı? Eğer öyleyse, fidyeyi ayarlamak ve kızı geri almak çok zor olmasa gerek."

"Meblağın ancak yarısını bulabildi, bu yüzden kurnaz ve bilgili bir temsilciye ihtiyacı var. Benim ünümü duymuş ve cesur, onurlu, Berberi'yi bilen ve gerçekten iyi bir müzakereci olan bir adam tanıdığımı umarak bana geldi." Kirkland biraz gülümsedi. "Avrupa'nın deneyimli diplomatlarının yarısının birbirlerinin etrafında dans

Viyana'daki kongrede, olasılıklar listesi çok kısaydı. Bu üstlenmek isteyeceğiniz bir iş mi?"

Gabriel konuşmanın nereye varacağını tahmin etmiş olsa da, Kirkland'ın sözleri karnına inen bir tekme gibiydi. Berberi Sahili. Hayatının en kötü cehenneminin sahnesi ve aynı zamanda yeniden dirilişinin başlangıcı.

Gabriel sandalyesinden kalkıp volta atmaya başladığını fark etmemişti bile, ta ki kamarasını paylaşan iki toptan otomatik olarak kaçtığını fark edene kadar. Durdu ve bir lombozdan dışarı, her boydan teknenin mutlu bir kargaşa içinde bir ileri bir geri süzüldüğü, Londra'ya özgü bir manzara olan kalabalık Thames Nehri'ne baktı. Akdeniz'in güneşten kavrulan kıyılarından çok farklıydı.

Kirkland sessizce, "Anladığım kadarıyla bu soru kolay kolay cevaplanmayacak bir soru," dedi. "Doğru anladınız."

Kirkland tarafsız bir ses tonuyla, "Ülkelerimiz savaş halinde olmadığına ve yasal kimlik belgeleri taşıdığınıza göre, geri döndüğünüzde herhangi bir tehlike altında olmamalısınız," dedi.

"Doğru, zaten tanınmam da pek mümkün değil. O günlerde kirli sakalım vardı ve pek de ayırt edici bir görünüşüm yok."

"Zephyr tanınır mı? Cezayirli korsanlar tarafından ele geçirildi ve oradaki limanda zaman geçirdi."

Gabriel başını salladı. "Fırtına hasarı ve onarımlar nedeniyle, yıllar içinde arma değişiklikleri de dahil olmak üzere modifikasyonlar yapıldı. Aynı Amerikan yelkenlisi tipinde olduğu tespit edilebilir ama aynı gemi olduğu söylenemez. Yine de gemi ve ben tanınmasak bile, Berberi kıyıları istikrarsızdır. Ayrıldığımdan beri o bölgeden uzak duruyorum."

Kirkland, "Şu anda her zamankinden daha da istikrarsız," diyerek aynı fikirde. "Napolyon'un yenilgisinden sonra Avrupa'nın yoğun bir şekilde yeniden inşa edilmesiyle, Akdeniz'in güney kıyısındaki ülkeler için huzursuz bir file aynı yatağı paylaşmak gibi bir şey olmalı."

Diğer adamın canlı tasviriyle eğlenen Gabriel, Kirkland'a döndü. "Bana önerilen düzenlemelerden ve başı dertte olan genç kızdan biraz daha bahset."

Kirkland, "Çabalarınız için size makul bir kiralama ücreti ödenecek, ancak bu Gordon'la Amerika'ya yaptığınız yolculuk kadar kârlı olmayacak," diye cevap verdi. "Size üst düzey hükümet yetkililerinden tanışma mektupları getirebilirim ve sanırım size geçici bir konsolosluk rütbesi de verebilirim."

"Bir korsan kaptanı sebepsiz yere saldırıp gemimde delikler açmazsa, bu şeyler işe yarayabilir."

Kirkland alaycı bir onaylamayla başını salladı. "Bu imkânsız değil. Böyle bir nedenle gerekli olabilecek her türlü onarımı bizzat karşılayacağım."

Gabriel çöl kuruluğuyla, "Gemimin ele geçirilmediğini ya da batırılmadığını varsayarsak bu çok cömertçe," dedi. "Peki ya kız? Onu tanıyor musun? Bütün bu çabaya değer mi?"

"Annesi öyle düşünüyor. Leydi Aurora'yla hiç tanışmadım ama lakabı Kükreyen Rory Lawrence ve zeki, çekici ve dehşet verici derecede bağımsız olmasıyla tanınıyor." Kirkland elini iç cebine attı ve işlemeli altın bir madalyon çıkardı. "Annesi bu minyatürü, kızın özgürlüğü için bir şampiyon bulmama yardımcı olacağı umuduyla bana ödünç verdi."

Gabriel madalyonu açtı ve sanki kalbine yıldırım düşmüş gibi garip, acı verici bir şok hissetti. Leydi Aurora altın sarısı bir sarışındı, çok güzeldi ama onu karşı konulmaz bir şekilde çekici kılan şey gülen yüzüydü. Özgür ve mutlu olmayı hak eden genç bir kadına benziyordu, yabancı bir ömür boyu hapsedilmeyi değil, minyatürde gördüğü canlı kadından ziyade bir sahiplenmeyi.

Garip bir şekilde, ona hayatının farklı olabileceği tüm yolları hatırlattı. Geçmişini değiştiremezdi ama belki de bu altın kızın hak ettiği özgürlüğü ve kahkahayı yeniden kazanmasına yardım edebilirdi.

Bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini merak ettiğini ve kaderin onu temelli terk ettiğini düşündüğü bir yere kurtarma göreviyle göndermeye karar verdiğini fark ettiğinde ağzı burkuldu. Madalyonu kapadı. "İngiliz gülü rengi onu değerli kılıyor olmalı, yine de gençleri tercih ediyorlar."

Kirkland madalyonu yerine koyarken başıyla onayladı. "Genellikle bir esir için fidye talep edildiğinde, talebin aileye iletilmesi, paranın toplanması ve cevabın gelmesi için zaman tanınır. Ama her zaman bir tutsağın beklemekten sıkılıp onu açık artırmayla satma tehlikesi vardır. Bu kurtarmayı üstlenmeye ve hemen yola çıkmaya istekli misiniz?"

"Kesinlikle pişman olacağım," dedi Gabriel asık suratla, "ama evet. Mürettebatıma bu yolculuğa çıkmak istemeyen olup olmadığını sormam gerekecek." Geminin havalandığını gören

Kirkland'ın kaşlarını kaldırarak, "Burası Kraliyet Donanması değil. Bir insan hangi riskleri almak istediğine karar verebilmelidir."

"Bu makul. Mürettebatınızın çoğunun böyle belirsiz bir bölgeye gitmemeyi tercih edeceğini düşünüyor musunuz?"

Gabriel biraz gülümsedi. "Hepsi benimle birlikte ablukaya alındı, bu yüzden Berberi Sahili'nin onları rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ama dediğim gibi, seçme şansları var."

Kirkland, "Eğer yedeklere ihtiyacınız varsa, size tecrübeli denizciler sağlayabilirim," dedi.

"Bunu aklımda tutacağım." Gabriel başını eğdi. "Bu iş için en iyi adamın ben olduğumdan neden bu kadar eminsin?"

"Gordon, birinci sınıf bir denizci olmanın yanı sıra, onu Amerika'ya, hem de bir savaş bölgesine götürerek iş şartlarının ötesine geçtiğini söyledi. Böyle bir görev için ne gerekiyorsa yapacak bir adama ihtiyaç var."

Ki bu doğrudu. O altın sarısı, gülen kızı hatırlayan Gabriel, onu sağ salim ailesine kavuşturmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Ama Cezayir'i en son gördüğü zamanı da düşünmeden edemiyordu; şiddetli bir fırtınada, dağınık Cezayir savaş gemileri *Zephyr*'in gövdesinde delikler açmaya çalışırken, o şehirdeki esaretten kaçmıştı. Oraya dönmeyi kabul edecek kadar çılgın olduğu için, bunu iyi silahlanmış bir geminin kaptanı olarak yapacağı için mutluydu. Geçici İngiliz konsolosluğunu sağlayacak kimlik bilgileri de işine yarayacaktı.

Zaman değişmişti ve teoride Cezayir ile Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri arasında barış vardı. Bu da korsanların bazen esir alıp fidye talep etmelerini engellemiyordu.

Eski gelenekler zor öldü.

Bölüm 2

Sarsıcı **bir** darbe gemiyi şiddetle sarsarak Rory'yi uykusundan uyandırdı. Bağrısmalar ve silah sesleri, gecenin yumuşak dalga ve gıcırdayan arma seslerini bastırdı. Yüce Tanrım, bir korsan saldırısı mı? Devon Lady Akdeniz'in ortasında güvende olmalıydı ama bu silah sesleri çok gerçektir.

Kalbi küt küt atarak dar üst ranzadan kaydı. Yoldaşı, kuzeni ve arkadaşı Constance Hollings alt ranzada kıpırdanıyor, daha yavaş uyanıyordu. "Neler oluyor, Rory?"

Gözlerini kısarak lombozdan dışarı baktı ve ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Uzun, alçak bir kadirganın Devon Lady'ye çarptığını, koçbaşının üst güverteye çarptığını ve iki gemiyi birbirine kilitlediğini görünce midesi sıkıştı. Halatlar ve yakalama kancaları yelkenlinin güvertesine fırlatılmıştı ve korsanlar gemiye doluşmuştu. "Bir korsan saldırısı!"

Kendini kötü hissederek devam etti: "Atina'dan yola çıktığımız gece Kaptan Roberts'la akşam yemeğinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Korsanlar gemiyi ele geçirirse ne yapmamız gerektiğini sormuştun. Güldü ve böyle bir şeyin olmayacağını, ama olursa en pahalı giysilerimizi giyip fidye almaya degecekmişiz gibi görünmemiz gerektiğini söyledi."

Yüzünü ekşiterek küçük sandığını açtı ve dokunarak ipek bir elbise buldu, sonra da elbiseyi vardiyasının üzerine çekti. Constance ayağa kalktı ve arkasını bağladı, ardından giysi bulmak için kendi göğsünü karıştırdı.

Rory en güzel takılarını taktıktan sonra Constance'ın ranzasına oturdu ve bu gece ne giyerse giysin çöl kumlarında yürümek zorunda kalma ihtimaline karşı sağlam yarım botlarını çekti. Arkadaşının giyinmesine yardım etmek için ayağa kalktığında, "Kamaramıza dönmemize izin verilmezse diye defterlerim ve kalemlerim gibi birkaç şey alacağım," dedi.

Bir doktorun evinde yetişmiş olan Constance, "Ben tıbbi çantamı hazırlayayım. Çatışmada yaralananlar olabilir."

Rory, defterlerinin yanı sıra mücevher kutusunu da kanvas sırt çantasına atmış, korsanların ilgisini çekecek kadar ilginç olmasını ummuştu.

Defterleri görmezden gel. Sonra gözlerini ve yüzünü Akdeniz'in vahşi güneşinden korumak için geniş kenarlı bir şapka ve uzun pamuklu bir eşarp.

Çantasını omzuna atmıştı ki kamaralarının kapısı kırılarak açıldı ve zengin giysili, sarıklı bir korsan, arkasında diğerleri olduğu halde içeri daldı. Kaba sözler söyledi ve kendisiyle ve arkadaşlarıyla birlikte gitmesini emrettiği belli olan sert hareketler yaptı.

Sessizce onu takip , karanlık, dar geçitten geçirilirken kalbi çarpıyordu, sonra ana güverteye çıkan merdivene tırmandı. Yüzü sabit, Constance onu takip etti. Ay ışığı savaş sonrasını gözler önüne seriyordu. Devon Lady'nin mürettebatı onun önünde sıkı bir düğüm halinde toplanmıştı ve bazıları yaralıydı. Bunun gibi ticaret gemilerinin mürettebatı sadece birkaç düzine adamdan oluşurdu ve Kaptan Roberts'tan genç kamarot çocuğuna kadar hepsini tanıyordu.

Constance nefesinin altında küfretti ve yaralı mürettebata doğru ilerledi. Bir korsan onu durdurmaya çalıştığında, ona ters ters baktı ve elindeki bandaj rulosunu salladı. Adam geri çekildi ve devam etmesine izin verdi. Yaralı bir denizcinin yanına çöktü ve işe koyuldu.

Rory ağır silahlı, zengin renklerde kat kat giysiler giyen, başında bir türban ve kürkle süslenmiş bordo kırmızısı bir cüppe olan bir adamın yanına götürüldü. Bu reis, yani korsan kadirgâsının kaptanı olmalıydı. İri yarı ve korkutucu biriydi ve sol yanağından sakalına doğru kıvrılan bir yara izi vardı. Karanlıkta rengini seçemese de gözleri şaşırtıcı derecede açık renkliydi.

Bakışları onun üzerinde gezindi, soğuk bir şekilde giysilerini, mücevherlerini, yüzüksüz sol elini ve ipek elbisesinin altındaki vücudunu değerlendirdi. "Ben Orta Denizlerin efendisi Malek Reis'im," diye bağırdı aksanlı Fransızcasıyla. "Sen kimsin? Büyük bir hanımefendi mi yoksa zengin bir fahişe mi?"

Korkmuş görünmeyi reddederek çenesini kaldırdı. "Ben Leydi Aurora Lawrence, büyük bir İngiliz lordu olan Earl Lawrence'ın kızıyım," dedi en aristokrat sesiyle. "Benim için iyi bir fidye ödeyecektir ama bu fidyeye kuzenim Leydi Constance Hollings ve bu geminin mürettebatı da dâhil olursa." Eliyle denizcileri işaret etti.

Reis'in gözleri kısıldı. "Neden böyle sıradan adamlarla ilgilensin ki?"

"Babam adalet duygusuyla tanınır. Bu adamlar benim dostum oldular ve benimle birlikte serbest bırakılmalarında ısrar ediyorum."

"İsrar ediyorsun . . . !" İğrenç bir şekilde güldü ve ona doğru uzandı. . .

* * *

Rory sarsılarak uyandı, kalbi yakalandıkları zamanki gibi şiddetle çarpıyordu. O zamandan beri saldırıyla ilgili kâbuslar görüyordu. Şanslıysa, Reis onu yakalamadan önce uyanıyordu. Ölümden daha kötü bir kaderi olmamıştı ama Melik Reis çenesini acımasızca kavramış, sanki bir şeymiş gibi onu ürpertici bir pratiklikle incelemişti.

Korkusunu gizlemeye çalışarak ona baktı. Fidyeye yeterince yüksek olursa, esir mürettebatın yanı sıra Rory ve Constance'ı da serbest bırakacağını gönülsüzce kabul etmişti. Kabul ettiği için minnettar olmuştu ama bu olsa olsa geçici bir zaferdi.

Dar yatağından kalktı ve Constance'ı uyandırmak istemediği için serin fayansların üzerinde yalınayak yürüdü. Kapıyı açıp küçük avluya adımını attığında hafif bornozu etrafından akıyordu. Bu geç saatte hava hoş bir şekilde serinlemişti. Ay ışığı çiçekli çalılara renk katıyor ve her gece hafifçe şırıldayarak onu uykuya daldıran fiskiye aydınlatıyordu.

Odaları rahat, avluları güzeldi ama yine de burası bir hapishaneydi ve duvarlar her geçen gün biraz daha yıkılıyor gibiydi. Avluyu geçti ve çeşmenin kenarına yerleşerek parmaklarını suyun içinde gezdirdi. Ay gökyüzünde ince bir hilal şeklindeydi ve ona *Devon Leydisi*'nin yakalanmasından bu yana kaç hafta geçtiğini hatırlatıyordu.

Berberi fidye taleplerinin bir esirin ailesine ulaşması haftalar ya da aylar alırdı. Sonra parayı toplamak için zaman, yanıt için daha fazla hafta. Malek Reis giderek artan bir sabırsızlıkla servetin teslim edilmesini bekliyordu ve Rory bunun gerçekleşeceğinden kuşkuluydu.

Malek ona Rory, Constance ve gemi mürettebatının serbest bırakılması için ne kadar para istediğini söylediğinde dehşete düşmüştü. Elli bin sterlin şaşırtıcı bir miktardı, soylu bir aileyi on yıllarca geçindirmeye yeterdi. Babası onu esaretten kurtarmak için fidye istese bile, ki isteyeceğinden hiç emin değildi, ailesinin karşılayabileceğinden çok daha fazla bir paraydı bu.

Birçok aristokrat aile gibi Lawrance'lar da toprak ve diğer mülkler açısından zengin, ancak nakit para açısından fakirdi. Babası, sevdiği ama sinir bozucu bulduğu asi bir kızı kurtarmak için ailesine yalvarmayacaktı. Kızının huzursuzluğunu hiçbir zaman anlamamıştı ve kızının tutsaklığını kendi yarattığı bir sorun olarak göreceğinden şüpheleniyordu.

Haksız da sayılmazdı. Düzgün bir genç kız gibi iyi yetiştirilmiş İngiliz taliplerinden biriyle evlenmeye istekli olsaydı, ailesinin

Sessizce delirmek dışında sorunu yoktu. Erkeklerden çok hoşlanıyordu ama biriyle evlenme düşüncesi onu bunaltıyordu. Evliliğe uygun değildi.

Babasının onun iyiliği için aileyi iflas ettirmeyeceğini kabul etse de, hayatının geri kalanını Berberi'de bir harem kölesi olarak geçirmek istemiyordu. Melik Reis'in ona davranış biçimine bakarak, bazen fidye taleplerinin karşılanmasını gerçekten istemediği için mi bu kadar yüksek bir fiyat talep ettiğini merak ediyordu. Onu düzenli olarak bahçeye ya da özel hayvanat bahçesine çağırıyor, onunla konuşuyor ve onu dikkatle inceliyor, belki de onu cariyelerinden biri olarak tutmak için bir servetten vazgeçmeye değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Eğer böyle bir şey olursa, onu öldürmenin bir yolunu bulmanın ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Düşen suyun sesinden duyulmayan yumuşak bir sesle mırıldandı: "Eğer İngiltere'ye dönersem, haremdeki yaşam hakkında bir makale yayınlayacağım. Bunun romantik ve çekici hiçbir yanı yok, sadece *sıkıcı!*"

Constance çeşmenin başında ona katıldığında gökyüzü doğuda aydınlanıyordu. Daha yumuşak ve yuvarlak hatlı olmasına ve saçları altın sarısı yerine koyu sarı olmasına rağmen, akraba olduklarını kanıtlayacak kadar Rory'ye benziyordu.

Constance birinci dereceden kuzeni olmasına rağmen, birbirlerini çocukluklarından beri tanımıyorlardı ama Rory, Constance'ın dul ve beş parasız kaldığını öğrenince, kuzenine Rory'nin seyahat arkadaşı olup olamayacağını sormuştu.

Constance hemen evet demişti ve bunun tek nedeni yoksul olması değildi. Rory ile uzak diyarları görme özlemini paylaşıyordu. Birlikte iyi seyahat etmişler ve bu süreçte yakın arkadaş olmuşlardı. Ama Rory, yaptıklarının arkadaşını Berberi'de köleliğe sürükleyeceğini hiç düşünmemişti.

Constance çeşmenin yanındaki banka tünedi ve Rory'ye katılarak gökyüzünün pembeleşmesini izledi. "Bence odamız birkaç evcil hayvanla daha da güzelleşir. Bir ya da iki kedi ya da bir köpek. Hangisini istersiniz?"

"İkisi de. İkisi de." Rory gülümsedi. "Ya da elimizin altında oldukları için Malek'in hayvanat bahçesinde tuttuğu minyatür hayvanlardan biri. Belki bir çift sevimli küçük keçi. Sence istesem burada bir çift beslememize izin verir mi?"

"Erkekleri etkileme konusundaki efsanevi yeteneğinize rağmen, bundan şüpheliyim," dedi Constance, kısa süreli mizahı azaldı. "Ayrıcalıklı tutsaklar ama yine de tutsağız."

Rory şimdiye kadar kaçındığı bir soruyu sormak zorunda kaldı. "İş teklifimi kabul ettiğin için pişman mısın? Kabul etmeseydin şimdi güven içinde İngiltere'ye dönmüş olacaktın."

"Korsanlar gelene kadar cevap kolaydı. İngiltere'de olsaydım, muhtemelen bir öğretmen ya da mürebbiye olarak korkunç, dar bir hayat yaşıyor, ısıtılmayan bir tavan arası odasında titriyor olurdum. Seninle seyahat ederken harika şeyler gördüm." Constance iç çekti. "Sence bu rahat ama lanet olası kafesten hiç çıkabilecek miyiz?"

"Bunu çok fazla düşünmek istemedim, çünkü cevap hoşuma gitmeyebilirdi. Ama burada sonsuza kadar tutulacağımızı sanmıyorum," dedi Rory yavaşça. "Esarete geçen süre sonsuza kadar uzamış gibi görünse de, sadece birkaç ay oldu. Bir şeyler değişecek ve aptal bir iyimser olarak, bunun daha iyi olacağını umuyorum."

"Senin iyimserliğin bizi daha önce de zor zamanlardan geçirdi." Constance kasvetli bir şekilde kadınların odasını çevreleyen yüksek duvarlara baktı. "Buradan nasıl çıkabileceğimizi düşünüp duruyorum ama aklıma hep kendi başımıza kaçmamızın imkânsız olduğu bilgisi geliyor. Bu duvarları aşabilsek bile şehri terk edemediğimiz yakalanırız ve asla gemiyle ya da çöl yoluyla kaçamayız."

"Fidye en iyi umudumuz ama Malek'in fiyatı çok yüksek. Daha azını kabul edeceğini ummak zorundayız," dedi Rory. "Beni buradan çıkaracaksa ucuz bir mal olmayı umursamam!"

İkisi de güldü ama Rory'nin gizli korkusu, babasının karşı bir teklifte bile bulunmayacağıydı. Melik Reis'in sabrı tükenene kadar burada, Araf'ta kalacaklardı. Sonra o ve Constance satılacak, muhtemelen zengin erkeklerin ayrı haremlerine gideceklerdi. Birbirlerini bir daha göremeyecek olsalar da, nispeten güvende olacaklardı. Ama *Devon Lady*'nin mürettebatı madenlere ya da kadırgalara gönderilecekti. Bu kölelerin yaşam beklentileri uzun değildi.

Bunu düşünmek istemiyordu, bu yüzden kahvaltıları geldiğinde rahatladı. Malek'in hareminden sorumlu başhemşire Abla odalarına girdiğinde ekmek, meyve ve Türk kahvelerini neredeyse bitirmişlerdi.

Ekmek Rory'nin ağzında talaşa dönüştü. Yaşlı kadın kaba bir tavırla, "Bu sabah bir gösterim var. Kendinizi hazırlayın."

Rory bu aşağılanmaya birkaç kez katlanmış ve yüz ifadesini kontrol etmeyi öğrenmişti. "Yakında hazır olacağım."

Rory ve Constance uyku odalarına çekilirken Abla oturup bir parça ekmeğin üzerine bal sürdü. Ambar sandığını açarken arkadaşının yüz ifadesi perişandı. Mücevherler ve silahlar dışında eşyalarının çoğunu saklamalarına izin verildiği için şanslıydılar.

Avrupai elbiselerinin üzerinde, neredeyse şeffaf ipek tüllerden oluşan katlanmış kareler duruyordu. Çok az yer kaplıyorlardı.

Rory her zamanki opak bornozunu çıkardı, sonra Constance yarı saydam ipek katmanları etrafına sararken kıpırdamadan durdu. Kendini bir parça badem ezmesi sarılmış gibi hissetti. Sonra başının etrafına ve yüzünün alt kısmına, sadece gözleri görünecek şekilde uzun mavi bir eşarp çekti. Son olarak, her santimini gizleyen koyu renkli bir manto giydi.

Constance, Rory'nin üzerindeki örtüyü çekiştirirken, "Fidyeye yakında gelecek ve biz de özgür olacağız. O zaman artık böyle aşağılanmalara katlanmak zorunda kalmayacaksın."

Rory de aynısını diliyordu ama değiştiremeyeceği şeyleri kabullenmeyi öğrenmişti. "Yakında dönmüş olurum. Bu tür şeyler genellikle çok uzun sürmez."

Ağzı eşarbının arkasında ince bir çizgi halinde olan Rory, Abla'nın beklediği avluya döndü. Kadınların odasının dışında, ilgi dolu bakışlarını Rory'nin üzerinde gezdiren iki kaslı muhafız tarafından karşılandılar. Bu ilgiden hadım olmadıkları anlaşılıyordu ama bu tür giysilerin asıl amacı olan hacimli cübbenin altında Rory'ye dair hiçbir şey göremiyorlardı.

Ona, Malek'in bu görüntüler için en sevdiği yer olan geniş hayvanat bahçesine kadar eşlik edildi. Reis egzotik hayvanları geniş, yüksek duvarlı binalarda tutuyordu ve aslanların kendine özgü misk kokusu ağaçlarla çevrili sokakta süzülüyordu. Rory ve Constance gibi hayvanlar da esarete alışmış görünüyorlardı ama bu durumdan pek de memnun görünmüyorlardı.

Hayvanat bahçesinin ortasında, minderli koltukları ve desenli Türk halıları olan geniş bir pavyon vardı. İki müzisyen hafifçe çalıyor, müzikleri üç katmanlı bir fiskiye'nin şırlıtısına karışıyordu. Yarım düzine zengin giyimli ve sakallı adam kadehlerden soğuk içecekler içiyordu, ama Rory ortaya çıkınca konuşmaları kesildi.

"Ah, benim altın çöl çiçeğim!" Kadın yaklaşırken Malek Fransızca olarak nazikçe konuştu. Şüphesiz kızın gözlerindeki öfkeyi görmüştü ama bu onu sadece eğlendirmişti. "Dostlarım güzelliğinizin söylediğim kadar harika olup olmadığını görmek istiyor. Gelin ve sözümü kanıtlayın."

Malek onu ilk kez kendini göstermeye zorladığında, kız öfkeyle direnmişti. Buna aldırmayan Malek, korkunç bir kırbaç çıkarmış ve işbirliği yapmazsa bunu kuzeninin üzerinde kullanacağını söylemişti. Kendini hasta hisseden Rory, talep üzerine şehvet dolu gösteriler yapmayı kabul etmişti.

Bütün bu şehvetle bakan erkekleri aslanlara yem etmeyi dileyerek yavaşça mantosunu açtı ve ağır kumaş yere katlanırken zarifçe kayarak uzaklaştı. Toplanan erkekler, vücudunu gizlemeye pek de yaramayan yarı saydam ipek katmanları giydiğini gördüklerinde şaşkınlıktan nefesleri kesildi. Rory bu aşağılanmalardan başka biri olduğunu hayal ederek kurtuldu; Sheba adında, erkekleri çılgına çevirebilen hayali ve güçlü bir baştan çıkarıcı. Artık iyi yetişmiş Leydi Aurora Lawrence değildi ve bu mesafe bu korkunç performansları mümkün kılıyordu.

Müzisyenler tempoyu dans ritmine çevirdi. Rory erkeklerin yanından süzülerek uzaklaştı ve en dıştaki duvağı serbest bırakarak pavyonun fayans döşeli zeminine doğru süzülmesine izin verirken, bakışlarını alçakgönüllülükle aşağıya doğru çevirdi. Annesi Rory'nin dansını görse ne düşündü acaba? Malek'in sağladığı öğretmen, çocukluğundaki İtalyan dans ustasının Lawrence'ın çocuklarına öğrettiklerine hiç benzemeyen duygulu hareketler öğretiyordu.

İkinci örtü de yere düşerken izleyicilerden biri kalınlaşmış bir sesle, "Mavi gözler ilginç ama ben yüzünü ve saçlarını görmek istiyorum," dedi.

Genellikle bu daha sonra gelirdi, ama Malek Rory'ye başıyla işaret edince, Rory başörtüsünü çözmeye başladı, acele etmiyor ve ipek tüllerin altında biraz dalgalanıyordu. Altın sarısı saçları serbest kaldığında, nefes çekmeye benzer garip bir ses duyuldu.

Saçlarını baştan çıkarıcı bir şekilde savurdu ve eşarbını yüzünden çekti. Onu izleyen adamlardan biri aç gözlerle ona bakarken cinsel organını ovuşturmaya başladı. Adamın kabalığı karşısında neredeyse öğürecekti.

Başka bir adam, onaylamadığını değil ama fiyatını düşürmek için pazarlık yapmaya çalıştığını belli eden bir tonda, "Yaşlı ve çok zayıf," dedi.

"Çok yaşlı değil, bakire ve bir erkeğin bekleyeceği tüm kadınsı zevklere sahip," dedi Malek tembelce. Belli ki değerli esiriyle gösteriş yapmaktan hoşlanıyordu.

"Pek uysal görünmüyor," dedi başka bir adam düşünceli bir ifadeyle.

Malek, Rory'yi işaret ederken, "Uysal kadınlar sıkıcıdır," diye karşılık verdi. "Bu asla sıkıcı olmayacak."

Rory'nin aklından Malek'in üzerine atılıp hançerini kınından çıkarmak ve böylece ne kadar masum olduğunu kanıtlamak geçiyordu ama onu bıçaklamanın vereceği kısa süreli zevk, kendisine ve diğer tutsaklara ödeteceği bedele değmeyecekti. Tehditkâr bir gülümsemeyle dişlerini göstermekle yetindi. Adamlardan birkaçı şaşırılmış görünüyordu. Diğerleri ise sinir bozucu derecede meraklı görünüyordu.

Rory göz ucuyla bir hareket yakaladı ve döndüğünde Malek'in iki muhafızı tarafından pavyona götürülen Avrupalı bir adam gördü. Uzun boylu ve geniş omuzlu olan bu adamın güneşin dokunduğu kahverengi saçları ve sakin, sarsılmaz bir yetkinlik havası vardı. Bu adamın her türlü fırtınada güvenli bir sığınak olacağını hissetti.

Bir kenara çekilmiş olan Rory'ye değil, Malek'e baktı. Karşılıklı konuşurlarken her iki adamın da yüz ifadeleri değişti ve Rory bunun bir tanıma olduğunu anladı. Bu adamların bir geçmişi vardı ve Rory'ye kalırsa, bu pek de rahat bir geçmiş değildi.

Sonra yeni gelen kişinin bakışları ona kaydı ve tanımadığı bir şeyin kırıldığını hissetti. *Bu*, zihninin derinliklerinden gelen bir ses fısıldadı.

Bu adam. Şimdi.

Bölüm 3

Gabriel, Leydi Aurora Lawrence'ı esir alan korsanın korsanlıktan iyi para kazandığını görebiliyordu; evi sadece bir ev değil, geniş bir saraydı. Bu ihtişamı korumak için fahiş bir fidye mi talep ediyordu, yoksa artık paranın sıradan insanlar için ne anlama geldiğini anlamayacak kadar zengin miydi? Gabriel sadece adamın esirinin özgürlüğü için pazarlık yapmaya istekli olması için dua edebilirdi.

Gabriel'in yerel lehçeye hâkimiyeti hâlâ hizmetkârları ürkütecek kadar akıcıydı ve belki de bu yüzden majordomo onu hemen efendiye götürmeyi teklif etti. Evden bahçeye, oradan da etkileyici hayvanat bahçesine geçtiler. Sağ tarafta aslanların belirgin misk kokusu vardı ve yürüyüş yolunun karşı duvarının üzerinde bir zürafa huzur içinde bir ağaçta otlarken görülebiliyordu.

Refakatçisi onu yarım düzine zengin giyimli Cezayirli adamın toplandığı üstü açık bir pavyona getirdiğinde egzotik hayvanlarla ilgili düşünceler kayboldu. Ortadaki geniş, güçlü figür kimin geldiğini görmek için döndü ve yüzünü görünce Gabriel neredeyse felç geçirecek kadar sersemledi. Malek ismi alışılmadık bir isim değildi ve tanıdığı ve bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir adamı görmeyi beklemiyordu.

Şok anı hızlı ve karşılıklıydı. Gabriel yüz ifadesini kontrol etmek için zorlukla kazandığı tüm disiplinini kullanarak nazikçe başını salladı. "Malek Reis. Sizin tarafınızdan kabul edilmek benim için bir onurdur. İngiltere'den buraya, gözetiminiz altındaki bir hanımefendinin özgürlüğünü konuşmak için geldim."

Malek'in yüz ifadesi de kendisi gibi ihtiyatlıydı. Arapça olarak arkadaşlarına şöyle dedi: "Görüşme sona erdi dostlarım. Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bir adam sıkıntıyla, "Bu, malların satılık olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Bunu göreceğiz." Malek misafirlerini merdivenlerden aşağı indirdi ve hayvanat bahçesinin dışına çıkan yürüyüş yoluna yönlendirdi.

Küçük bir grup adam dikkatle konuşarak ayrılırken, Gabriel pavyonu taradı ve birkaç dakika içinde ikinci kez şimşek gibi çıktı

Bu kez de cırılçıplak genç bir kadın karşısında şok geçirdi.

Hayır, tam olarak çıplak değildi, çünkü kusursuz vücudunun etrafında kat kat şeffaf ipek örtüler uçuşuyordu. Ne kadar çıplak olduğunu vurgulamak gibi paradoksal bir etkileri vardı. Altın rengi saçları ve narin yüz hatları onun Leydi Aurora olduğunu doğruluyordu ama annesinin madalyonunun içindeki minyatür portrede olduğu gibi gülmüyordu. Yüzünde sıcak, aşağılanmış bir renk yükselirken mavi gözleri sapsarıydı. Bayılmaya hazır görünüyordu. Yine de paramparça edecek kadar güzeldi.

Koyu renkli bir kumaş yığını yerde buruşuk bir şekilde duruyordu. yerden aldı ve bir kol mesafesinde ona uzattı, bakışlarını onun yüzünde tutmak için kendini zorladı. Malek'in duymaması için alçak sesle konuşarak, "Leydi Aurora. Ben Gabriel Hawkins, İngiltere'den gelen bir geminin kaptanıyım. Özgürlüğünüz için pazarlık yapmaya geldim."

Hacimli bir pelerin olan giysiyi kaptı ve etrafına öyle bir sardı ki bir rahibe gibi göründü. Bu onun üzerindeki etkisini azaltmadı. Portresinde de göz alıcıydı, şimdi daha da göz alıcıydı.

Leydi Aurora'nın yüzü bir duygu karmaşasını yansıtıyordu: utanç, öfke ve aşağılanma, ama aynı zamanda cesaret ve kararlılık. Güzeli olduğu kadar hayranlık uyandıran bir kadının yüzü.

Kendini sakinleştirdikten sonra, sanki o şok edici sahne hiç yaşanmamış gibi konuştu. "Sizi gördüğüme çok sevindim, Kaptan Hawkins. Sizi babam mı gönderdi?"

"Baban değil. Annen."

Dudağını ısırdı. "Babam Melik Reis'in fahiş taleplerini ödeyemedi, annem de toplayabildiği kadarını toplayıp umut ve dualarla seni buraya mı gönderdi?"

"Aileni iyi tanıyorsun." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Babanla tanışmamış olsam da, senin iyiliğin için çok endişelendiğini duydum. Ama bedeli karşılayamadı."

Acı acı gülümsedi. "Annemin ne kadar para toplayabildiğini bilmiyorum ama elli bin pounddan çok daha az olduğuna eminim. Umarım iyi bir pazarlıkçısıdır."

"Makul ölçüde öyle, ama asıl niteliğim Berberi Sahili hakkında biraz bilgi sahibi olmak. Siz nasılsınız? Size iyi davranıldı mı?"

"At olsaydım daha fazla saygı gösterecek olan erkeklerin önünde çıplak görünmek zorunda kalmak dışında mı?" dedi acı bir şekilde.

Yüzünü buruşturdu. "Bunun dışında."

"Fiyatımı etkilediği için 'saflığımı' belgelemek için çok tatsız bir sınav yapıldı, ancak bunun dışında bana iyi davranıldı. Konforlu odalar, iyi yemekler ve Türkçe ile Arapça'nın yerel versiyonunu öğrenmemize yardımcı olacak bir dil öğretmeni." Biraz gülümsedi. "Utanmaz egzotik dansları öğrenmek için bir dans eğitmeni. Bunlar oldukça eğlenceli. Bazı kadınların bunu harika bir hayat olarak göreceğini tahmin ediyorum."

"Bazı ötücü kuşlar kafeslerini umursamayabilir," dedi sessizce. "Ama diğerleri özgür olma şansı için kalpleri patlayana kadar parmaklıklara vururlar."

Titrek bir nefes aldı. "Aynen öyle."

"Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağım," dedi gergin bir şekilde.

Bakışları kilitlendi. "Elinizden gelenin en iyisini yapacağınıza inanıyorum. Bunun yeterli olması için dua ediyorum. Zorlukları hafife almıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Kendim için yapabileceklerimin bu kadar az olmasından nefret ediyorum!"

Onu rahatlatmak için elini tutmak istedi ama bu, duymasa da onları görebilen Malek'i kızdırabilirdi. Leydi Aurora'nın serbest bırakılması için reisin iyi niyeti gerekliydi. "Durumunuz hakkında sakın ve açık görüşlü olmanız sandığınızdan daha fazla yardımcı oluyor."

"Umarım öyledir. Sahip olduğum tek şey bu." Gülümsedi. "Ama şimdi sen varsın."

Gülümsemesi bir erkeğin kemiklerini eritmeye yetiyordu. Ne söyleyeceğini düşünmeden Malek geri döndü. İngilizce konuşuyorlardı ve Malek de aynı dilde konuşarak, "Demek yine karşılaştık Hawkins," dedi.

"İngilizce mi konuşuyorsunuz?" Leydi Aurora irkilerek sordu.

"Ben pek çok yeteneği olan bir adamım," dedi reis kibarca. "Seni Cezayir'e getiren nedir Hawkins? Cesaret mi yoksa aptallık mı?"

"Başı dertte olan bir genç kıızı kurtarmak için bir arayış." Gabriel etraflarını saran malikâneyi işaret etti. "Zenginleşmişsin Melik Reis."

"Gerçekten de öyle." Sesinde bir parça kötülük olan Malek devam etti. "Hâlâ sadece küçük bir geminin efendisi misin?"

Yani kelimelerle anlaşılmaya çalışacaklardı. "Büyük mülkler büyük yükür," diye yanıtladı Gabriel. "Bir insan tek bir gemiyle yol aldığında çok özgürdür ve benim *Zephyr*'im de özgürce esen bir rüzgârdır."

Malek onaylar gibi bir homurtu çıkardı. "Yani özgürlüğünle birlikte Hawkins, Lord Lawrence'ın ayak işlerine bakan adamı oldun."

dikkatsiz kızım."

Gabriel rahatsız olmadan gülümsedi. "Kesinlikle öyle. Leydi Aurora'nın ailesi onu el üstünde tutuyor ve eve dönmesini istiyor."

"Onun özgürlüğünü satın almak için elli bin poundunuz var mı?" Malek sertçe sordu.

"O kadar da değil," diye yanıtladı Hawkins. "Bir zamanlar bilge bir adamın bana söylediği gibi, tüm işlemler takasa tabidir."

Malek geçmişten gelen kendi sözlerini hatırlayınca bir kahkaha attı. "Arkadaşın gerçekten de bilge biri. Fidyeye talebime ne kadar yaklaştın?"

"İstedığınız kadar yakın değil, eminim, ama yine de size muazzam bir para teklif etme yetkisine sahibim."

Malek kaşlarını çatı ve Gabriel diğer adamın belirli bir amaca ulaşmak için fidye miktarının tamamını isteyip istemediğini merak etti. "Bu durumda pazarlık için yer olup olmadığını düşünmeliyim." Leydi Aurora'ya doğru küçümseyici bir hareket yaptı. "İş konuşabilmemiz için hizmetçi kız gitmeli."

"*Wench?*" Leydi Aurora tehlikeli bir sesle konuştu.

Gabriel, "Müzakerelerimizde en büyük pay sahibi olan hanımefendi neden ayrılırsın ki?" dedi.

Malek tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Ama kadınlar iş görüşmelerini büyük ölçüde zorlaştırıyor. Oturun, ben de içecek bir şeyler getirilmesini emredeyim." Köşkün dışındaki bir hizmetkâra eliyle bir işaret yaptı.

Yastıklı koltuklara yerleştiler ve bir üçgenin noktaları gibi birbirlerini izlediler. Leydi Aurora pelerinini koruyucu bir şekilde etrafına sarmaya devam ediyordu, ancak kıvrımların altından bir an için çıplak ayak bileği görünüyordu. Yüzü oyulmuş mermer gibi duruyordu.

"Müzakerelere nereden başlayalım Hawkins?" Malek açık açık sordu. "Fidyenin tamamına sahip olmadığınızı zaten kabul ettiniz."

Gabriel, "Saçma derecede yüksek bir fidye," diye karşılık verdi. "Sadece bir başlangıç teklifi. Leydi Aurora güzel olmasına ve ailesi ve arkadaşları tarafından sevilmesine rağmen, elli bin pound kesinlikle yüksek bir fiyat beklediğinizi söylemenin bir yoluydu. Avrupalı güzel köle kızların güncel piyasa fiyatlarını bilmiyorum ama Konstantinopolis'te bile böyle bir miktar gülünç olurdu."

Malek'in kara kaşları çatıldı. "Hanımefendinin fidyenin sadece kuzeni Leydi Constance'ı değil, ele geçirdiğim gemi *Devon Lady*'nin kaptanı ve tüm mürettebatını da içermesi konusunda ısrar ettiğini bilmiyor muydun?"

Gabriel irkilerek Leydi Aurora'ya baktı. "Ben de bir denizci olarak mürettebata karşı cömertliğinizi takdir ediyorum ama bunun fidye fiyatını neden yükselttiğini anlayabiliyorum."

Çenesini kaldırdı. "Doğuşumdaki şanslı kaza yüzünden ben özgür kalayım ve diğerleri hayatlarının geri kalanını kölelik içinde mi geçirsin?"

"Tanrı'nın gözünde hayır, ama içinde yaşadığımız dünya böyle." Bir an düşündü. "Kuzeniniz Leydi Constance. Ailesi fidyeye katkıda bulunacak mı?"

Leydi Aurora biraz kaygılı görünüyordu. "Constance iyi doğmuş olsa da, yakın bir ailesi ya da kendi kaynakları yok."

Başka bir deyişle, orada para yok. Gabriel'in kaşları çatıldı. "İyi doğmuş iki genç İngiliz kadın ve birkaç düzine denizcinin adil piyasa fiyatını hesaplamaya çalışıyorum. En iyi tahminim, değerin yine de yirmi bin poundun altında olacağı yönünde. Dahası, ele geçirilen geminin değerini zaten biliyorsunuz. Yirmi bin sterlinin çok iyi bir fiyat olacağını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi Melik Reis?"

"Fiyat ben ne istersem odur!" Malek tersledi.

Gabriel yumuşak bir ses tonuyla, "Elbette, istediğiniz fiyatı belirlemek sizin hakkınız," dedi. "Ama fiyatı çok yüksek olan bir ürün rafta kalacaktır. Bunda hiçbir kâr yoktur."

Hizmetçiler yiyecek ve içecek tepsileriyle ortaya çıkınca konuşmaya ara verildi. Leydi Aurora bir kadeh soğuk nane çayı dışında her şeyi reddetse de Gabriel acıkmıştı. Baharatlı et, yumurta ya da sebze ile doldurulmuş üçgen hamur işleri olan börekler, zeytin, gözleme, badem, hurma ve yumuşak keçi peyniri gibi çok lezzetliydi.

Malek kuru bir sesle, "Böyle yemeye devam edersen fidye fiyatını daha da yükseltmek zorunda kalacağım," dedi.

Gabriel sırtıttı. "Şüphesiz bu, yorgun bir yolcuya gösterilen misafirperverlik kategorisine giriyor."

Leydi Aurora sessiz kalmıştı ama şimdi aniden, "Melik Reis, burada bekarete büyük değer verilir. Benimkini açık artırmayla satıp Kaptan Hawkins'in getirdiği fidye ile sizin kabul edilebilir bulduğunuz miktar arasındaki farkı kapatacak kadar para kazanabilir misiniz?"

Bölüm 4

Leydi Aurora'nın şok edici sözleri üzerine sersemlemiş bir sessizlik oldu. Önce Malek toparlandı ve kuşkuyla, "Bütün İngiliz kadınları bu kadar deli midir?" diye sordu.

"Bana sık sık türünün tek örneği olduğum söylenir," dedi Leydi Aurora alaycı bir ifadeyle. "Bu genellikle bir iltifat değildir. Bakirelik benim için özgürlükten çok daha az şey ifade ediyor."

Malek hesap yaparak dudaklarını büzdü. "Eğer ciddiyseniz, Leydi Aurora, böyle bir satıştan beş bin pound kadar gelir elde edilebilir."

"Bu çok saçma!" Gabriel patladı. "Eğer hanımefendinin bekareti beş bin pound değerindeyse, onu güvende tutmak için satın alırım!"

"kadarını karşılayabilir misin?" Malek ilgiyle sordu.

Gabriel birikimlerinin ve mal varlığının hızlı bir envanterini çıkardı. "Evet ama Londra'daki bankamdan çekeceğiniz bir poliçeyi kabul etmeniz gerekecek. Bunun için bana güvenir misiniz?"

Malek düşündü, sonra başını salladı. "Yaparım."

Leydi Aurora irkilerek Gabriel'e baktı. "Bana sahip olabilmek için o kadar para harcar mıydınız? Yoksa bunu yaptıktan sonra onurlu bir şekilde bana dokunmayı reddeder miydiniz?"

Ona baktı, beyni onu öpmenin erotik görüntüleriyle felç olmuştu. Ellerini sıcak, yumuşak teninde gezdirebilmek, içine gömülebilmek için o peçeleri çekip çıkarmak...

Beş bin pound pasif bir kabullenışı satın alabilirdi ama tutkulu bir arzuyu satın alabilir miydi? Pasif kabullenişin bu kadın için asla yeterli olmayacağını bildiğinden, kaba bir tavırla, "Benden güvende olursun. Yatak arkadaşı satın almak gibi bir alışkanlığım yok." Sanki o yanıltıcı masumiyetteki mavi gözlerin ardındaki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi hissederek ekledi: "Ve paramın tam karşılığını talep etmezsem lanet bekaretini iki kez satabileceğini sanma!"

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum," diye itiraf etti kendi kendine alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bu benim açımdan hiç sportmence olmazdı."

"Çılgın İngilizleri izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, bunların hiçbiri konumuzla ilgili değil," dedi Malek sert bir sesle. "En az kırk bin sterline ihtiyacım var ve hanımefendinin aptalca önerisiyle bile bu miktara yaklaşamadınız."

"Yeterli param olsaydı, size vermekten mutluluk duyardım," dedi Gabriel. "Ama yok. Aradaki farkı telafi edecek bir hizmette bulunabilir miyim? *Zephyr* sizin korsan kadirgalarınızdan daha büyük, daha hızlı ve uzun yolculuklar için daha uygun. Sizi İngiltere'ye götürüp geri getirmemi ister misiniz? Amerika'ya mı? Ya da başka bir yere?" Ellerini iki yana açtı. "Önerebileceğim başka pek bir şey yok."

Malek cevap vermeye başladı. Sonra aklına gelen bir düşünceyle durdu. Aniden ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak pavyonun çevresinde volta atmaya başladı.

Onun dikkatinin dağılmasından yararlanan Leydi Aurora, Gabriel'e dokunabilecek kadar yakın olabilmek için minderli bankı boyunca kaydı. Öne doğru eğilerek alçak sesle, "Malek çok iyi İngilizce konuşuyor. Korsanlar tarafından yakalanan ve özgürlüğünü kazanmak için Müslüman olan Avrupalı bir kaçak mı?"

Pelerininin onu ne kadar iyi örttüğüne şükreden Gabriel, "Hayır, o doğma büyüme Cezayirli ama annesi İngiliz. Sanırım haremi İngiltere'de yaşadığından daha iyi bir hayat olarak gördü ve rahatça yerleşti."

"Belki de bu yüzden bazı İngiliz kadınların neden bu hayatı benimsemek istemediklerini anlamıyor," dedi Leydi Aurora alaycı bir tavırla. "Ama öneriniz ona bir fikir vermiş gibi görünüyor."

"Evet ve ne olabileceğini merak ediyorum." Gabriel'in bakışları diğer adama kaydı. "*Zephyr*'i almasına izin vermeyeceğim. Eğer onu ele geçirmeye çalışırsa, mürettebatım ve ben ölümüne savaşağız. Bu sana yardımcı olmaz, o yüzden umarım iş oraya varmaz."

"Ben de öyle," dedi sert bir sesle.

Leydi Aurora'nın kendinden emin görüntüsü ilk kez korku ve kırılganlığı gösterecek şekilde kırıldı. Gabriel onun elini tuttu, rahatlamak istiyordu ama şaşırtıcı bir farkındalık hissetti. Esaretten kurtarmak için fidye almaya geldiği bir kadına bu kadar ilgi duymanın akıllıca olmadığını bildiğinden, tepkisini gizledi ve sessizce, "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur Leydi Aurora. Ama sizin durumunuz imkânsız olmaktan çok uzak."

"Annem sizi bulduğu için çok şanslıydı." Başını eğdi. "Ama fidye miktarının sadece yarısını bulabildiğine göre, sanırım sana muhteşem bir meblağ ödenmiyor. Öyleyse neden bir yabancı için böyle bir risk alıyorsun?"

"Hayat bir risktir ve nihayetinde ölümcüldür." Hâlâ onun ince parmaklarını tuttuğunu fark eden adam, onu serbest bıraktı. "Esir bir taşralı kadını serbest bırakmak almaya değer bir risk gibi görünüyordu, Leydi Aurora."

"Umarım bu inancından pişmanlık duymazsın!" Gülümsemesi onu Kuzey Atlantik'te bile ayak parmaklarına kadar ısıtabilirdi. "Bana Rory de. Arkadaşlarım öyle der ve umarım arkadaş oluruz. Bana Leydi Aurora demek, Londra'daki sezonlarımda adıma yazılan tüm kötü şiirleri hatırlatıyor."

Kıkırdadı. "Altın saçlı Aurora, şafak tanrıçası, yükselen parlak peri' gibi mi?"

Kadın özenle ürperdi. "Kesinlikle! Umarım şair değilsinizdir, Kaptan. Gerçi eğer öyleyseniz, iyi olduğunuzu tahmin ediyorum. Kötü şiir yazamayacak kadar yetkin görünüyorsunuz."

"Merak etme, ben iyi, kötü ya da kayıtsız bir şair değilim." Konuşmanın samimiyetinden etkilenecek devam etti: "Eğer isim bazında konuşacaksak, benim adım Gabriel."

"Demek ikimiz de yarı tanrısal bölgedeyiz!" Rory zevkle söyledi. "Sen bir başmelek, ben de küçük bir Roma tanrıçası. Sanırım sen benden daha üstünsün çünkü sadece birkaç başmelek var ama birçok küçük Roma tanrıçası var."

"Dünyevi rütbeye bakacak olursak, sen bir kontun kızıydın, ben ise mirastan mahrum bir oğlum," dedi açıkça, kendisiyle ilgili önemli bir şeyi açığa vurmak istercesine. "Rütbeye bakmamak daha iyi."

İkisi de daha fazla konuşmadan Malek topuğunun üzerinde dönerek misafirlerinin yanına gitti. "Bir fikrim var Hawkins." Ağzı tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama bundan hoşlanmayacaksın."

Gabriel temkinli bir şekilde, "Hoşuma gitmeyecek ne yapılmasını istiyorsun?" diye sordu.

"Geminiz yolcu ve yük taşımaya benimkinden daha uygun ve büyük olduğu için beni ve birkaç adamımı Konstantinopolis'e götürmenizi istiyorum. Ve sonra, Allah'ın izniyle, Cezayir'e."

Bu da gidiş-dönüş yaklaşık altı hafta, artı Konstantinopolis'te geçirilecek zaman demektir. Ama bu işi görecektse, Gabriel feribot hizmeti sunmaya hazırdı. Pazarlığı anladığından emin olmak isteyerek, "Bu ve yirmi bin pound tüm esirlerinizi serbest bırakmanız için yeterli olacak mı?" diye sordu.

Malek'in dişleri yine göründü. "Ben ve adamlarımın yanı sıra, koleksiyonumdaki bazı hayvanları da taşımamızdır."

Böylece sevgili *Zephyr*'i yüzen bir hayvanat bahçesine dönüşecekti. Vahşi hayvanları Akdeniz boyunca taşımanın ne kadar karmaşık olabileceğini bildiğinden, "Nasıl isterseniz, ancak sayıları geminin alabileceği yiyecek, yatak ve diğer malzemelerle sınırlı olacak," dedi.

"Birçoğu minyatür hayvan, belki de dünyadaki en iyi koleksiyon." Malek'in ifadesi hesapçı bir hal aldı. "Leydi Aurora onlar arasında çok popüler, bu yüzden bize eşlik etmeli."

Gabriel Leydi Aurora'ya baktığında, "Bu doğru. Çok hoş küçük yaratıklardan oluşan bir koleksiyonu var. Onlarla birlikte seyahat etmeyi ve onları sakinleştirmek için elimden geleni yapmayı çok isterdim."

Yani korsanlarla, hayvanlarla ve güzel bir esir kadınla dolu bir gemi. Unutulmaz bir yolculuk olurdu. Ama birden fazla kadın olmalı. "Leydi Aurora'nın gemideki tek kadın olması doğru değil. En azından kuzeni Leydi Constance ona eşlik etmeli."

Malek düşündü, sonra, "Haklısın," dedi. Bakışları Rory'ye kaydı. "Ama *Devon Lady*'nin mürettebatı burada rehinelirim olarak kalacak." Sinir bozucu bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Ne zaman ayrılabiliriz?"

"Bu, kaç hayvan götürmeyi planladığınıza ve ne tür ahır ve kafeslerin gerekli olacağına bağlı. Atları taşımak kolay ve ben bunu daha önce de yaptım," diyor Gabriel. "Uzun yolculuklarda rutin olarak domuz ve tavuk taşıyoruz, böylece taze et elde edebiliyoruz. Ancak nadir bulunan vahşi hayvanlar deneyimli bakıcılar gerektirecektir."

"Deneyimli seyisler onlarla birlikte seyahat edecek," dedi Malek. "Ama önce domuzlarınızdan kurtulmalısınız. Onlar iyi Müslümanlara haramdır ve ben onları taşıyan bir gemide seyahat etmeyeceğim."

Limanda, kaptanları domuzları satın almaktan mutluluk duyacak başka Avrupa gemileri de vardı. ". Başka ne tür hayvanlar taşımamı istiyorsunuz?"

"Gelin ve görün. Leydi Aurora bize eşlik edecek."

Rory ayağa kalktı, memnun görünüyordu. "Bundan keyif alacaksınız, Kaptan."

Malek onları ana yürüyüş yoluna götürdü, sonra da sola, hayvan barınaklarının arasından geçen bir yola saptı. Öğleden sonra sıcaklığında hayvanların çoğu ağaçlarının altında uyukluyordu ama Malek geniş bir ağılın yanında durup keskin bir ıslık çaldığında ani bir toynak gürültüsü duyuldu. Küçük toynaklar.

Boyları sadece bir metre civarında olan bir düzine minyatür at çitlere doğru dörtnala koşarken Gabriel gözlerini kırıştırdı. Neredeyse o kadar küçük midilliler görmüştü,

ama midilliler sağlam küçük dostlardı. Bu sevimli yaratıklar atların zarif yapısına sahipti.

"Ah, canlarım!" Rory kapıyı açıp muhafazanın içine adım atarken mırıldandı. "Sizi çok uzun zamandır görmemiştim!" Atlar etrafında dönerken onları okşamaya ve tatlı tatlı konuşmaya başladı.

Malek onun ardından içeri girdi ve Gabriel'e takip etmesini işaret etti. "Arap soyundan geliyorlar. Dünyanın en güzel atlarıdır."

Kapıyı arkasından kapatırken Gabriel, "Bütün sürünün Konstantinopolis'e taşınmasını istiyor musun?" diye sordu.

"Sadece şu dört iğdiş." Malek, koyu renkli ağızlıkları ve çorapları olan birkaç gümüşü griyi gösterdi. "Bir takım olarak birlikte çalışmak üzere eğitildiler ve benim yaptığım küçük, çocuk boyunda bir arabayı çekiyorlar. Hiçbir yerde onlar gibi başka bir takım yok."

Gabriel'in tahminine göre, bir sonraki sahibi onları çiftleştiremesin diye iğdiş edilmişlerdi. Gülümseyerek, yüzü minyatür atlarla aynı seviyede olacak şekilde diz çöktü. Denize gönderildiğinde duyduğu en büyük pişmanlıklardan biri, atların artık hayatının günlük bir parçası olmamasıydı. Gümüşü iğdişlerden biri tırısla yanına geldiğinde özür dileyerek, "Üzgünüm, sizin için şekerim ya da havucum yok," dedi.

At başını Gabriel'in göğsüne doğru itti ve neredeyse onu deviriyordu. Gabriel güldü ve atın uzun, siyah yelesini okşadı. "Konstantinopolis'te bir alıcın var mı?"

"Alıcı değil. Rüşvet verilmesi gereken bir kötü adam." Malek'in gergin sesinde zorlukla bastırılmış bir öfke vardı. "Yeterli altınım olmadığından, aradaki farkı kapatmak için ona nadir ve harika bir şey sunmalıyım."

Bu kadar büyük bir rüşvete degecek ne olabilir diye merak eden Gabriel ayağa kalktı ve gümüş rengi iğdiş bir köpek gibi onun etrafında dolandı. "Bu atların nadir ve harika olduğu kesin. Başka hayvanlar da gönderiyor musunuz?"

"Evet, gelin ve görün." Malek kapıya giden yolu açtı.

"Yakında tekrar ziyarete geleceğim," diye söz verdi Rory, onu çıkışa kadar takip eden atlı çevresine.

Gabriel, onunla birlikte dışarı fırlamalarını önlemek için atlardan ikisini engellemek zorunda kaldı. "Küçük yaramazlar!" dedi onları içeri itip kapıyı sabitlerken.

"Çok sevimliler," dedi Rory sevgiyle. Atlara odaklandığından, pelerininin bir çıplak, mükemmel göğsü ortaya çıkaracak şekilde ayrıldığını fark etmedi.

Bu manzara Gabriel'in nefes almasını geçici olarak durdurdu. Rory minyatür atlardan bile daha güzeldi.

Onun yüz ifadesini gördü ve kızarak aceleyle pelerini tekrar üzerine çekti. Muhtemelen o da kızardı. Dönüp o an hiç yaşanmamış gibi davranarak Malek'in peşinden koyu renk maskeli ve yaramaz gözlü minyatür gri eşeklerin bulunduğu bir sonraki muhafazaya gitti. Tam boy yetişkin atların yapısına sahip olan küçük atların aksine, eşekler genç tayların yumuşak, karşı konulmaz özelliklerine sahipti.

Eşekler de Rory'yi minyatür atlar kadar coşkuyla karşıladı. En ısrarcı olanının tüylü gri başını kaşırken, "Yaramaz ve tehlikeli derecede zekiler. İnatçı olmalarından bahsetmiyorum bile!"

Gabriel daha koyu renkli bir eşekle arkadaş olurken, "Ama büyüleyici," dedi. "Konstantinopolis'e kaç tane taşımak istiyorsunuz?"

Malek kaşlarını çattı. "Sanırım sadece iki tane. İlgi çekiciler ama o kadar da sıra dışı değiller." Domuz keçilerinin bulunduğu bir sonraki muhafazaya doğru ilerledi.

Minik ama cesur keçiler ziyaretçilerinin etrafında koşuşturdu. Bir tanesi Gabriel'e tırmanmaya çalıştı, bir diğeri ise üniformasının örgüsünü çiğnemeye başladı. Gülerken, "Bir çocuk hayvanat bahçesi kurmalısın, Malek. Bu küçük dostlar için çıldırırlar."

Malek garip bir ses çıkardı ve Gabriel diğer adamın yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu gördü. Belki de kırılganlık. Gabriel, Malek'in ölen bir çocuğu ya da çocukları olup olmadığını ve bu yüzden mi bu olağanüstü koleksiyona sahip olduğunu merak etti. Bu sorulabilecek türden bir soru değildi ama Gabriel'in Malek'in bir karısı olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Ya da eşleri. Bir ailesi. İki adamın tanışmasından bu yana geçen yıllar içinde her şey olabilirdi.

"Gel bakalım," dedi Malek sert bir sesle. Daha birkaç adım atmıştı ki bir hizmetçi Malek'e yaklaştı ve efendisiyle konuşmaya başlamadan önce derin bir selam verdi. Malek onu duyamayacağı bir yere götürdü ama dikkatli bakışlarını Gabriel ve Rory'den . Gabriel ve Rory aralarındaki mesafeyi koruyarak çitlere yaslandılar ve geniş alanın arka tarafındaki ahırdan çıkan bir bakıcı tarafından beslenen keçilerin maskaralıklarını izlediler.

Zaten canlı olan küçük keçiler heyecandan çılgına döndü. Bir tanesi bakıcının omuzlarına sıçradı. Adam güldü ve onu çerezle besledi. "Bütün hayvanlar çok güzel," dedi Rory. "En sevdiklerimin hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Hangilerine bakıyorsun?" Gabriel önerdi.

"Muhtemelen haklısın. Şu küçük adama bakın, bir engelli koşucu gibi diğerlerinin üzerinden atlıyor!" Kıkırdadı. "Malek'e Hindistan'da gördüğüm minyatür domuzların, sadece bir taş ağırlığında oldukları için koleksiyonuna çok yakışacağını söyledim. Ama o her türlü domuz fikrini reddetti."

Gabriel'e Leydi Aurora'nın Hindistan'da olduğu söylenmişti ama nedenini bilmiyordu, bu yüzden "Sizi Hindistan'a götüren neydi?" diye sordu.

"Tapınakları ve antik kalıntıları görme arzusu." Yaramazca gülümsedi. "Ayrıca Londra'da daha fazla mevsim geçirmemek için de iyi bir yoldu. Ailem bir kocanın istikrarlı etkisine ihtiyacım olduğunu düşündü ve beni evlilik pazarına itti. Bu hiçbirimiz için başarılı olmadı."

Onun güzel yüzünün ve canlı cazibesinin farkında adam, "Size de teklifler gelmiş olmalı. Genel olarak evliliğe karşı mısınız, yoksa evlenmek istediğiniz biriyle mi karşılaşmadınız?"

"İkisinden de biraz," dedi düşünceli bir şekilde. "Çoğu insan evliliği iyi bir şey olarak görüyor. Bunun cazibesini görebiliyorum. Annemle babam onlarca yıl birlikte yaşadık ve sekiz çocuk sahibi olduktan sonra bile birbirlerine hâlâ çok ."

Bakışları cüce keçileri takip ediyordu. "Ama on sekiz yaşındayken kendimi evlenmeye ve sonsuza dek ağırbaşlı bir ev hayatı yaşamaya hiç de hazır hissetmiyordum. Belki doğru adam fikrimi değiştirebilirdi ama o kadar hoşlandığım biriyle karşılaşmadım. Bir dükten gelen çok gurur verici bir teklifi reddettiğimden annem dehşete düşmüştü."

Şaşırmaması gerektiğini düşündü. Bir kontun kızı olarak, böylesine yüksek rütbeli bir adam için uygun bir gelindi. "Düşes olmak istemiyor muydun?"

"İri yarı, yaşlı ve ölümcül derecede sıkıcıydı," dedi alaycı bir tavırla. "Ve giysilerinde enfiye lekeleri vardı."

"Bunlar bir teklifi reddetmek için iyi nedenler," diye kabul etti. "Ama elini tutmak için daha genç, daha ilginç adaylar olduğuna eminim."

"Evet, ama ben de hiçbirini istemedim," dedi hayıflanarak. "Eğer o iyi doğmuş erkeklerden biriyle evlenseydim, benden iyi doğmuş bir eş gibi yaşamamı beklerdi. İyi giyinmem, iyi eğlenmem, iyi doğmuş çocuklar yetiştirmem gerekirdi. Bu fikir çok boğucuydu."

"Belki de o sırada doğru kadın olmadığınız için doğru erkek yoktu," diye önerdi. "On sekiz yaş bir insanın geleceğine karar vermek için çok genç bir yaştır, ki bu da genellikle evlilikle olur, özellikle de bir kadın için."

"Çok doğru," diye kabul etti. "Eş arayışında olmayan hiçbir erkek koca gibi görünmez. Ya da belki ben soğuk huyluyum. Ablalarım hep yakışıklı seysilere ve dans ustalarına bayılırlardı. Yakışıklı bir genç adama hayran olabilirim ama peşinden koşmak gibi bir niyetim yoktu."

"Soğuk huylu bir kadının, gemisinin denizcilerinin serbest bırakılmasında ısrar ederek özgürlüğünü yeniden kazanma şansını azaltacağına inanmakta güçlük çekiyorum," diye gözlemledi. "Bir koca bulma konusunda tutkulu olmadığınız göre, ne için tutkuluydunuz?"

"Öğrenmek," dedi hemen. "Seyahat etmek. Memleketimden çok farklı yerler görmek. Haritalara ve kürelere bayılırım. Aldığım en güzel hediye bir metre boyunda ve çok detaylı bir küreydi. Hâlâ evimdeki yatak odamda duruyor."

"Kim seni böyle bir hediye verecek kadar iyi tanıyordu?"

"Teyzem, Leydi Diana Lawrence. O benim vaftiz annem ve ailem ona çok benzediğimi söylüyor. Kendisi çok seyahat etmiş ve harika şeyler görmüş mutlu bir kız kurusu. Şu anda Hindistan'da yaşıyor, ziyaret etmek istememin nedenlerinden biri de bu."

Kıkırdadı. "Diğer yarısı tapınaklar ve harabeler mi?"

Başını salladı. "Aynen öyle. Üçümüz, Diana Teyze, Constance ve ben, Kuzey Hindistan'ın muhteşem manzaralarını görerek harika zaman geçirdik. Çok fazla ihtişam ve tarih! Ama keşke Constance'ı Yunanistan'ı ziyaret etmemiz gerektiğine ikna etmeseydim."

"Bana Yunanistan'ın dünyanın en görkemli yerlerinden biri olduğu söylendi."

"Oh, ! Savaşlar sona erdiğinden, ziyaret etmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Ama eğer Hindistan'dan İngiltere'ye yelken açıp Ümit Burnu'nu dolaşmış olsaydık, Constance ve ben burada olmazdık." Cezayir'i, esaretini ve tüm Berberi Sahili'ni kapsayan anlamlı bir jest yaptı. "Ayrıca Kızıldeniz'e, Mısır'a ve oradan da Akdeniz üzerinden Yunanistan'a giden kara yolunu kullanmanın ilginç olacağını düşündük. Atina'dan Londra'ya giderken yakalandık."

"Kimse bunu tahmin edemezdi. Akdeniz'deki İngiliz gemileri genellikle Berberi korsanlara karşı güvenlidir."

"Genellikle, ama her zaman değil." İçini çekti, bakışları şakacı bir şekilde kafalarını birbirine vuran iki keçinin üzerindeydi. "Ve şimdi haremde geçireceğim olası bir ömürle karşı karşıyayım, ki bu kesinlikle en daraltıcı hapisane."

"Çoğu kadın kısıtlanmış hayatlar yaşar," dedi sessizce. "Senin yaptığın gibi prangalardan kurtulmak cesaret ve hayal gücü gerektirir ve sen

kesinlikle tekrar yapacağım."

"Paralı bir aileden geliyorsanız kısıtlamalardan kaçınmak daha kolay," dedi. "Lawrence maliyesi benim için fahiş bir fidiye ödemeye yeterli olmasa da, bağımsız yaşamama ve seyahat etmeme yetecek kadar para var."

"Serbest kaldığınızda seyahatlerinize devam edecek misiniz?"

"Eğer değil de *ne zaman* dediğiniz için teşekkür ederim. Seyahat konusuna gelince. . ." Tereddüt etti. "Gördüğüm yerleri, tanıştığım insanları seviyorum ama yabancı bir ülkede ve yabancı bir dilde sürekli bir şeyleri nasıl yapacağımı bulmak zorunda olmak oldukça yorucu. İngiltere'de yaşama düşüncesi şimdi huzurlu ve çekici geliyor."

"Kısıtlanmadığınız sürece," dedi gülümseyerek.

"Kesinlikle. Tekrar özgür olduğumda biraz daha temkinli olabilirim ama yine de Lawrence aile ağacının en eksantrik dalı olan Kükreyen Rory olacağım. İçimde ağırbaşlı olmak olduğunu sanmıyorum."

"Yaptığınız gibi seyahat etmek alışılmadık bir şey, ama gerçekten çirkin misiniz? Bazen skandal yaratacak şekilde erkek kıyafetleri giyiyor musunuz?" diye merakla sordu.

"Bu çirkin değil, sadece çeviklik gerektiren şeyler yaparken pratik." Tereddüt etti, sonra utangaçlık ve alay karışımı bir ifadeyle ona baktı. "Sır tutabilir misin?"

Bölüm 5

"Sır saklamakta oldukça iyiyimdir," dedi Gabriel, gözlerinde eğlenceyle. "Ama Bombay'da kötü şöhretli bir evin hanımefendisi olduysan, başka biri mutlaka haberi Londra'ya taşıyacaktır."

Çok uzun zamandır gülmediği kadar güldü. Gabriel'in yaydığı sessiz güç ve koruma, onun tekrar gülebilecek kadar rahatlamasını sağladı. "O kadar uçuk bir şey değil! Benim suçlu sırrım, okumayı ve yazmayı her zaman sevmiş olmamdır. Seyahat etmeye başladığımda, ziyaret ettiğimiz yerlerde geçen hikâyeler anlatmak istediğimi fark ettim. Böylece tüm eğitilmiş ve kibar insanların küçümsediği türden Gotik macera romanları yazmaya başladım."

Sırıttı. "Bu yüksek tutucuları dehşete düşürebilir ama kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Evet, öyle! Constance ve ben birlikte çalışıyoruz çünkü bunun uzun deniz yolculuklarında zaman geçirmenin mükemmel bir yolu olduğunu keşfettik. Yazma işinin çoğunu ben yapıyorum, ancak fikirleri birlikte tartışıyoruz ve o da beni düzenliyor, standartlarımıza göre bile fazla uçuk kaçık olduğumda bana işaret ediyor. Ayrıca bitmiş kopyayı güzel el yazısıyla yazıyor ve iyi bir sanatçı olduğu için illüstrasyonlar çiziyor. Onun çizdiği insan resimleri ve egzotik ortamlar hikayeleri gerçekten zenginleştiriyor."

Gerçekten ilgilenmiş görünerek, "Böyle bir kitabı satın alırdım. Hiç yayımlanmış kitabınız var mı?"

"Yayınlanabilir olduklarını düşünmüyorum çünkü benim kahramanlarım kurtarılmaya ihtiyacı olan güzel, uysal bakireler değil," diye açıkladı. "İşte bu noktada gerçekten çirkinleşiyorum. Benim kahramanlarım cesur maceracılar. Bir tanesi pantolon giyen ve kılıç taşıyan bir kadın korsan. Bir diğeri çöl krallığında halkına özgürlüklerini savunmaları için liderlik eden savaşçı bir kraliçe. Bir diğeri ise asil bir amaç uğruna da olsa bir hırsız." Kahramanlarını sevgiyle düşünürken sıırıttı. "Hiç de hanım hanımcık değiller. Bazen kahramanı kurtarırlar. Bazen de kahraman ve kadın kahraman birbirlerini kurtarırlar."

"Tanımak istediğim kadınlara benziyorlar," dedi düşünceli bir şekilde. "Kahramanlarınız nasıl insanlar?"

"Oh, şok edici derecede yakışıklı, elbette! Muhtemelen kılık değiştirmiş büyük bir lord, ama bir dük değil, çünkü onlarla ilgili deneyimlerim romantik değil."

Gabriel ciddiyetle, "İri yarı, sıkıcı ve enfiye lekeli," dedi.

"Aynen öyle. Benim karakterlerim her zaman, kadın son derece kadınsı davranırken tanışırlar. Adamın ilgisini çekiyor ve onu cezbediyor ve o kadar kendinden emin ki bir kadının gücü onu asla üzmüyor. Tehlikeli ama aynı zamanda nazik olabiliyor. Ve en önemlisi, onun farklılıklarını kabul edebilecek kadar esnek bir zihne sahip ve ondan bu kadar etkilenmesinin nedeni de bu." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Bazen bu kadar hoşgörülü olması biraz zaman alıyor."

Gabriel gülümsedi, gözleri sıcacıktı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Eminim bu tür hikâyeler herkese göre değildir ama yayınlanamaz olduklarını da sanmıyorum."

O sıcaklığın içine düştüğünde nefesini tuttu. Yüzbaşı Gabriel Hawkins'in romantik kahramanlarından birine benzediği aklına geldi. Güçlüydü, nazikti, onun taşkınlıklarına karşı çok hoşgörülü görünüyordu ve çok tehlikeli olabileceğinden şüpheleniyordu. Ve şaşırtıcı derecede yakışıklı olmasa da, çok hoş görünümlü bir adamdı. Onun geniş, güçlü omuzlarını inceledi. Gerçekten de çok güzel görünüyordu.

Dağınık düşüncelerini toparlayarak, "Hindistan'dayken Diana Teyzem öykülerimizden birini okuduktan sonra böyle dedi. O kadar beğendi ki diğerlerini de okumak istedi. Constance ve ben gururlandık tabii ki. İyi yazıldıklarını ve yayınlanmaya değer olduklarını söyledi ve hikayeleri Londra'da tanıdığı bir yayıncıya göndereceğini söyledi. Yazarın adını kendi isimlerimiz yerine 'Kontes Alexander' olarak belirttik. Eğer yayıncı bizim çalışmalarımızı dünyaya duyurmak isteyecek kadar çılgınsa, bu aileyi biraz utançtan kurtarabilir."

"Hikâyeler romantizm, seyahatname ve macerayı birleştirdiği için geniş bir kitleye hitap edebilir," dedi ciddi bir şekilde.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, buna inanmak istiyordu. Sonra Malek'in uşağıyla konuşurken bile kaçış planları yapmak gibi kabul edilemez bir şey yapmadıklarından emin için onları nasıl izlediğini fark etti. Gerçeğe dönerek, biraz da acıyla, "Eğer Barbary'den kaçmazsak, kitaplar yayınlansa bile asla öğrenemeyebiliriz," dedi.

"Özgür olacaksın," dedi kararlılıkla. "Belki de İngiltere'ye döndüğünde kitaplarının Londra'da konuşulduğunu görürsün."

"Bu çok hoş bir fantezi." Dudağını ısırdı. "Constance ve ben, olabileceklerden korkup çıldırmamak için fantezilerimize ihtiyaç duyduk. Çok daha mütevazı bir hayal kaçmak ve güzel bir yazlık bulmak

Birlikte hikâyeler yazabileceğimiz bir yer. Gerçi satmak istiyorsam onları daha az uçuk hale getirmem gerekecek."

"Hayatta kalmak için hepimizin hayallere ihtiyacı var," dedi sessizce. "Bu bir rüya olduğuna göre, kahramanlarınızı evcilleştirmeyin. Onlar umut aşılarda."

"Katılıyorum," dedi üzüntüyle. "Ama tekrar özgür , geçimimi sağlamak istiyorsam pratik olmalıyım."

"Mevcut kitapları değiştirmek yerine yenilerini yazabilirsin," diye önerdi. "Berberi korsanlar tarafından esir alınan bir çift güzel bayan, bir hikaye için iyi bir konu olabilir ve yeniden başlamak, bitirdiğiniz bir hikayeyi değiştirmekten daha kolay olabilir."

"Haklı olabilirsin. Mevcut bir hikayedeki kadın kahramanı değiştirirsem, kahramanı ve diğer karakterleri ve olay örgüsünü de değiştirmem gerekir." Yüzünü buruşturdu. "Yeniden başlamak daha kolay. Aslında, alındığımızdan beri bir Berberi esir hikayesi üzerinde çalışıyoruz. Bakalım kadın kahramanımı daha iyi davranabilir hale getirebilecek miyim? Kahraman bir korsan *değil*! Esir düşmenin romantik bir yanı yok!"

"Sana daha fazla katılamazdım," dedi suratsızca.

Adamın sesindeki karanlığı duyan kadın, "Artık benim hikâyemi biliyorsun. Seninki ne?"

Rahatlığı kayboldu ve bakışları keçilere yöneldi. Rory kahramanlarının geçmişleri konusunda gizemli olma eğiliminde olduklarını ve bilgilerin onlardan zorla alınmak zorunda kalındığını hatırladı. Kurgusal bir kahramanda ilgi çekici olsa da, gerçek hayatta biraz can sıkıcıydı. Onun geçmişini araştırmaya hakkı olduğundan değil.

Uzun süren sessizliği şu sözlerle bozdu: "Sanırım bu adil. Kraliyet Donanmasına mensup bir aileden geliyorum ve hiç düşünmeden o ailenin izinden gittim. Çok genç yaşta başladım ve ailemi utandıracak bir şey yapana ve hizmetten zorla çıkarılmama neden olana kadar gelecek vaat ettiğim düşünülüyordu."

Adam durduğunda, kadın cesaretlendirici bir şekilde, "Çirkin miydin?" diye sordu.

"O zaman öyle düşünmemiştim. Hâlâ da düşünmüyorum. Ama savaş kurallarından birini çiğnedim. Daha yaşlı olsaydım ve daha az seçkin bir denizci aileden gelseydim, bu asılmama neden olabilirdi." Omuz silkti. "Bunun yerine, sadece gözden düştüm ve evlatlıktan reddedildim."

Yüzünü buruşturdu. Ailesi ona kızmış olabilirdi ama hiçbir zaman evlatlıktan reddedilmek gibi bir durum söz konusu olmamıştı. "Demek denizci oldunuz."

Tekrar omuz silkti. "Başka bir şey bilmiyordum. Şimdi iyi bir gemi ve mürettebatla rahat bir konumdayım ve Kraliyet Donanması'nda bir subay olarak sahip olabileceğimden daha fazla çeşitliliğin tadını çıkardım. Kargo taşımak. Diğer daha az saygıdeğer şeyler."

"Kaçakçılık mı?" diye sordu ilgiyle.

"Ara sıra, ama sadece bir ya da iki kez gerekli görüldüğünde. Buraya gelmek gibi tuhaf görevler de oldu. Geçenlerde bir kadını kurtarmak için bir adamı Amerika'ya taşıdım, sonra ikisini de güvenli bir şekilde İngiltere'ye geri götürmek zorunda kaldım." Gülümsedi. "Oldukça fazla abluka görevi yaptım, ama artık barış görüldüğüne göre, benim için daha fazla abluka olmayacak."

"Ablukayı delmek!" dedi sevinçle. "Getirdiğiniz malzemelere çaresizce ihtiyaç duyan insanlar için bir kahraman, ablukayı kuranlar için bir alçak!"

"Bir hikâyenin şekillendiğini mi görüyorum?" diye sordu eğlenerek.

"Aynen öyle! Kadın kahraman bir abluka koşucusu, erkek kahraman ise ablukayı sürdüren bir donanma gemisinin kaptanı." Sesi alçak ve dramatik bir hal aldı. "Kadın, kadere ve tehlikeye meydan okuyarak, elinde palasıyla gemisinin armasına doğru salınıyor. Adam onu dürbününden görüyor ve onun vahşi, özgür güzelliği karşısında şaşkına dönüyor."

"Bu bir başlangıç," dedi Gabriel biraz şüpheyile. "Onları nasıl bir araya getirirsin ve bir abluka kaçağı ile onu yakalamaya ya da gemisini sudan çıkarmaya ant içmiş adam arasındaki doğal çatışmanın üstesinden nasıl gelirsin?"

"Bir hikayeyi ilginç kılan şey çatışmadır. Bir şeyler düşüneceğim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bir olay örgüsü geliştirmek ve bunu en azından biraz akla yatkın hale getirmek zaman alır."

Fikri iyiydi ama geçmişine dair anlattığı hikâyenin çok detaylı olmadığını fark etti. Biraz tereddütle, "Siz ve Melik Reis birbirinizi tanıyor gibisiniz," dedi.

"Biliyoruz. Bu uzun bir hikaye."

Gabriel devam edemedi Malek hizmetkârıyla konuşmasını bitirdi ve seslendi: "Hawkins! Leydi Aurora! Gelin!"

Gabriel çitten uzaklaştı. "Başka bir gün için uzun bir hikâye. Malek'in Konstantinopolis'e başka hangi yaratıkların taşınmasını istediğini görelim mi?"

* * *

Malek'e yetiştiklerinde, kaba bir şekilde, "Bu taraftan," dedi ve onları başka bir yoldan sağa doğru yönlendirdi. Yaklaştıkları bir sonraki muhafazada şaşırtıcı derecede uzun, uzun bacaklı ve dramatik tüyleri olan kuşlar vardı. "Devekuşları mı?" dedi Gabriel. "Tüylerini görmüştüm ama gerçek yaratıklarını hiç görmemiştim."

Malek muhafazalarının etrafında dolanan yarım düzine dev kuşu işaret etti. "Bir çift göndermeyi düşünüyorum. Boyları zorluk çıkarır mı?"

Gabriel hesap yaparken kaşlarını çatı. "Ambarın bir bölümü onları alacak kadar yüksek, ancak erkeğin başını sokacak fazla yeri olmayacak. Yine de zürafaları güvenle taşıyabileceğimi sanmıyorum."

"Devekuşları yeterli olacaktır." Malek döndü ve sokak boyunca ilerledi. Yürüyüş yolunun karşı tarafındaki bir sonraki muhafaza, sakinlerini hem misk kokusu hem de kemik titreten bir kükremeye duyurdu. Aslanlar.

Bu muhafazaya girmediler. Gabriel kahverengi canavarları hayranlıkla inceledi. Daha önce bir ya da iki kez aslan görmüştü ama bu kadar yakından değil. İri yarı, ağır yeleli bir erkek asma kaplı bir barınağın gölgesine yayılmıştı, ailesi de etrafındaydı. Yetişkin aslanlar da uyukluyordu, ancak birkaç oyuncu yavru güneş ışığında birlikte yuvarlanıyordu, pençeli kahverengi kürk topları.

"Çok güzel," diye nefes aldı Rory. Gabriel onun şaşkın ifadeye baktı ve onun altın bir dişi aslana benzediğini düşündü. Şık, güzel, cesur -Ve doğru koşullarda büyük olasılıkla ölümcüldür.

Düşünceleri, genç bir erkeğin aniden sürünün yatan liderinin sırtına sıçramasıyla yarıda kesildi. Lider sarsıcı bir bariton kükremesiyle yerden fırladı ve iki erkek, oyunbaz yavruların güreşinin vahşi bir versiyonuna girişti.

Aslanlar kumlu arazide çarpışırken Rory nefesini tuttu ve bir elini ağzına götürdü. "Sultan Gazi'yi öldürecek!"

Büyük erkek Sultan, genç olanı hızla alt etti ve onu yere yapıştırdı. Gazi'nin boğazını parçalamak üzereydi ki iki bakıcı ellerinde kırbaçlar ve tahta bir sandalyeyle aslan evinden dışarı fırladı. Görevliler aslanları ayırmayı başardılar ve ısırık ve çiziklerden kanlar içinde kalan genç aslanı binaya geri götürdüler.

Gabriel tuttuğu nefesi bıraktı, doğayı en ilkel haliyle görmek onu sarsmıştı. "Kaç aslan göndereceksiniz ve hangilerini?"

"Genç olan Gazi," dedi Malek düşünceli bir ifadeyle. "Burada kalırsa, öldürülene kadar Sultan'a meydan okumaya devam edecek. Çoğu genç erkek bunu asla başaramaz.

yetişkinliğe kadar, ve bu utanç verici olur. Ghazi etkileyici bir genç canavar ve zamanı olursa gerçek bir kral olacak."

Bir aslanı taşımak birkaçını taşımaktan daha kolay olurdu. "Kafesleri aslan kokusunun diğer hayvanları çıldırtmayacağı şekilde düzenlemeye çalışacağım. Yırtıcılar ve avlar iyi komşuluk yapmazlar."

"Bunu hayvan bakıcılarımla konuşun." Malek çitten uzaklaştı. "Hayvanları nasıl düzenleyeceklerini en iyi onlar bilir."

"Bize katılacak başka hayvan yolcular var mı?"

"Evet ve en zoru da onlar olacak." Malek üçünü sağa doğru yönlendirerek yürüyüş yolunun sonuna ulaşmalarını sağladı. Geniş bir alanda çamurla çevrili bir gölet vardı ve burada iri bedenlerin karanlık cüsseleri yüzeyin altında belli belirsiz görülebiliyordu. Sadece geniş kafalarının üst kısımları ve küçük kulakları görülebiliyordu.

"Hipopotami mi?" Gabriel görünen kısımlarından büyüklüklerini anlamaya çalıştı. "Bunlar genç mi? Küçük görünüyorlar."

Malek gururla, "Bunlar Batı Afrika'dan pigme hipopotamlar, çok nadir bulunurlar," dedi. "Normal su aygırının yaklaşık dörtte biri büyüklüğündeler. Osmanlı İmparatorluğu'nda kendi cinslerinden başka kimse olmayabilir."

"Ama yine de küçük olmaktan çok uzaklar ve taşınmalarının zor olacağı konusunda haklısın," dedi Gabriel. "Hayatta kalmak için su tanklarına ihtiyaç duyacakları kesin. Bu çok ağır olacak ve deniz dalgalı ise potansiyel olarak tehlikeli olacaktır."

Malek omuz silkti. "Buraya gemiyle geldiler. Eminim siz de aynısını yapabilirsiniz?"

Gabriel alaycı ifadeyi duymazdan gelerek, "Beklenmedik bir durum olmazsa, güvenli bir şekilde Konstantinopolis'e nakledilebilirler," dedi.

"Çok iyi. Üç gün içinde ayrılabilir misin?"

Malek'in neden bu kadar acele ettiğini merak eden Gabriel, "Evet, ama sadece gemiyi size, adamlarınıza ve hayvan yükünüze uygun hale getirmek için hemen adam ve malzeme tedarik edebilirsiniz," dedi.

"İhtiyacın olan her şeye sahip olacaksın," dedi Malek sert bir sesle. " üç gün."

Adamlar su aygırı havuzundan uzaklaşırken, Rory Malek'e, "Efendim, ayrılmadan önce *Devon Lady*'nin mürettebatıyla konuşup onlara neler olduğunu anlatmak istiyorum," dedi.

Malek kaşlarını çatı ama Gabriel ona sessizce, "Bu bir iyilik olur ve sana hiçbir maliyeti olmaz. Biri hapsedildiğinde, etrafındaki koşullardan habersiz olmak insanı çılgına çevirebilir."

Malek isteksizce başıyla onayladı. "Bugün onların dinlenme günü, bu yüzden buradan ayrıldıktan sonra onları bagnio'da ziyaret edebilirsiniz Leydi Aurora."

"Ben de onunla gitmek istiyorum," dedi Gabriel. "Başka bir denizci olduğum için, ihtiyaç duyarlarsa bana kaba davranabilirler."

"Pekâlâ. Daha sonra benimle ofisimde buluşun ki ihtiyaç duyulacak malzeme, işçilik ve erzakı konuşabilelim. Majordomom sizi yönlendirecek." Döndü ve Gabriel geldiğinden beri gösterdiği gerginlikle uzaklaştı.

"Bana eşlik etmek istediğin için teşekkür ederim, Gabriel," dedi Rory, aklını kısa süreliğine devre dışı bırakan bir gülümsemeyle.

Kadın mantosunu üzerine çekip Malek'i takip ederken Gabriel, böylesine çekici bir kadınla yakın mesafelerde seyahat etmek ne kadar garip ve zor olursa olsun, onu gemisinde görmek için ne kadar sabırsızlandığını düşünmeden edemedi.

Bölüm 6

Bagnio sıkıştı ve çok küçük bir alanda fazla adamın kokusuyla havasızdı, ama Rory'nin korktuğu kadar kötü değildi. Tavan seviyesinin hemen altındaki yüksek, dar pencereler biraz hava sirkülasyonu sağlıyordu ve köşede bir lavabo ve su pompası ile *Devon Lady*'nin tüm mürettebatına yetecek kadar uyku minderi vardı.

Yine de muhafızlar Rory'yi bagnio'ya almak için devasa kapıyı açtıklarında, Gabriel Hawkins'in arkasındaki sessiz varlığına minnettar oldu. Dinlenme günü olduğu için denizcilerin çoğu minderlerinde uyukluyordu ama o içeri girer girmez ayağa fırlayıp etrafına doluştular, yüzlerindeki hevesli ifadeyle onu soru yağmuruna tuttular.

"Leydi Aurora, !" "Bayan

Constance iyi mi?"

"Haber var mı?"

"Fidyemiz ödendi mi?"

"Bizi kurtarmaya mı geldiniz?"

Gabriel koruyucu elini kızın omzuna koyarken, tüylü Kaptan Roberts, "Bırakın kız konuşsun," diye emretti. Her zaman denizcilerin saygısını kazanmıştı ve onun sözleri üzerine ziyaretçilerine daha fazla alan açmak için geri çekildiler.

Daha rahat nefes alarak şöyle haykırdı: "Hepinizi gördüğüme çok sevindim! Yüzbaşı Roberts, sakallı halinizi neredeyse tanıyamayacaktım."

Gülümsemesi mizahtan yoksundu. "Kölelerin usturaya sahip olmasına izin vermiyorlar."

Bunu fark etmeliydi. Bakışları denizcilerin üzerinde gezindi, sakalların altındaki yüzleri tanımaya çalıştı. "Yakalandığımızda herkes aldığı yaralardan kurtuldu mu?"

"Evet, herkes kurtuldu ve bizi sardığı için Bayan Constance'a özel teşekkürlerimizi sunuyoruz." Adamları kadar hevesli olan Yüzbaşı Roberts bakışlarını Gabriel'e çevirdi. "Cezayir'e fidye teslim etmeye mi geldin?"

Adamların serbest bırakılmak üzere olmadıklarını açıklamak zorunda kalacağını anlayan Rory'nin boğazı düğümlendi. Gabriel'e acı dolu bir bakış attı.

Sessiz yakarışını doğru yorumlayan adam kısa ve öz konuştu: "Ben Gabriel Hawkins, *Zephyr*'in kaptanıyım. Henüz fidyeniz ödenmedi ama durum umut verici. Malek Reis, Leydi Aurora'nın ailesinin ödeyebileceğinden çok daha fazla bir miktar para talep etti. Talep edilen miktar elimde ve buraya Leydi Aurora'nın özgürlüğü için pazarlık yapmaya geldim. Onun isteği üzerine, pazarlık *Devon Lady*'nin mürettebatını da kapsıyor."

Odadan bir hayal kırıklığı iç çekişi geçti ama Rory etrafındaki yüzlerde temkinli bir iyimserlik de gördü. Gabriel güven telkin etme yeteneğine sahipti. "Malek Reis ve ben, gemimin onu, bir grup muhafızını ve bir dizi nadir hayvanı Konstantinopolis'e taşımasını gerektiren bir anlaşmaya vardık. Cezayir'e döndüğümüzde, *Zephyr*'in sizi İngiltere'ye götürebilmesi için hepinizi serbest bırakacağına söz verdi."

Roberts bunu düşündükten sonra içini çekti. "Bu ideal bir çözüm değil ama dediğiniz gibi umut verici. Yolculuğunuz ne kadar sürecek?"

Gabriel, "En az altı hafta, muhtemelen biraz daha uzun, çünkü Malek'in Konstantinopolis'te ne kadar kalmak isteyeceğini bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Geminizin kötü hava koşullarına, deniz canavarlarına, korsanlara ya da *Uçan Hollandalı*'ya rastlamadığını varsayarsak, muhtemelen birkaç ay daha," dedi Roberts, Gabriel'e ironik bir kaptan-kaptan gülümsemesiyle.

"*Zephyr* fırtınalardan ve saldırganlardan payına düşeni aldı, umarım *Uçan Hollandalı*'dan da uzak durur," dedi Gabriel aynı ironiyle. "Daha iyi bir tahminde bulunamadığım için üzgünüm ama Leydi Aurora ve ben Cezayir'den ayrılmadan önce durum hakkında hepinizi bilgilendirmemiz gerektiğini düşündük."

Denizciler başlarıyla onayladılar. "Evet, bir fikre sahip olmak hiç olmamaktan iyidir," dedi Roberts, yorgun görünüyordu.

"Ne tür bir iş yapıyordun?" Rory sordu. "Merak ettim."

İkinci kaptan cevap verdi: "Tuğla yapıyorum leydim. Madenlerde çalışmak ya da kadirga kölesi olmak kadar kötü değil sanırım."

Rory ve Constance bir avludaki fiskiyeinin yanında gölgede otururken, onlar Berberi sıcağında ağır işler yapıyorlardı. Öte yandan, salyaları akan şehvet düşkünlerinin önünde çırılçıplak gösteri yapmaya zorlanmamışlardı. Rory, "Gitmeden önce sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Elimden pek bir şey gelmez ama denemek isterim."

Gabriel, "Belki ailelerinize mektup yazarsınız? Bize adresleri verirseniz, hanımlar sizin iyi olduğunuza dair notlar yazabilir ve ben de bunları İngiltere'ye postalaması için İngiliz konsolosuna veririm."

Öneri iyi karşılandı. Rory bunu kendisi düşünmeliydi.

Gabriel ceketinin içinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. "Leydi Aurora, yol tarifini ve özel notlarınızı yazabilir misiniz?"

Jones adında bir tayfa hararetle, "Karıma yeni bebeği görmek için sabırsızlandığımı ve eve döndüğümde bir kıyı gemisinde iş bulacağımı söylemek istiyorum!" dedi.

Rory defteri açıp mesajı dikkatle yazarken, "Bunu duyduğuna çok sevinecek Bay Jones," dedi. "Şimdi bunu nereye göndereyim?"

Diğer adamlar ona mesajlarını ve ailelerinin adreslerini vermek için sıraya girerken Jones ona nerede olduğunu söyledi. Rory tüm adresleri ve notları aldıktan sonra Gabriel kapıya vurarak muhafızlara Rory'yle birlikte gitmeye hazır olduklarını bildirdi. Bagnio'nun dışındaki daha serin ve temiz havaya kaçmak rahatlatıcıydı. Normal muhafızların yanı sıra onu bir harem muhafızı, Gabrieli de Malek'in majordomosu bekliyordu.

Denizcilerin bilgilerinin bulunduğu sayfaları dikkatlice çıkardı ve defteri Gabriel'e geri verdi. "Constance ve ben yarına kadar tüm notları yazmış olacağız. Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Başını salladı ve defterle kalemi paltosunun içine geri soktu. "Bir bagnio sinir bozucu bir manzara ama bu tür şeylerde olduğu gibi onlara iyi davranılıyor."

Mantosunu sıkıca üzerine çekti. "Dayanıyor gibi görünüyorlar." "Ve ailelerinin haberdar edileceğini bildikleri için daha mutlu olacaklar. Nerede olduklarını ve nasıl olduklarını." Başını eğdi. "Görüşmek üzere, Leydi Aurora."

Düşünceleri çalkalanırken, harem muhafızının onu sarayın labirentinde yönlendirmesine izin verdi. Odalarının mahremiyetine geri dönmek rahatlatıcıydı.

Rory, Constance'ın bir ağacın altında çalıştığı avluya girdiğinde arkadaşı ayağa fırladı. "Tanrıya şükür döndün! O kadar uzun süredir yoktun ki ..." Derin bir nefes alarak kendini sakinleşmeye zorladı. "Melik Reis'in seni, gelip sana sarkıntılık etmesi için davet ettiği o iğrenç adamlardan birine satmış olmasından korkuyordum."

Gabriel'in neler olduğunu bilmemenin dehşeti hakkında söylediklerini hatırlayan Rory kuzenini kucakladı. "Endişelendiğin için çok üzgünüm Constance! Dışarı çıkarıldığımdan beri çok şey oldu, bazıları da iyi şeyler."

"Biraz iyi haber işime yarayabilir." Constance geri çekildi ve bol bornozunun bir kıvrımıyla gözlerini sildi. "Ben de üzgünüm. Burada ne kadar uzun kalırsak

daha kolay üzülyorum. Şimdi düzgün kıyafetlerinizi giyin ve bana iyi haberleri verin."

Rory mantosundan ve son derece şeffaf ipek katmanlarından memnuniyetle kurtuldu. Sonra da akan, merhametli bir şekilde opak olan günlük bornozunu giydi. Cezayir giysilerini giymek Avrupa giysilerini giymekten çok daha kolay ve çabuktu.

Gölgeli ağaçların altındaki avluda Constance'a katıldı. Kağıtları görünce, "Dil derslerine mi çalışıyordun?" diye sordu.

Arkadaşı başını salladı. "Selim Usta aksanımın geliştiğini ve yakında seninki kadar iyi olacağını söylüyor, ama Arapça ya da Türkçe yazma yeteneğimden umutsuz." Rory için bir fincan soğuk meyveli su doldurdu. "Haberler iyi mi diyorsun?"

Rory minderli banka çöktü ve sudan derin bir yudum aldı. "Ben bugünün çapkınları tarafından süzülürken, Gabriel Hawkins adında bir İngiliz deniz kaptanı Malek'le serbest bırakılmamızı görüşmek için geldi."

Constance'ın yüzü . "Fidyeyi baban mı gönderdi?"

Rory alaycı bir tavırla, "Hayır, annem fidyenin yarısını gönderdi, yani dilenebileceği, ödünç alabileceği ya da mücevherlerini rehin verebileceği tüm parayı," dedi. "Görünüşe göre Malek'in gizemli bir amaç için bundan daha fazla paraya ihtiyacı var, ama o ve Kaptan Hawkins, Hawkins'in Malek'i, bir grup muhafızını ve hayvanat bahçesinden birkaç hayvanı Konstantinopolis'e götüreceği bir pazarlık yapmayı başardılar."

"Neden?" Constance şaşkınlıkla sordu. "Berberi devletleri sözde Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası ama pratikte bağımsızlar. Malek gibi adamlar canları istemedikçe yerel deylelerine bile itaat etmezler."

"Açıklama yapmakla uğraşmıyor ama belli ki bu onun için önemli. İşin ilginç yanı, biz de onunla birlikte gidiyoruz. Malek hayvanların beni sevdiğini söyledi, Hawkins de gemideki tek kadın olmamın doğru olmayacağını söyledi, yani sen!"

Constance'ın kaşları kalktı. "Bu kafesten kurtulduğuma kesinlikle memnun olacağım ama aklıma gelen ilk şey, Malek'in daha fazla paraya ihtiyacı olursa satmak için bizi de yanında götürmek isteyebileceği. Konstantinopolis'te daha iyi fiyatlar bulabilir."

Rory yüzünü buruşturdu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Haklı olabilirsin. Ama Türkiye'ye yelken açmak, tavuk gibi kafese kapatılmışken sahip olamayacağımız fırsatları temsil ediyor."

"Bu Kaptan Hawkins nasıl biri?" Bir güvercin yakınlarına kondu ve Constance ona kahvaltıdan sakladığı kırıntıları attı. "O bir

onurlu bir adam?"

Rory, romantik kahramanlarından biriyle gerçek hayatta karşılaştığını düşündüğünü ağzından kaçırmaması gerektiğini düşünüyordu. Gerçeklere bağlı kalması daha iyiydi. "Öyle görünüyor. Malek başka bir şeyle meşgulken biraz konuşma fırsatımız oldu. Gabriel'in söylediğine göre, abluka yönetimi de dahil olmak üzere geniş bir denizcilik deneyimi varmış."

Constance, "Umarım o iyi bir müzakerecidir," dedi.

Rory, "O ve Malek birbirlerini geçmişten bir şekilde tanıyorlar, ama bana anlatacak zamanı olmadı," diye cevap verdi. "O kadar iyi bir dinleyiciydi ki ona yazdıklarımızdan bahsettim ve hikâyelerin pazarlanabilir olduğunu düşündü."

"Gerçekten mi?" Constance hevesle "Gerçekten mi?" dedi. Sonra da güldü. "Okuyucu bulma konusunda çok çaresiziz! Sence ciddi miydi, yoksa sadece seninle dalga mı geçiyordu?"

"Sanırım bunu kastetti. Cesur kadın kahramanlarımız fikri ilgisini çekti, bu yüzden İngiltere'ye dönmeyi başarabilirsek belki gerçekten bir izleyici kitlesi bulabiliriz." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Onunla konuşurken, kadın kahramanları daha hanımefendi yapmak için ilk kitapları yeniden yazmanın ne kadar zor olacağını fark ettim."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Constance. "Belki de farklı isimler altında iki tür kitap yazmalıyız. Şimdiye kadar yazdığımız kitaplar Maceracı Leydi Kontes Alexander'ın olabilir ve daha uslu kahramanların olduğu kitaplar da ..." Düşündü ve sonra sırtıttı. "Bayan Smith, İyi Yetiştirilmiş Mağdur Kadın."

Rory güldü. "Bu tür hikayelerdeki kahramanlar için doğru olabilir, ama iyi bir yazar ismi olduğundan emin değilim. Bayan Smith, Masum Bayan mı?"

Constance gülümseyerek, "Bu daha fazla okuyucuya hitap eder," dedi. "Bunu düşünmemiz gerekecek."

"Maceracı Bir Hanımefendiye uyacak bir olay örgüsü buldum. Hayal gücüm masum bayanlara pek uygun değil."

"Hayır, genellikle öyle olmaz," diye kabul etti Constance. "Bana hikâye fikrinden bahset."

"Kız kardeşler," dedi Rory. "Biri cesur ve tehlikeli bir abluka gemisi. Zarif, güzel ve hanımefendi olan diğeri ise korsanlar tarafından esir alındı."

"Sanırım sen cesur ve tehlikeli olan kardeşsin, ben de hanımefendi ve işe yaramaz olan?" Constance gülümseyerek cevap verdi.

"Saçmalık, karakterlerin bizimle hiçbir ilgisi yok." Rory görkemli bir şekilde bankın üzerine sıçradı, kolunu sanki havada bir kılıç tutuyormuş gibi yukarı kaldırdı. "Leydi Lovely Berberi'de bir hareme satıldığında, Leydi Bold Cezayir'e gitmek için abluka koşusu yeteneklerini kullanıyor!"

Kuzeni, "Leydi Bold'un armaya çıktığında pantolon giyeceğini tahmin ediyorum," dedi. "Eğer senin giydiğin gibi bir elbise ya da cüppe giyseydi, muhtemelen ayağı takılır ve mükemmel şekilli küçük burnunun üzerine düşerdi."

Rory kıkırdadı ve hayali kılıcını yanında kınına sokarak tekrar yere indi. "Gerçekten de Maceracı Leydi kitaplarında kostüm çok önemlidir."

Constance cesaretle, "Limana sanki gemisi bir ticaret gemisiymiş gibi giriyor," dedi. "Kaptanın onu kalenin topları altında bir rıhtıma götürmediğinden emin olun, çünkü o zaman kız kardeşini kurtardıktan sonra kaçamaz."

"Aynen öyle. Leydi Bold tehlikeye hiç de yabancı değil." Rory cüppesinin bir kıvrımını yüzünün alt kısmına çekti ve avluda sinsice dolaşırken çömeldi, gözleri kaygıyla etrafta geziniyordu. "Bir hizmetçi kılığında, seni ve kaçmak isteyen diğer kadınları kurtarmak için hareme giriyorum. Bir sürü derring-do."

Constance eğlenerek, "Görüyorum ki karakterler bizden değilmiş gibi davranmayı bırakmışsınız," dedi. "Aşk ilgisi kim?"

"Leydi Bold'un kahramanı, ona aşık olan ve onu kurtarmaya yardım etmeye ikna edecek kadar büyülenen bir Kraliyet Donanması kaptanı." Peki Rory'nin aklına neden hemen bir Kraliyet Donanması kaptanı gelmişti? Muhtemelen Kraliyet Donanması'ndan bir aileden gelen bir adamla tanıştığı için.

Constance ayağa kalktı ve ağırbaşlı bir heyecanla elini kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Sevgili kız kardeşim, beni kurtarmaya geldi!" Kırpiklerini çılgınca kırptırdı. "Yanıdaki şu yakışıklı adam kim? Onu alabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın! O benim!" Rory yine zarif bir hareketle bankın üzerine kıvrıldı. "Bir devam kitabı yazmamız gerekebilir. Bu gerçekten yayınlanma şansı olan Masum Bir Bayan kitabı olabilir."

Constance güldü. "Leydi Lovely kulağa çok sıkıcı geliyor. Ağabeyleriyle çatışarak kılıç kullanmayı öğrenmiş usta bir eskrimci olmasını sağlayabilir misiniz?"

"Bu çok daha eğlenceli olurdu!" Rory hüznle kıkırdadı. "Korkarım asla saygın bir kitap yazamamaya mahkumuz."

"Belki de İngiltere'ye döndüğümüzde amatör tiyatroları denemeliyiz, çünkü oyun oynamaktan hoşlanıyoruz." Constance çalışma kâğıtlarını bir araya topladı. "Konstantinopolis'e ne zaman gideceğiz?"

"Görünüşe göre üç gün. Malek Reis'in acelesi var ve Kaptan Hawkins, Malek'in kafesli bir aslanı, su aygırlarını ve benzerlerini taşımak için gerekli teçhizata yardım etmesi halinde bunun mümkün olabileceğini söyledi."

Constance gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar erken mi? Gerçi sanırım fark etmez. Toplanacak çok şeyimiz yok gibi."

"Doğru, ama başka bir görevimiz daha var. Malek'ten *Devon Lady* mürettebatını ziyaret etmek ve onlara esaretlerinin sona ermek üzere olduğunu söylemek için izin istedim. Kaptan Hawkins de benimle geldi ve durumu anlattı," dedi Rory. "Serbest bırakılma garantisi olmasa da, bir umut olduğunu duyduklarına sevindiler."

"Korsan saldırısında yaralanan adamların durumu nasıl? Yaralıların birçoğu ciddiye," dedi Constance.

"Hepsi iyileşti ve onları tedavi ettiğiniz için teşekkür ederim. Tüm denizcilerin sakalları uzamış ve oldukça ürkütücü görünüyorlar, ancak onlar hala arkadaş olduğumuz iyi adamlar. İşte adresleri ve sevdiklerine gönderdikleri mesajlar."

Rory, Gabriel'in defterindeki sayfaları uzattı, ailesine yazması gerektiğini düşünüyordu, ama babası annesinin arkasından iş çevirip onu fidye için kaçırmaya çalıştığını bilmiyorsa bu pek akıllıca olmayabilirdi. "Mesajları yazacağımıza söz verdim ve Gabriel onları eve göndermesi için İngiliz konsolosuna verecek. Hepsini yarına kadar halledebilir miyiz?"

"Sanırım öyle." Constance defterin sayfalarını aldı ama dikkati Rory'deydi. "Şu Kaptan Hawkins'ten bahsederken sesinde belli bir nota var. Görünüşe göre onurlu biri olmasının dışında nasıl biri?"

Rory büyük bir kızgınlıkla kendini kızarıırken buldu. "O... çok hoş biri. Ondandır hoşlanıyorum."

Constance sırtıttı. "Hayatlarımızın romantik bir kahramana sahip olmasının zamanı gelmişti." Banktan kalktı. "Şimdi iş başına!"

Bölüm 7

Bir aslanı paketlemek kolay değildi. *Zephyr*'in planlanan kalkış saatine bir saat kadar kaldığı için Gabriel her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için geminin üzerinde geziniyordu ama aslanın yüklenmesini izlemek için durakladı. Diğer hayvanlar önceki gün gemiye bindirilmişti, böylece aslan onları üzmeye gelmeden önce yerleşmek için zamanları olacaktı. Ağıllar o kadar yeniydi ki, yeni kesilmiş kerestelerin kokusu hâlâ geminin içinde dolaşıyordu.

Gazi'nin içinde bulunduğu kafes yavaşça rıhtımdan yukarı çekildi, ancak vinç operatörünün tüm dikkatine rağmen sıcak öğleden sonra havasında sallanıp büküldü. Ghazi mutlu değildi ve öfkeli kükremesi Gabriel de dahil olmak üzere duyma mesafesindeki herkesin tüylerini diken diken eden ilkel korkulara yol açtı.

Malek'in iki aslan bakıcısı uzun sırtıklar taşıyarak çoktan gemiye binmişti. Kafes açık ambarın üzerinde sallandığında, geminin derinliklerine indirilirken kafesi sabitlemek ve yönlendirmek için sırtıklarını kullandılar. Ardından, gemideki hayvanlar gergin melemeler, anırmalar ve korna sesleriyle tepki verirken, Gazi'yi yerleştirmek için aşağıya yöneldiler.

Hayvanlar bakıcılarıyla birlikte güvenli bir şekilde gemiye bindirilmiş, insanlar ve hayvanlar için erzak yüklenmişti. Artık tek ihtiyaçları olan Malek, muhafızları ve iki esir kadındı. Yakında ortaya çıkacaklarını umarak Gabriel kamarasına döndü ve yolculuk için gerekenlerin uzun kontrol listesini gözden geçirdi. İki kez ve üç kez kontrol etmenin asla kötü bir şey olmadığını erkenden öğrenmişti.

Özel olarak gemiyi modifiye etmenin ve gerekli her şeyi üç gün içinde yüklemenin bir mucize olacağını düşünmüştü ama bunu başarmışlardı. Malek gerekli adam ve malzemeyi sağlama konusunda sözünde durmuştu; dünyanın her şeyin olması gerekenden daha uzun sürdüğü bir bölgesinde böylesine mükemmel bir işbirliği elde etmek için ilgili herkesi korkutmuş olmalıydı.

Beklendiği gibi, su aygırları en zor olanlarıydı. Onlar ve ağır su tankları, en dengeli konum olması ve geminin yol tutuşunu en az bozması muhtemel olduğu için, geminin orta kısmının biraz kışına güvenli bir şekilde yerleştirilmiştir.

Minyatür hayvanların kafesleri su aygırlarının arkasındaydı ve bir koridor vardı; yemleri, yatakları ve bakıcıları da bu koridora yerleştirilmişti.

çitlerin arasında. Koku olgunlaşmıştı. Gabriel, Konstantinopolis'e vardıklarında durumun nasıl olacağını ancak hayal edebilirdi ama bakıcılar yetenekli görünüyordu ve açıkça kendilerini görevlerine adanmışlardı.

Malek'in muhafızları için yer olan her köşeye hamaklar ve uyku matları yerleştirilmişti. Gabriel hava güzel olduğunda birçoğunun güvertede uyuyacağını tahmin ediyordu.

Landers kapıya vurup içeri girdiğinde Gabriel kamarasında listesini kontrol ediyordu. Gabriel başını kaldırıp baktı. "Herkes ve her şey gemide mi?"

"Malek'in muhafızlarından bazıları geldi ama Malek ve yarım düzine daha muhafız ve iki hanım henüz gemiye binmedi," diye cevap verdi ikinci kaptan. "Belki de önce aslanın yüklenmesini bekliyorlardı. Canavarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Sadece onu kızdırmak için elini kafese sokma. Ghazi geldiğinde kızgın ve aç görünüyordu." Geminin kedisi masanın üzerinde uyuyordu ve şimdi başını kaldırıp Gabriel'in eline doğru iterek onu sevmek istediğini belli etti. Yumuşak gri kulaklarının arasını kaşdı. "Bu arkadaş çok daha güvenilir bir yoldaş. Elini ısırp koparmaya çalışsa bile başaramaz. Yine de kan akıtabilir."

"Acaba aslan onu üzecek mi?"

"Büyük olasılıkla onu ambarda devekuşlarıyla arkadaşlık ederken ya da küçük eşeklerden birinin sırtında uyuklarken bulacağız. Çalışmadığı zamanlarda uyku konusunda yeteneklidir." Gabriel duvara monte edilmiş saate baktı. "Malek ve maiyeti yakında gelse iyi olur. Daha hızlı olmamız için yaptığı onca zorlamadan sonra kalkış saatimizi geciktirirse ironik olur."

Landers, "Aslan kadar olmasa da ben de onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi. "Malek kulağa çelişkili geliyor."

"Öyle. Aslan daha tahmin edilebilir." Gabriel kaşlarını çattı. "Keşke neden adamlarıyla, hayvanlarıyla ve pazarlanabilir köleleriyle Konstantinopolis'e gitmeye bu kadar mecbur olduğunu bilseydim."

"Elbette hanımlar bir İngiliz gemisine bindiklerinde onları kölelikten kurtarabiliriz!" Landers söyledi.

"Malek'in muhafızları mürettebatımızın iki katı ve daha deneyimli savaşçılar. Ayrıca genç hanımlar *Devon Lady*'nin mürettebatının kaderi için rehinerler. Eğer onları alıp kaçarsak, o denizciler ya madenlere gönderilecek ya da katledilecekler. Leydi Aurora bunu asla kabul etmez ve kuzeni için de aynı şeyin geçerli olduğundan şüpheleniyorum. Çok onurlu genç hanımlar."

"Şimdi onlarla tanışmayı daha da çok istiyorum!" Landers gözlerinde bir parıltıyla söyledi.

Rıhtımdaki gürültü arttı ve Gabriel ayağa kalkarak dışarıya baktı. Sonunda Malek ve beraberindekiler geliyordu. Bagaj miktarı görünmüyordu. Kendisi de bir denizci olan Malek, bir gemide alanın sınırlı olduğunu unutmamalıydı. "Dışarı çıkıp yolcularımızı karşılama zamanı."

Ana güverteye ulaştığında Malek iskeleden gemiye adım atıyordu. Arkasında sert yüzlü muhafızlar vardı ve iki kadın grubun ortasıındaydı, böylece kaçma şansları yoktu. Baştan aşağı peçeliydiler ve sadece gözlerinin üzerinde bir yırtmaç bulunan soluk, dalgalanan cüppelere sarınmışlardı. Onları birbirinden ayırmak imkânsızdı.

Hayır. İkinci kadın Leydi Aurora'ydı. Neredeyse aynı görünmelerine rağmen bundan emindi.

Öne çıktı ve başını eğdi. "*Zephyr*'e hoş geldiniz, Melik Reis. Artık burada olduğunuza göre, hemen yola çıkacağız."

Malek, "Kalkış için size güvertede katılacağım," dedi.

Gabriel yanında duran yaverine işaret etti. "Bay Harris, Melik Reis'in muhafızlarına hamaklarını nereye asacaklarını ve eşyalarını nereye koyacaklarını gösterin." Landers'a döndü. "Leydi Aurora, Leydi Constance, bu benim ikinci kaptanım Bay Landers. Size kamaranıza kadar eşlik edecek."

Landers memnun bir ifadeyle kadınları yolcu etti. Herkes gemiye bindikten sonra Gabriel denize açılma emrini verdi ve *Zephyr* bilinmeyen denizlere doğru yelken açtı.

* * *

Rory koyu kıvıl saçlı, çekici bir genç adam olan Bay Landers'a baktı. Eğer ikinci bir romantik başrol oyuncusuna ihtiyaç duyarlarsa, saçlarını kestane rengine boyayabilecek olsa da, o iş görürdü.

Kendisine uygunsuz bir romanda rol verildiğinin farkında olmadan ve "Bu taraftan hanımlar. Bir kamarayı paylaşıyorsunuz. Her birinize ayrı bir kamara verecek yerimiz olmadığı için üzgünüm."

"Önemli değil Bay Landers," dedi Constance. "Biz paylaşmaya çok alışığız."

İki muhafız Rory ve Constance'ı güvertenin altında takip etti. Rory muhafızların ne kadar süreyle görevlendirileceğini merak ediyordu. Akdeniz'in ortasında çok fazla korumaya ihtiyaçları olmazdı; nereye gideceklerdi ki?

Kamara sancak tarafındaydı ve ranzaları vardı. Alt ranzanın altına saklama çekmeceleri yerleştirilmişti ve lombozun altında küçük bir lavabo ve yastıklı saklama bankı vardı. Çok küçüktü -Bay Landers'ın başı neredeyse tavana değiyordu- ama yeterliydi. "Bu kamarayı kullanabilmemiz için birkaç kıdemsiz subayın tahliye edildiğini sanıyorum?" Rory sordu.

İkinci kaptan, "Evet ama size vermekten mutluluk duydular," diyerek onları temin etti. Malek'in muhafızlarından biri, ortak eşyalarını sakladıkları sandıkla çıkageldi. Yer bulmak için etrafına göz gezdirdikten sonra sandığı alt kata koydu.

ranza, sonra geri çekildi.

Landers sandığı değerlendirdi. "Eşyalarınızın çoğunu buradaki depolama alanlarına koyabilirsiniz. Eşyalarınızı sonra sandığın ambarda saklanabilmesi için bana haber verin."

"Teşekkür ederim," dedi Rory sabırsızlıkla kapıyı çekip içeride sadece üçünün kalmasını sağlarken. Kulübe yeterince büyüktü, ama zar zor. Baş başa kaldıkları anda peçesini ve baş örtüsünü indirdi.

Constance da aynısını yaptı ve rahat bir nefes alarak yumuşak, koyu sarı saçlarını salladı. "Eğer Malek Konstantinopolis'e kadar buharda pişmiş pudingler gibi kıvrılmış bir şekilde gideceğimizi düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir!"

Landers'ın hayranlık dolu bakışları Rory'den Constance'a kaydı. "Kaptan güzel bir bayan ve kuzeni olduğunu söyledi ama iki güzel bayan olduğunu söylemedi. Hanginiz hanginiz?"

Constance gülümsedi. "Dalkavuğun tekisiniz Bay Landers. Ben Constance Hollings'im ama Leydi Aurora odadayken kimse beni fark etmez."

"Çünkü konuşkan olan benim," diye açıkladı Rory. "Bana genellikle Aurora yerine Rory derler, çünkü resmi olmakta iyi değilimdir ve bazen kükrerim. Gerçek hanımefendi Constance'tır."

"Öyle olduğunu görebiliyorum," dedi Landers, bakışları hâlâ Constance'ın üzerinde sabitti.

Rory memnuniyetle izledi. Bu hikâyenin başka bir kahramana ihtiyacı vardı ve Landers'ın Rory'nin daha gösterişli görünüşü yerine Constance'ın sessiz sevimliliğinden etkilenmiş olması onun için bir övünç kaynağıydı.

"Rory haklı Bay Landers. Dalkavuğun tekisiniz," dedi Constance tatlı bir muziplikle. "Bir erkekte bunu severim."

Landers güldü. "Bu yolculukta sizleri de aramızda görmek büyük bir zevk hanımlar. Bir denizcinin hayatının dezavantajlarından biri de kadın arkadaş eksikliğidir. Amerika'daki evimde etrafımda kız kardeşlerim, kuzenlerim ve mahalle kızlarıyla büyüdüm. Bunu özlemişim."

"Amerikalı mısın?" Constance ilgiyle sordu.

"Evet, ülkelerimiz arasındaki savaşın hemen hemen bitmiş olmasından da memnunum. Ben St. Michaels'lıyım, Chesapeake Körfezi'nde küçük bir balıkçı ve denizci kasabası. Babam şimdi gemi yapımcısı ama Kaptan Hawkins'le birlikte denize açılırlardı. Onlar ..." Durdu. "Bu uzun bir hikâye. Yola çıkacağımız için yukarı çıkmam gerek."

"Yola çıkarken kaptana güvertede eşlik edebilir miyiz?" Rory, "*Gerçekten* gideceğimizden emin olmak istiyoruz!" diye sordu.

"Eminim aldırmayacaktır," dedi Landers. "Yoluna çıkmadığın sürece."

Rory ve Constance birbirlerine baktılar. "Yerleştikten sonra oraya giden yolu buluruz," dedi Rory. "Teşekkür ederim Bay Landers."

Başını eğdi, sonra da küçük kamaradan çekildi. Constance alt ranzada otururken, Rory içeri temiz hava girmesi için küçük lombozu açtı. "Güle güle Cezayir!"

"Her şey yolunda giderse," dedi Constance, "birkaç hafta içinde *Devon Lady*'nin mürettebatını toplamak için buraya geri döneceğiz ve sonra eve doğru yola çıkacağız."

Zephyr rıhtımdan uzaklaşırken Rory lombozdan dışarı baktı. Her boydan ve şekilden tekne geniş limanı boydan boya geçiyordu ve kıyıdan uzaklaştıkça sesler ve diller giderek azalıyordu. "Umarım öyledir Constance. Önümde neler olduğunu hayal bile edemiyorum ve genellikle iyi bir hayal gücüne sahip olduğum düşünülür."

"Gerçekten de öyle." Constance başını iki yana eğdi. "Bay Landers'ı Lady Lovely'nin romantik başrolü olarak oynatmaya ne dersiniz?"

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Rory. "Zihnimde saçlarını kestane rengine boyadım."

"Bence olduğu gibi iyi görünüyor!"

Rory bir gülümsemeyi bastırdı. Demek ikinci kaptan gerçekten de Constance'ın dikkatini çekmişti. Çok hoş bir adamla gemide flört etmek, haftalar süren harem esaretinden sonra hoş olabilirdi. "Bavulları boşaltma zamanı. Ben üst ranzayı alacağım."

"Erkek fatma olman ve tırmanmayı sevmen iyi bir şey," dedi Constance dönüp İngiltere'den Hindistan'a ve şimdi de Berberi'ye giden değerli eşya sandığının kilidini açarken. Kıyafetlerin modası geçmişti ama *İngiliz malıydı*. "Şimdi gerçek benliklerimize dönelim!"

* * *

Cezayirli pilot onları ustalıkla açık denize yönlendirdi, ardından takip eden küçük pilot teknesine aktarıldı ve ayrıldı. Dümende olmasa da Gabriel zamanını kış güvertede olası sorunları izleyerek geçirmişti. Ne de olsa kaptanın işi buydu.

Malek de yakınlardaydı ve taş suratlı bir sessizlik içinde denize bakıyordu. Gabriel diğer adamın bu yolculuğun amacını açıklamasının ne kadar süreceğini merak etti.

İyi bir rüzgâr esiyordu, bu yüzden yelkenler ayarlandı ve dümenci gemiyi doğuya doğru yönlendirdi. Gabriel rahatlayarak arkasına döndü ve iki kadının soluk cüppeleriyle sessizce arkasında durduklarını gördü.

Onun bakışlarını gören Rory alaycı bir ifadeyle gülümseyerek Arap cüppesini ve başlığını çıkardı, sonra da arkasına attı. Rüzgâr kumaşı yakaladı ve giysiler çarpmadan önce güvertede dalgalandı. Kayısı rengi bir elbise giymiş ve saçlarını toplamıştı, yine kendisi gibi görünüyordu. Avrupalı bir hanımefendi gibi.

Arkadaşı da aynısını yaptı ve yumuşak yeşil bir elbise ortaya çıktı. Constance Hollings tatlı bir yüzü ve kuzeni Rory'ye olan belirgin benzerliğiyle dikkat çekici derecede güzel bir kızdı.

Gabriel onlara gülümsedi. "Siz ikiniz güneş ve ay gibi görünüyorsunuz. *Zephyr*'e hoş geldiniz. Umarım kamaranız tatmin edicidir?"

Rory ona, "Tamamen," diye güvence verdi.

Malek kaşlarını çatarak döndü. "Sizler benim esirlerimsiniz ve düzgün bir şekilde giydirilmelisiniz!"

Gabriel yumuşak bir sesle, "Ama onlar bir İngiliz gemisindeler ve elbette İngiliz kadınları gibi giyinmeye hakları var. Nasıl giyinirlerse giyinsinler aynı şekilde davranacaklardır."

"Ya da aynı derecede kötü," dedi Rory neşeyle.

Malek hırladı. Meydan okumayı takdir eden bir adam değildi. Gabriel, "Sana odanı göstereyim, Malek Reis," dedi.

"Sanırım bana kaptanın kamarasını verdiniz?"

"Pek sayılmaz." Gabriel işaret etti ve Malek onu güverteden geminin kış tarafına kadar uzanan kaptan kamarasına kadar takip etti.

Gabriel kamarasının kapısını açtığı anda, "Kimse beni kendi yatağımdan edemez ama rütbenize hürmeten, geminin marangozlarına alanı bölmek için perdeler diktirdim. Yatağım sancak tarafında.

iskele tarafında sizin için bir oda oluşturuldu, alanı ve ortadaki topları paylaşabiliriz."

Malek iskele tarafındaki küçük ama güzel döşenmiş kamaranın kapısını açtı. "Bu iş görür," dedi isteksizce.

"Olmak zorunda. Gemimin sunabileceği en iyi şey bu." Gabriel tereddüt etti ama artık açık denizde olduklarına göre soruyu sorma vakti gelmişti. "Malek, bana bu yolculuğu neden yaptığını anlatmanın zamanı geldi. Seni hangi iblisler yönlendiriyor?"

Bölüm 8

Gabriell'in sorusu üzerine Malek arkasını döndü, kara gözleri öfke ve tehditle parlıyordu. "Lanet olsun sana Hawkins!"

Gabriel kuru bir sesle, "Zaten iyice lanetlendim," dedi. Büyükbabası onu evlatlıktan reddettikten sonra diğer erkeklerden korkmayı bırakmıştı. "Bir zamanlar tanıdığım adamdan çok farklısın. Tüm mizah ve insanlık öfke tarafından yakılıp yok edilmiş. Sonsuza dek bırakacağına yemin etmişken neden korsan ticaretine geri döndün? Neden içinde insanlar ve hayvanlarla Akdeniz boyunca bu yolculuğu yapıyorsun? Sorun her neyse, amacınızı bilirimsem daha faydalı olabilirim."

Malek'in öfkesi azaldı ve yüz ifadesi umutsuzluğa dönüştü. "Lanet olası fark etmeyen, meraklı İngiliz," dedi ama sesindeki sıcaklık .

"Gemim ve mürettebatım bu yolculukta risk altında ve ben tehlikelerin ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Gabriel sessizce. "Gemideki herkesin iyiliği için bilmeyi hak etmiyor muyum? Yanına yaklaşan herkesi öldürmek isteyen lanet aslanınız bile."

"Ghazi benim bir yansımam çünkü ben de herkesi öldürmek istiyorum." Malek bir an için bir zamanlar sahip olduğu mizahtan eser gösterdi. Sonra geminin kış tarafına yerleştirilmiş küçük pencerelere doğru yürüdü, gergin bakışları denizin üzerindeydi.

"Karım ve çocuklarım," dedi aniden. "Onlar Konstantinopolis'te üç kez lanetlenmiş bir köpek çocuğunun elinde."

Gabriel, Malek'in tüm hareketlerinin ve davranışlarındaki değişikliklerin altında bu dehşetin nasıl yattığını anlayarak nefesini içine çekti. "Bir ailen olduğunu bilmiyordum."

"Sen Barbary'den ayrılana kadar bir eş almadım. Damla'm bir ceylan kadar güzel. İyi doğmuş, iyi eğitilmiş, paha biçilmez bir inci. Babasına, kendisine teklif edilen kocayla yüz yüze görüşmedikçe evlenmeyeceğini, eğer kendisine hitap etmiyorsa reddetme hakkı olduğunu söylemişti. Ama tanıştığımızda. . ." Sesi yumuşadı. "İkimiz de bir kalp atışı içinde anladık."

Gabriel'in aklına Rory'yi ilk gördüğü zamanki yıldırım çarpmış anı geldi, ama ne yazık ki Rory kendisine olası bir gelin olarak sunulmamıştı. "Kutsanmışsın," dedi aynı yumuşaklıkla. "Ve çocuklarla da mı kutsanmıştın?"

"Oğlum Kadir, bir savaşçı ruhuna sahip küçük bir adam. Ve küçük bir kız çocuğu, Meryem, hayatımızın neşesi." Sesinde acı hissediliyordu.

"Onları nasıl kaybettiniz?"

"Damla'nın babası Kasım, Cezayir'e İstanbul'dan bir memur olarak gelmiş. Burada bir hayat kurdu, Cezayirli bir eş aldı. Sadece bir çocukları vardı, Damla. Karısı ölmüştü ve Konstantinopolis'teki ailesini uzun yıllar görmemişti, bu yüzden annesinin sağlığının bozulduğu haberini aldığı anda, çok geç olmadan kızını ve torunlarını onunla görüşmeye götürmek istedi. Ben de onlarla birlikte gitmeyi planlıyordum ama son anda önemli bir işim çıktı ve gidemedim. Bir ya da iki hafta sonra gelmeyi planlıyordum. Bensiz gitmelerinde bir sakınca görünmüyordu."

"Yol boyunca bir yerde kaçırıldılar mı?" Malek başını salladı. "Kuzenim Gürkan'ı hatırlıyor musun?"

"Evet ve bunu kanıtlayacak yara izlerim var," dedi Gabriel. "İntikam almak için en iyi yolun ailenizi almak olduğuna mı karar verdi?"

"Kesinlikle. Cezayir'deki felaketinden sonra yeni korsan kadirgaları satın aldı." "Kanla mı satın aldı?"

"O iğrenç domuz başka ne yapabilirdi ki? Konstantinopolis'te bir ev kurdu, ama kadirgalarını Trablus'tan denize indirdi ve Cezayir'de casuslar tuttu. Ailemin yolculuğunu öğrendiğinde, en hızlı korsan gemisiyle onları takip etti ve denizde yakaladı." Malek'in sesi sertleşti. "Keşke onları savunmak için orada olsaydım!"

Gabriel, "Eğer orada olsaydın, kesinlikle ölmüş olurdun ve belki de ailen de seninle birlikte ölmüş olurdu," dedi. "Hedefi siz olduğunuza ve orada olmadığınız göre, karınızın ve çocuklarınızın rehine olarak değerli olduğunu anlamış olmalı. Gürkan'ı hatırladığım kadarıyla, değerli hiçbir şeyi ziyan etmezdi."

"Öyle olması için dua ediyorum." Malek'in sesi gergindi. "Gürkan onları yakaladıktan kısa bir süre sonra Damla'dan olanları anlatan bir mektup aldım. Kendi el yazısıyla yazılmıştı, bu yüzden onun ve çocukların saldırıdan kurtulduğunu biliyorum. Babası onları korumak için savaşmış ama öldürülmüş. Nazik bir adamdı, bir bilgindi. Cesurdu ama savaşçı değildi."

"Sen öyle olsan da, tek bir adam bir gemi dolusu katil korsanı yenemez."

"*Denerdim.*" Malek'in sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Ve bu girişim sırasında öldü. İngiliz ve pragmatik olan Gabriel hayatta kalmayı ve düşmanı daha sonra yenmenin bir yolunu bulmayı tercih etti. "Yani aileni kurtarmak için o korkunç fidyeye ihtiyacın vardı?"

"Gürkan, benim ödeme gücümü aştığını bildiği bir miktar seçti. Ben de daha fazlasını toplamak için korsan ticaretine geri döndüm. Leydi Aurora'nın fidyесinin bana yeteceğini umuyordum ama yetmedi ve bu değerde başka esir almadım."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Nadir hayvanlar aradaki farkı kapatacak mı?"

"Öyle umuyorum. Gürkan yenilikleri sever." Malek yutkundu. "Hayvanat bahçesini çocuklar için yarattım. Akşam serinliğinde hayvanları ziyaret etmek bizim

büyük aile zevkleri."

Gabriel, eşeklerle ve minik keçilerle mutlu bir şekilde oynayan küçük bir oğlan ve daha küçük bir kızı düşündü. Bir çocuk . "Ailenizi sağ salim geri getirmenize yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Deneyeceğinize inanıyorum. Ama hata yapma, Hawkins." Malek pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Ailemi kurtarmak için gerekirse, İngiliz kadınlarını haremle satar, seni ve mürettebatını kanla ıslanmış bir güvertede ölü olarak görürüm."

Melodramatik ama samimi. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

Malek neredeyse kıkırdamaya benzeyen garip bir ses çıkardı. "Ne korkunç bir İngiliz sakinliği. Hiçbir şey sizi tedirgin etmiyor mu?"

"Çok az." Gabriel gençken çok şey kaybettiği için uyuşmuştu ve kadere öfkelenme alışkanlığını kaybetmişti. "Sakinlik öfkeden daha az yorucudur ve başkalarını kızdırmak gibi bir faydası da vardır."

Malek bir kahkaha attı. "Gerçekten de öyle."

"İşimize dönecek olursak, sizin amacınız belli; ailenizi kurtarmak ve bedeli ne olursa olsun onları evlerine götürmek. Benim amacım ise senin başarılı olmana yardım etmek ve benim, gemimin ve mürettebatımın eve sağ salim dönmesini sağlamak." Özel olarak Rory, Constance ve *Devon Lady*'nin mürettebatını da bu sayıya dahil ediyordu ama bunu yüksek sesle söylemedi. Ortamda zaten yeterince gerginlik vardı.

Malek kaba bir şekilde, "Gemi günde beş kez namaz kılarken Mekke'ye doğru çevrilmelidir," dedi.

Gabriel, Malek'in bu talebi, daha önemli açılardan kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek için yaptığından şüpheleniyordu.

çaresiz. "Bu yapılabilir, ama her namazda *Zephyr*'in seyir süresine mal olacak. Eğer yola devam eder ve Mekke'yi gösteren bir pusula kullanırsak Konstantinopolis'e bir ya da iki gün daha erken varırız."

Malek kaşlarını çattı, sonra isteksizce şöyle dedi. "Sanırım en iyisi pusulayı kullanmak."

"Yapılacak. Bir sonraki namaz saati ne zaman?"

"Müezzinim yaklaşık yarım saat sonra ezan okuyacak."

"Hazırlanabilmeleri için güverte ekibiyle konuşacağım. Şimdi sizi kamaranıza yerleşmeniz için yalnız bırakayım." Gabriel başını eğdi ve dışarı çıktı.

Tam da gemisinin ihtiyacı olan şey: gemide iki kızgın aslan.

* * *

Yeni bir yerdeki ilk gecesinde, özellikle de Constance'la birlikte çarşaf presindeki çarşaf lar gibi tı kış tı kış olduk ları için huzursuz olan Rory, vardiyasında uyukladığı üst ranzadan sessizce indi. Karanlıkta en basit elbisesini giydi, omuzlarına bir şal sardı ve kamaradan dışarı çıktı. Neyse ki Constance derin bir uykudaydı.

Güvertenin altında kimseyi görmedi. Çok karanlık olduğu için dikkatle hareket ederek ana güverteye çıktı. Geminin derinliklerinde uykulu bir eşeğin anırması duyuluyordu. Aşağıdaki yaratıkları düşünmek bile onu gülümsetti. Ertesi gün gemi rutinine oturduktan sonra hayvanları ziyaret edecekti.

Güvertedeki hava serin ve temizdi, deniz meltemi saçlarını gece örgüsünden kurtarmıştı. Yıldız ışığıyla birleşen bir parça ay, gemiyi oldukça iyi aydınlatıyordu. Nöbetteki mürettebat onu gördü ve sessizce selamlamak için elini kaldırdığında başıyla onayladı, ancak kimse onunla konuşmaya ya da gezinmesini engellemeye çalışmadı. Sakin bir denizde gece, huzur ve sessizlik zamanıydı.

Kıç tarafa yöneldi, adımlarını otomatik olarak geminin hafif yuvarlanışına göre ayarladı. Güvertenin merdivenlerini tırmanırken, küpeşteye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, geceye bakan geniş omuzlu bir figür görünce şaşırdı.

Yıldız ışığının azlığından bile kaptanı tanıdı. Ona eşlik etmesine aldırmayacağını umarak küpeştede ona katıldı ve sağında pozisyon aldı, kollarını küpeştede kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Eğer o

Konuşmak istemeseydi sessiz kalırdı ama onun yanında olmak ve böyle sakin bir gecede bir annenin kucığı gibi olan denizin hareketinin tadını çıkarmak hoşuna gidiyordu.

Başını çevirdi ve ona hoş geldin dercesine gülümsedi. "Gece huzursuz musun?"

Başını salladı. "Bir gemiye ilk bindiğimde keşfetmeyi severim, böylece neyin nerede olduğunu bilirim. Haremden çıkmak çok iyi hissettiriyor!" Acı acı gülümsedi. "Sessizlik bana bu yolculuğun getirecekleri hakkında endişelenmek için zaman veriyor."

"Hepimiz gibi," diye mırıldandı Gabriel.

Merakla sordu: "Malek'in bu büyük ve karmaşık yolculuğu neden yaptığını biliyor musun? Kendiniz bilmiyor olabilirsiniz ya da bilseniz bile bana söylemeyebilirsiniz ama mezar kitabemde 'Sormaktan asla zarar gelmez' yazacak."

"Bu her zaman doğru değildir ama merak aç bir canavardır." Gabriel arkalarına bakarak geminin uzunluğunu taradı. Dümenci onlardan çok uzakta olmayan bir yerde dümenin başındaydı ama arkası dönüktü ve geminin denizi yararak çıkardığı sesler sessiz konuşmaları maskeliyordu. "Malek gemiye bindikten sonra bana söyledi. Tam olarak bir sır değil ama ortalıkta dolaşmasını istediğinden şüpheliyim. Sen kuzenine söyleyebilirsin, ben de Landers'a söylerim ama isterse genel bir duyuru yapmak Malek'e kalmış."

Rory ona, "Constance da ben de ağzımızı sıkı tutarız," diye güvence verdi.

"Maceralı hayatınıza bakılırsa, yol boyunca sağduyulu olmayı öğrenmemiş olmanıza şaşırdım." Gabriel'in ciddi bakışları onunkileri yakaladı. "Malek'in karısı ve çocukları kuzenlerinden biri olan bir düşmanı tarafından kaçırıldı. Para ve egzotik hayvanların bir araya gelmesinin kuzenini ailesini serbest bırakmaya ikna etmeye yeteceğini umuyor. Karısını ve iki çocuğunu geri almak için her şeyi yapabileceğini söyledi."

"Aman Tanrım!" Rory sesini alçak tutmayı zar zor hatırlayarak konuştu. "Adamın her patlamaya hazır görünmesine şaşmamalı. En sevdiği karısı bu mu?"

"Başka karısı olduğunu sanmıyorum. Konuşma tarzından Damla'sına bağlı olduğu anlaşılıyor. Avrupalılar harem fikrine hayran olsalar da pek çok Müslüman erkeğin sadece bir karısı vardır." Gabriel'in gözleri neşeyle parladı. "Bazıları bana tek bir eşin fazlasıyla zahmet ve masraf getirdiğini söyledi."

Rory alaycı bir tavırla, "Aynı şey kocalar için de söylenebilir," dedi. Gabriel kıkırdadı. "Yine de evlilik hâlâ popüler."

"Telafisi var, özellikle de soğuk gecelerde." Yorumu hafifti ama adamın geniş, güçlü formundan yayılan sıcaklığı hissettiğinde, onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesiyle ürperdiğini hissetti, hem de sadece soğuk gecelerde rahat etmek için değil. Evliliğin kendisine göre olmadığına uzun zaman önce karar vermiş olmasına rağmen, bir sevgili edinme düşüncesi birden cazip gelmişti.

Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak, "Malek'in kuzeninin iyi doğasına hitap edebileceğine ve ailesini serbest bırakabileceğine inanmak için bir nedeni var mı? Tabii ki büyük bir rüşvetle birlikte."

"Bir zamanlar kuzeni Gürkan'la bazı işlerim olmuştu ve onun daha iyi bir doğaya sahip olduğundan emin değilim." Gabriel duraksadı, sonra yavaşça, "Açgözlüdür ve büyük bir fidyeye yeterli olabilir, ama bundan çok daha karmaşık olacağından şüpheleniyorum ve kendini her olasılığa hazırlamalısın. Malek ailesini eve getirmek için şeyi yapacağını söyledi. Büyüleyici bir şekilde açıkladığı gibi, gerekirse beni ve mürettebatımı kana bulanmış bir güvertede ölü olarak görecektir. Ve eğer daha fazla paraya ihtiyacı olursa, seni ve kuzenini en yüksek teklifi verenlere satacaktır."

Bölüm 9

Seni ve kuzenini en yüksek teklifi verenlere satacak. Bu sözler buz gibi bir deniz suyu gibi geldi. Rory korkusunu gizlemeye çalışarak titrek bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Durumumuzun hâlâ ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmana ihtiyacım vardı. Burada, denizin üzerinde, bir İngiliz gemisinde özgür olduğumu hissetmek çok kolay. Ama değilim."

"Umarım en kötüsü olmaz. Ancak dediğiniz gibi, durum hepimiz için tehlikeli."

"Malek'in adamları mürettebatınızdan sayıca üstün ve muhtemelen savaş konusunda daha iyi eğitilmişler ve elbette *Devon Lady*'nin mürettebatı hâlâ onun gücü dâhilinde. Konstantinopolis'te, eski ve yabancı bir başkentte yabancılar olacağız." İçini çekti. "Aşırı aktif hayal gücüm bu işin nasıl sonuçlanabileceğine dair çok fazla seçenek sunuyor ve bunların çoğu benim açımdan pek de hoş sonuçlar değil."

Gabriel, "Canlı bir hayal gücüne sahip olmak bir sıkıntı mı?" diye sordu.

"Kimse bana bunu sormadı, gerçi bazen bunun için azarlandığım da oldu!" Düşündü. "Hayal gücü, uzun süredir uykuda olan bir deniz canavarının denizin yatağından uyanıp bu gemiyi boğucu derinliklere sürüklemesi gibi felaketleri hayal etmeyi çok kolaylaştırıyor."

Gabriel gülümsedi. "İlginç bir olasılık ama ben pek olası görmüyorum."

"Ben de öyle, ama herhangi bir leviathan kadar yıkıcı olabilecek canavar bir fırtına bizi vurabilir. Kafamda her zaman böyle fikirler dans eder. 'Ya olursa' diye düşünerek ve hikayeler yaratarak kendimi sonsuza kadar eğlendirebilirim."

"Uzun bir deniz yolculuğunda yolcuysanız çok işe yarar," diye yorumladı.

"Bu yüzden Constance ve ben bu kadar çok hikâye yazdık! Hayal gücünün bir başka iyi sonucu da çok az şeyin beni şaşırtmasıdır çünkü zaten pek çok olasılığı düşünmüştümdür." Yüzünü buruşturdu. "Bir korsan tarafından esir alınmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmiştim ama böyle bir şey hiç beklemiyordum. Yine de , şok oldum ve çok sinirlendim ama gerçekten şaşırdım."

"Durum istikrarsız ama umutsuz değil." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Portekiz'deki ilk haftamda iki kez ölüm cezasına çarptırıldım ama yine de buradayım."

Gözlerini kırıştırdı, dikkati kendi endişelerinden dağılmıştı. "İki ölüm cezasını nasıl başardınız ve daha da önemlisi, nasıl hayatta kaldınız?"

"Bir arkadaşım için bir görev üstlenmem istendi. Basit olmalıydı ama Porto'ya tam da Fransızlar işgal ederken varmak gibi bir şanssızlığım oldu. Bazı yerel askerler beni yakaladı. Kötü bir ruh hali içindeydiler ve bir Portekizli gibi görünmediğim ya da konuşmadığım için beni bir Fransız casusu olarak asmaya karar verdiler."

"Bu sonuca nasıl varmışlar?" diye sordu dehşete kapılarak.

"Dediğim gibi, kötü bir ruh hali içindeydiler," diye açıkladı. "Bu yüzden en yakın ağaca asıldım ama ellerim çok kötü bağlanmıştı ve boğulurken onları kurtarmayı başardım. Başımın üstündeki ipi tuttum ve kendimi kurtarmak için bazı vahşi akrobasi hareketleri yaparken nefes almaya devam ettim. Detayları çok net bilmiyorum ama adamlardan birkaçı bana ateş etti ve toplardan biri ipi kopardı."

Rory onun boğazına dokundu, neredeyse boğulduğunu hissediyordu. "Sanırım o gün ölmemen gerekiyordu!"

"Cellatlarım da buna karar vermişti, özellikle de fırtına çıktığında ve başımızın üzerinde dünyayı sarsan bir gök gürültüsü patladığında," dedi sesinde bir eğlenceyle. "Birisi hayatta kalmamın Tanrı'nın isteği olduğunu ve dikkatlerini yaklaştırmakta olan Fransız ordusuna çevirmeleri gerektiğini haykırdı. Böylece beni çamurun içinde soluk soluğa bıraktılar ve düşmanı aramaya koyuldular. Bunun Tanrı mı yoksa iyi şans mı olduğundan emin değilim, umurumda da değildi."

Dehşet içinde ona bakarak, "Bunu bir kitapta kullanırdım ama kimse bana inanmazdı. Asılmak üzereyken ağır yaralandınız mı?"

"Birkaç gün zar zor konuşabildim." Sesi kabaca düştü. "Ve sesim iki hafta boyunca bir ayıninki kadar hırçındı, bu şekilde, ama hafif atlattığımı hissettim."

"Öyle demeliydim! Nasıl oldu da ikinci kez idama mahkum edildiniz?"

"Portekizliler işgalcilerle savaşırken şehir kargaşa içindeydi. Yerel birlikler Fransız ilerleyişini durdurmak için Douro Nehri üzerindeki ana köprüyü yıktı, ancak başka bir Fransız birliği güney kıyısından içeri girdiğinde kuzey tarafındaki siviller çaresizce kaçmaya çalışıyordu."

"Onları suçlamıyorum. O zamanlar Fransızlar Avrupa'nın en uzak köşelerini fethedecek durdurulamaz bir güç gibi görünüyordu."

"Neredeyse başarıyorlardı. Sonunda Portekiz, Napolyon'u yenilgiye götüren yolun ilk adımı oldu ama o sırada Porto kaos çığlıkları atıyordu," dedi acımasızca. "Hiç kayıklar köprüsü diye bir şey duydunuz mu?"

Kaşları çatıldı. "Bu yaklaşık beş yıl önceydi, değil mi? Evet, savaştan sonra yazılmış bir rapor okumuştum. Küçük nehir tekneleri birbirine bağlanarak güney kıyısına geçici bir köprü oluşturulmuş ama insanlar Fransızlardan kaçarken köprü parçalanmış. Çok sayıda insan boğulmuş, kaç kişi olduğunu kimse bilmiyor."

Başını salladı, yüz ifadesi de sesi kadar acımasızdı. "Şans eseri, köprü güney kıyısında, köprünün görüş alanındaydım. Kadınlar ve çocuklar çığlık çığlığa nehre düştüler ve gözlerimizin önünde boğuldular. Onları çıkarmak için suya giren kurtarma ekiplerine ben de katıldım."

Anlattıkları kaos ve paniği canlı bir şekilde canlandırırken ürperdi. "En azından bazılarını kurtarabildiniz mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Oldukça fazla sayıda insan kurtarıldı. Bir grup rahibe ve öğrencilerinin nehre girdiğini gördüm ve peşlerinden gittim. Ben iyi bir yüzücüyüm ve birkaçını kurtardım, diğer adamlar da aynı şeyi yapıyordu." Bakışları sanki kurtarılamayan kurbanları hatırlıyormuş gibi mesafeliydi.

"Suya dalmak ve insanları nehir kıyısına çekmekle o kadar meşguldüm ki, bir bölük Fransız askerinin güney tarafındaki kalabalığın içine daldığını görmedim. Kurtarılanlardan bazıları kaçtı ama çoğumuz silah zoruyla toplandık. Fransızlar kadınları, çocukları ve yaşlıları bıraktılar ama askerlik çağındaki yetişkin erkekleri tutukladılar."

"Bu yüzden mi tekrar ölüme mahkum edildiniz?"

"Evet, gerçekten aşağılık bir Fransız albay kurtarılanlardan beşinin İngiliz olduğunu fark etti ve hepimizi penceresiz bir mahzene kilitleyip ertesi sabah casus olduğumuz gerekçesiyle kurşuna dizilmemizi emretti. Bizi vurmak esir almaktan daha kolaydı." Ağzı alaycı bir eğlenceyle buruştu. "Muhafızlar iyi bir çiftti. Geceyi yardımcı olmak için bize iki şişe oldukça kötü konyak verdiler."

"Yine hayatta kaldın," dedi belli belirsiz. "Bu sefer nasıl başardın?"

"Bodrumdaki adamlardan biri mühendisti ve eski bir kaçış tüneli keşfetti," dedi Gabriel. "Sürünerek kaçmayı başardık ve çalıntı Fransız atlarına bindik. Kendi yollarımıza gitmeden önce

ve Londra'daki Hatchards kitapçısı aracılığıyla iletişimde kalmaya söz verdik. Belli belirsiz bir planımız vardı: Savaştan sağ çıkan herkes bir araya gelecek ve gerçekten iyi konyak şişeleri eşliğinde birbirimize maceralarımızı anlatacaktık."

Rory güldü. "Ne da erkekçe! Ben maceraları zihnimde yaratırım, ama sen onları yaşadın. Seni Portekiz'e götüren görevde başarılı oldun mu?"

"Evet, Fransız işgalinden korkan bir İngiliz şarap nakliyecisi ve Portekizli karısı, ailesini Londra'ya getirmemi istedi. İkinci idamımdan kurtulduktan sonra onların yerini tespit ettim ve gemime sağ salım ulaşabildik. Portekizli oldukları için kimse onları casus olmakla suçlamadı. Benim onların konuşamayan basit torunları olduğumu söylediler." Gülümsedi. "Porto'dan ayrılmak, oraya girmekten çok daha kolaydı."

"Kurtarılamaz Serserilerinizden herhangi biriyle tekrar karşılaştınız mı?"

"Evet, gemimi Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmesi için kiralayan adam bir hayduttu, kurtarılamaz olmaktan ziyade kurtarılmıştı. Diğer ikisinin hayatta olduğunu söyledi, yani en az dört kişi. Artık savaş bittiğine göre, belki bir araya gelip o konyağı paylaşmayı başarabiliriz."

Bir istilanın ortasındaki Portekiz'den yaşlı bir çifti kurtarabilirdiye, belki onu ve Constance'ı da kurtarabilirdi. Bu neşelendirici bir düşünceydi. Onun hakkında daha da fazla şey öğrenmek isteyerek sordu: "Nasıl oldu da evlatlıktan reddedildin? Ailenin senden elini eteğini çekecek kadar itibarsız bir genç olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum."

Yüzü kapandı. "Kendimden yeterince bahsettim. Bana Hindistan'dan bahset. Oraya hiç gitmedim."

Onun isteğini görmezden gelerek sessizce, "Özür dilerim. Bunu sana sormamalıydım."

Yüz ifadesi . "Ölümden bahsetmek onursuzluktan bahsetmekten çok daha kolay."

Ve uzun zaman önce ailesinden uzaklaşması hâlâ canını derinden yakıyordu. Hiç düşünmeden elini korkulukta duran onun elinin üzerine koydu. Bunu bir teselli jesti olarak düşünmüştü ama elleri birbirine değdiğinde aralarındaki enerji dalgası onu şoke etti. Bir duygu. Onu ilk gördüğünde aklından geçen düşünceyi hatırladı. *Bu adam. Şimdi ise.*

Cesareti kırılmıştı, o an hiç yaşanmamış gibi davranabilirdi ama elini çekmeden adam parmaklarını birbirine geçirdi. Bu kenetlenme son derece samimi hissettirdi ve dokunuşları aracılığıyla kalbinin atışını hissedip hissetmediğini merak etti.

Dünyanın geri kalanını unutturan bir yoğunlukla ona baktı. "Berberi Sahili'ne dönmenin akıllıca olmadığını biliyordum," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Ama annenin madalyonunda senin resmini görür görmez gitmeyi kabul ettim. Gitmek zorundaydım."

Aralarındaki beklenmedik bağlantıyı inkar etmediğine sevinen kadın, biraz dengesiz bir şekilde, "Bu gerçekten rahatsız edici, değil mi?" dedi.

Sertliği yerini gülümsemeye bıraktı. "Demek öyle. Karanlıkta bu kadar uzakta el ele tutuştüğümüzü kimsenin fark edeceğinden şüpheliyim ama Malek ya da adamlarından biri tarafından görülürsek sorun çıkabilir. El ele tutuşmaktan fazlası felakete yol açabilir."

Yutkundu, bir öpücük için onun kollarına doğru ilerlemenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. O sıcak, güçlü erkek vücudu onunkini sarıyor ve koruyordu. Orman yangını enerjisi tüm vücudunda zonklayacak.... kalbi onunla birlikte atacaktı.

Elini geri çekmek için kendini zorladı. "Tek bir bakıştan sonra birbirlerinin büyüüne kapılan aşırı romantik karakterler yazıyorum, ama kendim hiç böyle bir şey yaşamadım. Şimdiye kadar."

Nefesini sertçe verdi ve elini geri almak ya da ona başka bir şekilde dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Aramızdaki şey geçici olabilir ve içinde bulunduğumuz koşullardan kaynaklanıyor olabilir ama gerçektir. Ve buna göre hareket etmemiz imkânsız."

Sertçe yutkundu, bu duygu fırtınasını tetikleyen koşullar konusunda onun haklı olabileceğini biliyordu. Ama öyle düşünmüyordu. Gabriel Hawkins'e her zaman ilgi duyacaktı. Koşullar sadece süreci hızlandırmıştı. "Cesur kurtarışlar ve sonsuza dek mutlu yaşamak için kaçan karakterlerle yeni bir hikâye hayal edeceğim."

Gülümsemesi sıcak ve alaycıydı, neredeyse bir dokunuş kadar samimiydi. "Lütfen yap. Bazen rüyaların gerçek olduğunu duymuştum. Senin rüyaların neye benziyor?"

Bunu düşündü. "Uzak diyarlara seyahat etmeyi hayal ettim. Bunu yaptım ve yapmaya devam etmeme gerek yok. Napolyon tahttan çekildiğine göre, Kıta'da uzun yıllardır İngilizlere kapalı olan yerleri ziyaret etmek istiyorum. Ama daha da önemlisi, İngiltere'deki evime dönmek ve ailemle onların tadını çıkaracak kadar yakın yaşamak istiyorum, ama birbirimizi rahatsız edecek kadar yakın değil."

Güldü. "Gördüğüm kadarıyla bunu düşünmüşsün."

"İnsanın hayal kurması için haremde kapana kısılmak gibisi yoktur. Masallar anlatmaya devam etmek ve belki de onları yayınlamak istiyorum. İstiyorum ki

kediler, köpekler, atlar, domuz keçileri ve bir bahçeyle rahat bir evim var. Basit zevkler."

Ayrıca bir koca fikrini çekici bulmaya başladığını da fark etti. Ve belki de çocuklar, her ne kadar bunu söyleyemese de. "Peki ya sen? Denizi seviyor olmalısın. Hayalin, özgürce esen bir rüzgâr gibi dünyayı dolaşmaya devam etmek mi?"

"Denizi seviyorum ama karayı da seviyorum. Atları, ata binmeyi, ormanda ve antik dağ yollarında uzun yürüyüşler yapmayı seviyorum. Belki de denizden emekli olur ve karada yeni bir hayata başlarım. Belki ailemin beni hala kabul eden üyelerini bile ziyaret ederim."

Sesi son cümlede inceldi ve kadın bunun evlatlıktan reddedilme konusuna çok yaklaştığını fark etti. Ayak bileklerine bir şeyin sürtündüğünü hissetmek rahatlatıcıydı. Yere baktığında büyük, tuhaf görünümlü bir kedi gördü; alt kısmı çoğunlukla beyaz, üst kısmı ise gri lekelerle kaplıydı. "Kim bu ziyarete gelen?"

"Geminin kedisi," dedi Gabriel, daha az kişisel bir konuyu kabul ederek. "Tuhaf görünümlü, değil mi? Gözleri şaşı, geyik gibi uzun bacakları var ve kulaklarının açısında alışılmadık bir şey var ama işinde çok iyi. Pozisyon için başvurur başvurmaz onu işe aldık."

"Görevi nedir?" Eğildi ve onu yaklaştırmak için küçük kedi sesleri çıkardı, ama adam geri çekildi, onu temkinli bir şekilde izliyordu.

"O geminin resmi faresi. Sanırım insanlar denize açıldığı sürece kediler de yelkenli gemilerle denize açılmışlardır."

Gülümsedi. "Geminin erzaklarının haşarat tarafından mahvedilmesini önlemek için çok yararlı. Pozisyonu için nasıl başvurdu?"

"Ağzında hâlâ çırpınan bir sıçanla kendini bana sundu. Sonra gözlerimin içine baktı ve boynunu kırdı. Onu hemen işe aldım."

Güldü. "Vahşi bir adam! Adı ne onun?" "Onun bir adı yok. O sadece geminin kedisi."

"Elbette kendine ait bir ismi hak ediyor!" Eğildi ve onu tekrar yaklaştırmaya çalıştı. Bir kez daha sıçrayarak uzaklaştı. "Ürkütücü olduğu için 'a ne dersiniz?"

"Bu isim ona çok yakışıyor," dedi Gabriel düşünceli bir ifadeyle. "Size alıştığında oldukça arkadaş canlısı olabiliyor. Ben çalışırken masamda uyumayı seviyor ama bir yabancı gelirse kaçıyor."

"Çok kolay ürküyorsun. Yeni ismini sevdin mi, Spook?"

Bu kez kedi yaklaştı ve Rory'nin başını kaşmasına izin verdi. Tüyleri tavşan yumuşaklığındaydı.

"Senden hoşlanıyor," diye gözlemledi Gabriel. "Malek, hayvanat bahçesindeki hayvanların da seni sevdiğini söyledi."

" nk  onları seviyorum." Hortlak ayak bileklerine dolanırken gülümsedi, karanlıkta soluk, hayalet gibi bir şekil. Geminin kaptanına dokunamayabilirdi ama geminin kedisini okşayabilirdi. Bu da bir şeydi.

Doğruldu ve esnemesini gizledi. "Ranzama dönmeliyim. Uzun bir gün oldu. Hayalet'in bana katılma ihtimali var mı?"

"Muhtemelen hayır." Gabriel gülümsedi. "Ama sormaktan zarar gelmez."

Bölüm 10

Gabriel, Rory gittikten sonra uzun süre denizi seyretti. Daha yeni tanıştığı ve çok az tanıdığı genç bir kadına karşı böyle bir çekim hissetmek garipti. Yine de aralarında inkâr edilemez bir anlayış vardı. Onu bu kadar etkileyen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı, üstelik sadece güzelliğinden dolayı da değil. Zekâsı, hayal gücü ve sıcaklığı vardı.

Ama kız, gökyüzündeki hilal kadar ulaşamayacağı bir yerdeydi. Tanrı'dan onu esaretten kurtarabilmeyi umuyordu ama öyle olsa bile aralarındaki uçurum hayal edilemeyecek kadar büyüktü. Eğer evlatlıktan reddedilmeseydi ve Kraliyet Donanması'nda kalıp tüm savaşlardan sağ çıksaydı, şimdiye kadar bir yüzbaşı olabilir ve bir kontun kızına tamamen uygun olmayabilirdi. Ama böyle bir şey olmamıştı.

Kendine acımaya başladığının farkına vararak küpeşteden uzaklaştı ve gemide son bir tur attı. *Zephyr* rotasında ilerliyordu, nöbetçi denizciler tetikteydi, Malek'in muhafızları sorun çıkarmıyordu ve Akdeniz mükemmel havasıyla işbirliği yapıyordu. Bu rüzgârlar devam eder ve bir aksilik çıkmazsa, tahmin ettiği üç haftadan bir ya da iki gün önce Konstantinopolis'te olabilirlerdi.

Sonra ne olacaktı? Rory gibi o da çoğu endişe verici olan pek çok olası sonuç düşünabiliyordu.

Her şey yolunda olduğu için, yorgun ama ne kadar iyi uyuyabileceğinden emin olmadan kamarasına yöneldi.

Kaptanın kamarasına iner inmez dumanın kokusunu aldı. Bir denizcinin denizde ateşten korkma anını, tütün kokusunu tanıması takip etti. Kamaranın karanlığında, pipo teneffüs etmekten kaynaklanan küçük bir ışık parıltısı gördü.

Malek, elbette. Şimdi özel kamaraları arasındaki ortak alanda, pencerelerin altındaki bankta oturan diğer adamın dış hatlarını görebiliyordu.

Kıç taraftaki pencereler Rory'yle konuştukları yerin tam altındaydı. Sesini rahat tutarak, "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu.

"Hayır." Malek tehditkâr bir sesle, "Eğer esirimi yağmalarsan, onun değer kaybını senin İngiliz postundan çıkarırım," demeden önce tütünden küçük bir alev daha çıktı.

"Ortada yağmalama yoktu," dedi Gabriel kuru bir sesle. "Leydi Aurora ile konuşurken beni duyduysan, bunu kesinlikle biliyorsundur."

"Kelimeleri çıkaramadım ama ses tonu samimiydi. Gecenin içinde fısıldayan aşıklar gibi."

"Geçmişlerimizden ve onun geleceğe dair korkularından bahsettik. Leydi Aurora geminin kedisiyle tanıştı ve ona Spook denmesi gerektiğine karar verdi. Aşıkların konuşması gibi değildi." Ki bu da gerçeği yansıtmıyordu. Sözler aşık gibi olmasa da, yüzeyin altında daha fazlası vardı.

"Bir haremde yaşamayı sevdiğini fark edebilir. Benim İngiliz annem öyleydi."

"Evet, ama Leydi Aurora özgürlüğünü sever. Onu satın alıp yatağına getirecek her erkek, etrafında bıçak bırakmamaya dikkat etse iyi olur."

"Onu Gürkan'a özel bir hediye olarak vermeliyim ve teslim edildiğinde üzerinde bir bıçak olmasını sağlamalıyım," diye düşündü Malek.

Gabriel tedirginlikle Malek'in gerçekten de böyle bir şey yapabileceğini fark etti. "Bu işe yaramaz. Eğitimli bir asker olmadıkça, bir adamı soğukkanlılıkla bıçaklayarak öldürmek neredeyse imkânsızdır. Özellikle de bir kadın için, sanırım."

Malek içini çekti. "Ne yazık ki doğru. Damla'mın çocuklarımızı kurtarmak dışında bir cinayet işleyebileceğini düşünemiyorum."

"Umalım ki Gürkan sizi iflas ettirmekten ve getirdiğiniz hayvanlarla kendi hayvanat bahçesini kurmaktan memnun olsun."

"Bu en iyi çözüm olurdu," diye kabul etti Malek. Ama sesi bunun mümkün olduğunu düşünüyor gibi çıkmıyordu.

* * *

Constance bir geminin hafifçe sallanmasıyla uyandığında gülümsedi. Berberi korsanlar tarafından yakalanıp bir hareme kapatıldığına dair korkunç bir rüya görüyordu.

Sonra tamamen kendine geldi ve bunun bir rüya olmadığını anladı. Rory'yle birlikte Konstantinopolis'e doğru yelken açacaklarını ve hayatlarının geri kalanını orada tutsak olarak geçireceklerini öğrenince vücudundaki her kas gerildi. Kendini kas kas gevşemeye zorladı; bu, Hindistan'da öğrendiği yararlı sakinleşme yöntemlerinden biriydi.

Sinirleri yeniden kontrol altına girince dikkatle doğrulup oturdu, çünkü üst ranzanın altında başını koyacak yer yoktu. Ayağa kalktığında Rory'nin yarı uyanık görüldüğünü gördü. "Dün gece gemide güzel bir yürüyüş yaptın mı? Açık kırlar gibi değil ama Malek'in haremde sahip olduğumuzdan daha geniş bir alan olduğu kesin."

"Özür dilerim, sizi rahatsız etmemeyi umuyordum." Rory tamamen uyandı, sabah ışığında karmakarışık ve yorgun görünüyordu. "Uyumakta zorlanıyordum, o yüzden keşfe çıktım."

"Gittiğini duymadım ama içeri girdiğinde kapı biraz gıcırdadı." Constance giyinmeye başlarken kaşlarını çattı. Kamaranın büyüklüğü göz önüne alındığında, aynı anda sadece biri kıyafet değiştirebiliyordu. "Yarisından fazlası kadınlara İngilizlerden çok farklı bakan yabancılarla dolu bir gemide gece vakti dolaşmak akıllıca mıydı?"

Rory esnemesini gizlemek için bacaklarını ranzanın kenarından sarkıttı ama Constance giyinmekte olduğu için aşağı inmedi. "Çok sessizdi. Güvertedeki mürettebat sadece el sallıyordu ve konuştuğum tek kişi geminin kış tarafından denizi izleyen Kaptan Hawkins'ti. Biraz konuştuktan sonra kamaramıza döndüm."

Ses tonu dikkatle nötrdü ama Constance kuzeninin gözlerinde derin bir hüznü gördü. Yumuşak bir sesle, "Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi.

Rory dudağını ısırды. "Bu şartlar altında çok fazla. Onunlayken kendimi anlaşılmış hissediyorum. Kabul edilmiş. Sadece annemden miras kalan ve hiçbir pay çıkaramayacağım yakışıklılığım hayran olunmuyor."

Kabul ve anlayış, özellikle eksantrik ve fazla bağımsız olduğu düşünülen bir kadın için paha biçilemez hediyelerdi. Constance daha az eksantrik ve bağımsızdı ama çekiciliği anlayacak kadar da öyleydi. "Çok da yakışıklı, bu da asla zarar vermez."

Rory . " değil mi? Çok güçlü, sağlam ve güvenilir." "Ve yakışıklı."

"Sanırım öyle, ama bunun diğerlerinden daha az önemi var."

Bir kadının bir erkeğin yakışıklılığından çok karakterini fark etmesi, ondan hoşlandığının kesin bir işaretiydi. Constance, kuzeninin gözlerindeki kederin başkalarının göremeyeceği kadar özel olduğunu düşünerek bakışlarını başka yöne çevirdi ve ranzasının kenarına tüneyerek çoraplarını ve ayakkabılarını giydi. "Kahvaltıdan önce aşağıya inip hayvanat bahçesine bir göz atacağım. Hayvanları ziyaret etmek için dışarı çıkmama hiç izin verilmezdi ve senin onları görebilmeni hep kıskanmışımdır."

Rory kuru bir sesle, "Kendimi şehvet düşkününü yabancıların önünde uygunsuz bir şekilde sergilemek zorunda kalmamın hayvanat bahçesini görmemle birlikte geldiğini unutma," dedi.

Constance titredi. "Bunu yapmaktan nefret ettiğini biliyorum ama benim yapacağımdan çok daha iyi başardın. Ben olsam çılgılık çılgılığa aşağılanarak yere yığılırdım."

Rory içini çekti. "Başka seçenek olmadığında insan çok şeye katlanabiliyor. Kendim değil de kurgusal karakterlerimden biriymişim gibi davranmayı yararlı buldum. Giyindikten sonra kahvaltı için doğruca subayların yemekhanesine gideceğim. Orada görüşürüz. Bugün daha sonra ambara inip hayvanlarla daha fazla vakit geçirebiliriz."

Constance üst tarafta Malek'in müezzininin müminleri namaza çağırdığını duydu ve ana güverteye tırmanan adamların gürleyen ayak seslerinin bitmesini bekledi. Namaz kılıp ardından kahvaltı edeceklerini tahmin ediyordu, bu yüzden hayvanat bahçesini ziyaret etmek için iyi bir sessiz zaman olacaktı. "Yakında görüşürüz o zaman. Şimdi soyunma odasını sana bırakıyorum."

"İkimizin de çok iri olmaması iyi bir şey!" Rory üst ranzadan aşağı kayarak kuzeninin yanındaki kalabalık alana inerken, "İyi ki ikimiz de çok iri değiliz," dedi.

Constance başının üzerinde ayak sesleri duydu. Kaptan Hawkins, günde beş kez yapılan ayinde kullanılan seccadeleri saklamak için ana güverteye üstü kapalı büyük bir dolap yerleştirmişti. Döşemenin üzerine serilen kilimlerin yumuşak tokat seslerini duyunca kamaradan çıktı.

Yukarıda o kadar çok adam varken, geminin ortasındaki geçit ıssızdı. Ana güvertedeki büyük kapak açıldı ve güverteleri ambara kadar bağlayan dik merdivenleri aydınlatmak için ışık alıyordu. Dışarıda hava güneşli ve güzeldi, yelkenlerden görebildiği kadarıyla da sert bir esinti vardı. *Zephyr* iyi zaman geçiriyor olmalıydı.

Sırtını güneş ışığına dönerek merdivenlerden hayvanat bahçesine indi, su dalgalı olduğu ve gemi bir gün öncesine göre daha fazla yuvarlandığı için korkuluklardan yararlandı. Merdivenler geminin ortasındaki büyükçe bir yapıdan sadece birkaç metre ötede son buluyordu. Burası su aygırlarının eviydi, küçük bir havuzu ve kış tarafında bir uzanma çıkıntısı vardı.

Su sıçramaları duyulabiliyordu ve özenle korunmuş fenerlerin ışığı iki domuzsu aygırın karanlık, parlak postlarını parlatıyordu. Su aygırlarından biri büyük ölçüde suya batmış, sadece gözleri ve kulakları görülebiliyordu; diğeri ise karanlık, pürüzsüz bir kaya gibi çıkıntının üzerinde uyukluyordu.

Constance su aygırlarının bulunduğu alanı dolaşırken, çıkıntındaki su aygırı aniden havuza daldı ve her yöne su sıçrattı. Gülerek geriye doğru kaçtı ve uçuşan suyun çoğundan kaçındı. Bir önceki sabah su aygırlarının büyük, ağır hizmet tipi askılarla havuza indirildiğini görmüştü. Bu durumdan pek hoşnut olmamışlardı ama kendilerini toparlamış görünüyorlardı.

Atların ve eşeklerin tanıdık kokuları, diğer daha egzotik yaratıkların kokularına karışıyordu. Geminin ortasından aşağıya doğru uzanan bir koridorda farklı türler için ağıllar bulunuyordu ve her ağıl tavana kadar uzanan masif ahşap parmaklıklardan oluşan ızgaralarla çevriliydi, böylece hiçbir çevik sakın dışarıya sıçrayamıyordu.

Ağıllarının yanında durduğunda dört gümüşü gri minyatür at hevesle tırıs kalktı. "Ah, benim güzel sevgililerim!" diye mırıldandı parmaklıkların arasından uzanıp kadifemsi ağızlarını okşarken. "Bir dahaki sefere size şeker getireceğim."

Domuzcuk keçiler de küçük eşekler gibi çok sevimliydi. Devekuşları ona küçümseyerek bakıyordu ve erkeğin kafası neredeyse tavana değiyordu. Gemi yuvarlanırken onların zarif bir şekilde dengelerini koruduklarını görmek garipti. Onları Afrika ovalarında çılginca koşarken görmeyi çok isterdi.

Aslan ambarın kış tarafındaydı. Yırtıcı hayvanla diğer hayvanlar arasına mesafe koymak için yiyecek, saman ve diğer malzemeler geminin her iki tarafındaki depo alanlarına istiflenmişti. Bakıcılardan bazılarının saman yığınlarının arasına yatak serdiğini fark etti.

Aslanın kafesine ulaştığında nefesini tuttu. Aslan güzel ve vahşiydi, huzursuzca bir ileri bir geri volta atıyor, kahverengi postunun altında kasları dalgalanıyordu. Yeleşi muhteşem bir şekilde dolgundu ve onu olası bir yemek olarak değerlendirdiğini gösteren bir yoğunlukla ona bakıyordu.

Kafesi güvenliydi, bu yüzden kendini tehdit altında hissetmiyordu ama aslana neden hayvanların kralı dendiğini anlamak kolaydı. Rory ona bir aile grubunun dişilerinin asıl avlanma işini yaptığını erkeklerin ise aylaklık edip dekoratif görüldüğünü söylemişti ama olsun. Bu hâlâ bir krala benziyordu.

Hayranlık içinde kaybolmuşken, depo alanından bir adamın çıktığından ya da yaklaştığından habersizdi, ayak sesleri suaygırlarının ve meleyen keçilerin sesiyle gizleniyordu.

Kollar etrafını sarana ve nasırlı eller göğüslerine kenetlenene kadar fark etmedi.

Bölüm 11

Constance bir an için bu beklenmedik saldırı karşısında felç oldu. Sonra irkildi ve arkasını döndüğünde aralık dişli bir gülümsemeye sahip, ufak tefek bir adam gördü. Kıyafetinden onun hayvan bakıcılarından biri olduğunu tahmin etti. Kaçmaya çalıştı ama adam onu aslanın kafesine sıkıştırmıştı.

Sırtını parmaklıklara yasladı ve "Git buradan!" anlamına gelen Arapça kelimeleri hatırlamaya çalıştı.

Adam sırtarak onu mıncıklamaya devam edince, kadın onu şiddetle itti. Adam ondan geri çekildi. Onu bu kadar uzağa savuracak kadar sert ittiğini düşünmemişti ama sonra saldırganın arkasındaki ikinci kaptan Bay Landers'ın iri cüssesini tanıdı. Bekçiden yarım baş daha uzun ve öfkeliydi, küfür gibi gelen bir şeyler homurdandı ve boğaz kesme hareketi yaptı.

Kafası karışmış görünen ve savunmaya geçercesine gevezelik eden bekçi, su aygırı muhafazasının etrafında gözden kaybolana kadar koridor boyunca ilerledi. Landers onu görmezden gelerek, ellerini ağzına bastıran ve güçlü histerik hareketlerden kaçınmaya çalışan Constance'a döndü.

"Bayan Hollings, iyi misiniz?" diye sordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"I . . . Sanırım öyle," diye kekeledi ellerini indirirken, sakinleşmeye .
"Sadece ... şok oldum."

Kadın titrediği için, üst kolunu hafifçe ve sıkıca kavrayarak onu sabitledi. Çok harika bir şekilde uzun boylu, kibar ve İngilizdi. Ama İngiliz değil, Amerikalıydı. Yeterince yakındı. Acılarını ve gelecekle ilgili korkularını ağlayarak anlatırken ona yaslanıp sarılmak istedi ama tabii ki yapamadı.

"Neden bana saldırdı?" diye boğuldu. "Bunu davet edecek hiçbir şey yapmadım!" "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama sizi çıplak bir başla gördüğünde

Yüzünüze bakınca, sizi Malek'in adamlarının rahatı için yolculuğa çıkarılmış bir teselli kadını sanmış olmalı," dedi Landers, sesi yatıştırıcıydı. "Bir yanlış anlama ve çok üzücü bir yanlış anlama."

Şiddetle kızardı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Farkına varmalıyım. Daha bu sabah Rory'yi geceleri gemide yalnız dolaşmaması konusunda uyarmıştım, özellikle de erkeklerin çoğu farklı bir kültürden olduğu için. Sonra ben de burada aynı şeyi yaptım. Ama güpegündüz saldırıya uğrayacağım hiç aklıma gelmezdi!" Kendini toparladı ve Bay Landers'dan uzaklaştı.

"Erkekler kural tanımaz zalimler olabiliyor ve dediğiniz gibi, bu gemidekilerin çoğu farklı bir kültürden geliyor ve farklı beklentileri var." Yüz ifadesi ciddiye. "Onu kaptana rapor etmek ister misin?"

Tereddüt etti. "Malek'in adamlarından biri olduğu için bu durum sorunlara yol açabilir, değil mi?"

"Malek Reis'in, değerli mahkumlarından birine böyle bir hakarete bulunduğu için onu belki de şiddetle cezalandırmak isteyeceğine inanıyorum."

Arkadaşının sesi nötrdü ama o söylenmemiş imaları duymuştu. "Yani o adam kırbaçlanabilir ya da daha kötüsü olabilir. Bu bir yanlış anlaşılma için çok büyük bir ceza gibi görünüyor. Onu korkutmakla iyi iş çıkardınız, bu yüzden olayı rapor etmemek en iyisi sanırım."

"Bu iyi bir karar Bayan Hollings." Constance'a kolunu uzattı. "Size subayların yemekhanesine kadar eşlik etmeme izin verin. Kaptanla gayri resmi olarak konuşacağım ve o da Malek'ten adamlarını Avrupalı kadınların yanında nasıl davranmaları gerektiği konusunda uyarmasını isteyebilir."

Kolunu minnetle çünkü bacakları hâlâ dengesizdi ve geminin yuvarlanması da yardımcı olmuyordu. Koridor ancak sığabileceği kadar genişti ama yine de istemedi. "Arapça lanetleri biliyor gibiydin."

Kıkırdadı. "Bunlar bir denizcinin yeni bir limana vardığında öğrendiği ilk kelimelerdir. Çok da kullanışlıdır."

Gülümsedi ve Landers'a yan gözle bakarak bir sonraki güverteye çıkan koridora doğru yürüdüler. Gerçekten de çok iyi görünümlü ve sakinleştirici bir adamdı. Kumral saçlarının zengin, sıcak tonunu beğenmişti. Bu, kahverengi gözleriyle birlikte, daha açık kızılar gibi güneşte yanmak yerine bronzlaştığı anlamına geliyordu. Zayıf, fit vücudu da daha fazla incelemeye değerdi.

Ki bunu yapmaması gerekiyordu. Farklı milletlerden ve hedeflerden oluşan bu gemide, iki genç kadının bulunmasının ortalığı daha da karıştırdığını fark etmeye başlamıştı. "Geminin mağazalarında Rory ve benim dolaşırken yüzümüzün büyük kısmını gizlemek için kullanabileceğimiz bir çift uzun eşarp yapmaya uygun kumaş var mı? Bunlar daha iyi olur."

Gemiye bindiğimizde giydiğimiz sargılardan daha rahat, aynı zamanda daha fazla hayvan bakıcısının kafasını karıştırmaktan kaçınmayı kolaylaştırıyor."

Landers başıyla onaylarcasına onay verdi ve yan yana koridora tırmandılar. "Bu harika bir fikir. Cezayir'deyken anneme, kız kardeşlerime ve kadın kuzenlerime hediye olarak birkaç uzun eşarp almıştım, bu yüzden size de bir çift verebilirim. Yerel tesettür standartlarına göre yeterince uzun ve sıcak iklimde rahat edebilmen için yeterince hafifler."

"Bu mükemmel olacak. Teşekkür ederim."

İlk basamakların tepesine ulaştılar ve bir sonraki basamağa kadar olan kısa mesafeyi geçtiler. Landers onlar yukarı çıkarken şöyle dedi: "Ambara, hayvanat bahçesine inerken yanınızda her zaman bir refakatçi bulundurmanız akıllıca olur. Her ihtimale karşı."

Constance kaşlarını çattı. "Bu kadar kısıtlanmaktan nefret ediyorum çünkü erkekler çok kaba olabiliyor, ama bu iyi bir tavsiye."

Landers üzüntüyle, "Cinsiyetim için özür dilerim," dedi.

"Şimdiki arkadaşların hariç olduğunu söylemeliydim!" diye haykırdı.

Kıkırdadı. "Endişelenme, kız kardeşlerim tarafından birçok kez kaba olarak adlandırıldım."

"Kaç tane kız kardeşin var?"

"İki, artı bir küçük kardeş. Ben en büyükleriyim." Başını iki yana salladı. "Evden çok uzun zamandır uzaktaydım. Dünyayı görmek istedim ve şimdi gördüm. Bu yolculuktan sonra eve temelli döneceğim."

"Ev nerede? İngiltere gibi mi?"

"St. Michaels, Maryland'de Chesapeake Körfezi'nin doğu kıyısında yer alıyor. Bir balıkçı ve denizci kasabasıdır. Babam da dahil olmak üzere birçok gemi yapımcısı var ve körfezde dünyanın en iyi balıkçılarından bazıları bulunuyor." Sesi muzipleşti. "Savaşta İngiliz ticaret gemilerini ele geçirmek için iyi korsan gemileri de inşa ettik. İngiltere'de yaşamadığım için iki ülkenin birbirine ne kadar benzediğinden emin değilim ama kasabadaki pek çok kişi İngiliz kökenli olduğu için benzer olduğunu tahmin ediyorum."

Onun sesindeki yuva özlemini duyabiliyordu. Başka hiçbir şeyi yokken onu yanına alan ve arkadaş edinen Rory dışında gerçek bir evi yoktu. "Peki ya ülkelerimiz arasındaki savaş? Gazetelerde okuduğum kadarıyla korkunç savaşlar olmuş."

"Evet, ama Gent'teki barış görüşmelerinin sınırlarda ya da başka bir şeyde büyük bir değişiklik olmadan bitmek üzere olduğunu söylüyorlar, bu yüzden savaş yakında bitecek. Kraliyet Donanması'nın Eylül ayında Baltimore'da durdurulması

denge, sanırım." Acı acı gülümsedi. "Bu savaşı neyle ilgili olduğunu hiçbir zaman anlayamadım, bu yüzden bittiğini görmekten memnunum."

"Ben de öyle!" dedi hararetle. "Fransa ile savaştan hoşlanmıyorum ama yüzyıllardır bunu yaptığımız için anlayabiliyorum. Ama neden kardeşlerimiz ve kuzenlerimiz olan Amerikalılarla savaşalım ki? Napolyon'un gitmesiyle uzun ve müreffeh bir barış yapabileceğimizi umuyorum."

"Ancak umut edebiliriz." Sesi pek iyimser gelmiyordu.

Ana güverteye ulaşmışlardı, bu yüzden isteksizce onun kolunu bıraktı. "Kahvaltı zamanı. Daha sonra Rory'yle birlikte hayvanları izlemeye gideceğiz. Birlikte."

Şapkasının kenarına dokundu. "Görüşmek , Bayan Hollings."

"Constance," dedi utangaçça. "Madem gemi arkadaşınız ve sen de benim kurtarıcısın."

"Constance," dedi yavaş ve sıcak bir gülümsemeyle. "Benim adım Jason." Başını eğdi ve yanından ayrıldı.

Güverteden subayların yemekhanesine doğru ilerlerken, Rory'yle aynı şeyi yaptığını fark etti: Bu yolculuktaki erkeklerden birini fazlasıyla çekici buluyordu. Bu duyguları gömmek zorundaydı.

Ama onların ve onun gülümsemesinin hatırasının tadını bir süre daha çıkaracaktı.

* * *

Rory, Constance'ın subayların yemekhanesine vardığında dalgın görüldüğünü düşündü ama kamaralarına dönene kadar nedenini . Dış kapı tokmağına asılı, üzerlerinde isimlerinin yazılı olduğu kanvas bir çanta vardı.

Kulübeye girdiklerinde Rory çantayı açtı ve özenle katlanmış bir çift eşarp buldu. Kaşları çatıldı. "Bunlar çok güzel, ama bunları bize kim verdi?" Constance parıldayan yeşil eşarbı aldı ve iki ucundaki altın işlemeli şeritleri ortaya çıkarmak için açılmasına izin verdi. Yaklaşık bir ayak genişliğinde ve altı ayak uzunluğundaydı. "Bay Landers'dan. Aslana bakarken hayvan bakıcılarından biri tarafından saldırıya uğradım ve görünüşe göre benim kötü şöhretli bir kadın olduğumu düşündü." Rahat görünmeye çalışıyordu ama sesi pek istikrarlı değildi.

"Ne!" Rory şok olmuş bir halde kuzenine baktı. "Sana saldıran adamı teşhis edebilir misin? Yüzbaşı Hawkins'e rapor edilmeli ve cezalandırılmalı!"

Constance ranzasına çöktü ve yeşil eşarbını parmaklarının arasından gergin bir şekilde geçirdi. "Bay Landers daha fazla zarar görmeden beni kurtardı ve başımın ve yüzümün açık olmasının beni saygın bir kadın değilmişim gibi gösterdiğini söyledi. Dışarıdayken başörtüsü takmayı önerdiğimde, uygun birkaç tane göndereceğini söyledi. Adamı dehşete düşürdükten sonra olayı rapor etmek isteyip istemediğini sordu, ancak düşününce hayır dedim."

"Neden? Fahişe bile *olsan* sana saldırmamalıydı!"

"Saldırı bir yanlış anlaşılma gibi görüldüğünden, gemideki gerilimi artırabilecek resmi bir rapor vermemenin en iyisi olacağını düşündüm. Bay Landers bir daha benzer bir şey yaşanmaması için konuyu gayri resmi olarak kaptanla görüşeceğini söyledi." Hafif, ipeksi kumaşı boynuna, yüzünün alt kısmına ve başına deneysel olarak sardı. "Eğer bir eşarp takmam gerekiyorsa, bu çok güzel."

"Gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor." Rory pencerenin altındaki koltuğa tünedi ve benzer tarzda ama yeşil yerine mavi olan diğer atkıyı inceledi. "Tanrı'ya şükür Bay Landers sizi kurtarmak için hazırdı."

"Etrafta zalimler var ama şanslıyız ki pek çok erkek nazik, dürüst ve koruyucu."

Kuzenin sesinde beklenmedik bir nota Rory, "Ve Mr. Landers böyle bir adam mı?"

Constance kızardı. "Senin gibi ben de kendimi bu gemideki erkeklerden birine fazla ilgi duyarken buluyorum."

"Acaba bu yolculuğun kendi türümüzden sonsuza dek ayrı kalmamızla bildiğimiz için mi bu kadar hassasız?" Rory düşünceli bir şekilde konuştu.

"Sanırım bu mümkün," dedi Constance. "Yine de sanırım ben Mr. Landers her koşulda çekici."

Rory, ömür boyu kölelik tehlikesi altında olmasaydı Gabriel Hawkins'e bu kadar ilgi duyup duymayacağını merak ediyordu. Hayır, onu her yerde çekici bulurdu çünkü tanıdığı diğer erkeklere benzemiyordu. İçinde büyüdüğü, yıllarını kaçmaya çalışarak geçirdiği dünyadan geniş bir dünyada yaşıyordu.

Kapılarından tırmalama sesi geldi. Constance endişeyle, "Sence bu, kulübemizi genelev sanan başka bir salak erkek mi?" dedi.

"Bence böyle bir adam kapıyı çalar ya da tokmağı şingirdatır ya da Arapça tatlı sözler mırıldanırdı." Rory doğru ilerledi ve dikkatle açtı, sonra

refleks olarak geriye doğru sarsıldı. Dışarıda kalçalarının üzerinde oturan Hortlak'ın ağzında hâlâ debelenen gri bir sıçan vardı. *Büyük* bir sıçan.

"Aman Tanrım!" Constance ayaklarını ranzasına doğru çekerek, "Aman Tanrım!" dedi. "Bu yaratık da ne? Malek'in hayvanat bahçesinden bir mülteci mi?"

"O geminin kedisi. Onunla dün gece tanıştım. Bir adı olmadığı için ona Hortlak adını verdim. Kaptan Hawkins geminin kedisi olmak için aynen böyle başvurduğunu söyledi. *Zephyr*'e dişlerinin arasında çırpınan bir fareyle gelmiş ve kimliğini kanıtlamak için farenin boynunu kırmış."

Constance biraz rahatlayarak, "Senden hoşlanıyor olmalı," dedi. "Sana bir hediye getirmiş."

Hortlak fareyi ezerken Rory irkildi. Duyulabilir bir çatırtı oldu ve kemirgen debelenmeyi bıraktı.

Rory seyahatleri sırasında bir hanımefendinin gözleri için uygunsuz sayılabilecek pek çok manzara görmüştü, ama "Ne kadar becerikli bir fare avcısısınız Bay Spook," demek için kendini zor tuttu. İçeri girmek için davetiye mi bekliyorsunuz?"

Kadın kenara çekildi ve kedi içeri girip ölü fareyi ayaklarının dibine bıraktı. "Sanırım dürüst bir sıçan, beni mükemmel bir hanımefendi sanan aptal bir çocuğun kötü şiirinden daha iyi bir hediye. Spook, avını yemeye pek meyilli görünmüyorsun. Onu dışarı atabilir miyim?"

Tekrar kalçalarının üzerine oturdu ve yüzünü yıkamaya başladı. Rory sordu, "Constance, tıbbi deneyimi olan sensin. Bu onuru yaşamak ister misin?"

Kuzeni özenle ürperdi. "Hayır, teşekkür ederim! Onun hoşlandığı kişi sensin."

Rory küçük lombozun kilidini açtıktan sonra, eşarpların içinde geldiği kanvas çantayı kullanarak gevşek bedeni yavaşça kaldırdı. Sonra da elinden geldiğince sert bir şekilde dışarı fırlattı.

Kabin kapısını kapattıktan sonra bank koltuğuna oturdu ve kediye bir el uzattı. "Gerçekten de tuhaf görünümlü bir yaratık, değil mi? Garip orantılar, oldukça büyük gövdesine göre çok küçük bir kafa, saçma derecede uzun bacaklar ve kafasındaki ve sırtındaki gri lekeler iki farklı tonda."

"Ve şaşı. Diğer kedilerden arta kalan yedek parçalardan yapılmış gibi görünüyor," diye gözlemledi Constance. "Egzotik bir Afrika cinsi olmadığından emin misin?"

"Bildiğim kadarıyla o standart bir sokak kedisi. Ama oldukça sevimli, değil mi?"

"Madem öyle diyorsunuz. İlginç görünümlü bir adam olduğunu kabul ediyorum. Bay Spook, başınızı kaşıyabilmem için buraya gelir misiniz?" Constance davetkâr bir şekilde elini uzattı.

Kedi onu görmezden gelerek Rory'nin önüne geçti ve şaşî bakışlarını Rory'nin yüzüne sabitleyerek oturdu. Onu ürkütmemek için yavaşça hareket ederek kulaklarının arasını kaşdı. Kedi ona doğru eğildi ve mırlamaya başladı.

Gülümsedi ve onun başını ve boynunu kaşımaya devam etti. "Dün gece geceyi bizimle geçirip geçiremeyeceğini sorduğumda, bunun bir davet olduğunu anlamış olmalı."

"Ev sahibesi olmadan da gelebilirdi!"

"Doğru." Rory güldü. "Ama onunla tanıştığımızı asla unutmayacağımızı garanti etti."

Bölüm 12

Kendi mürettebatından sayıca fazla olan potansiyel düşman yolcularla seyahat ederken **diplomasi** gerekliydi. Gabriel, Bayan Hollings'e saldıran adamı kırbaçlamayı tercih ederdi ama o ve Malek meseleyi gayri resmi olarak ele almanın en akıllıca yol olduğu konusunda hemfikirdi. Gabriel Landers'ı sağduyusundan dolayı takdir etti ve Malek adamlarına Avrupalı kadınlara nasıl davranılması gerektiği konusunda bir konferans verdi, çünkü birçoğu daha önce hiç bu kadar egzotik, görünüşte yüz­süz yaratıklar görmemişti.

Günün ilerleyen saatlerinde Gabriel, kadın yolcularının gözleri hariç tüm yüzlerini kapatan başörtüleriyle gemide dolaştıklarını gözlemledi. Garip bir şekilde, benzer boyut ve şekillerde olmalarına rağmen kuzenleri birbirinden ayırmakta hiç zorlanmamıştı. İçinden bir ses Leydi Aurora'yı gece yarısı bir kömürlükte bulabileceğini söylüyordu ve bu sert bir deniz kaptanı için aptalca bir düşünce değil miydi?

Yolculuk sırasında bir kriz atlatılmıştı ama Konstantinopolis'e daha en az iki buçuk hafta vardı. Bir sonraki krizin ne olacağını merak etti ama omuz silkti. Krizlerle başa çıkmak bir kaptanın işiydi.

Subayların yemekhanesindeki akşam yemeğinde, hanımlar yemek yiyebilmek için eşarplarını çıkardılar ve Leydi Aurora, geminin kedisinin kendisini kamaralarına nasıl davet ettiğini ve bu süreçte avlanma becerisini nasıl kanıtladığını anlatarak masadakileri eğlendirdi. Mücadele eden fareye, Hortlak mürettebata ilk katıldığında gösterdiğinden daha sakin bir tepki vermiş gibi görünüyordu.

Yemekten sonra hanımlar tekrar eşarplarını taktılar ve birlikte kamaralarına çekildiler. Onların gidişini hü­zünle izledi. Rory'nin her gece gemide dolaşmasını dilemekle aptallık ediyordu ama yine de umut etmekten kendini alamıyordu.

Emekli olmadan önce gemide bir tur atıp iskelede dinlenmek ve önümüzdeki saatlerde havanın nasıl olacağını sezmek her zaman âdeti olmuştu. Bu gece dalgalar her zamankinden daha sertti ve sabaha kadar yağmur yağacakmış gibi hissediyordu ama ciddi bir şey yoktu.

Ağaran ayın üzerindeki bulutlara bakarken, düşünceleri saplantılı bir şekilde Malek'in ailesini ve esir iki İngiliz kadını nasıl kurtaracağı konusuna dönüyordu. Gürkan'ı iyi tanı­mıyordu ama

Daha önceki ilişkilerinde bu adamın acı çektirmekten zevk alan bir zorba olduğuna karar vermişti. Malek fidye parası ve hediyelerin ailesini kurtaracağını umuyordu çünkü başka umudu yoktu ama Gabriel, Gürkan'ın parayı ve hediyeleri kabul edip kapıyı Malek'in suratına çarpacağından şüpheleniyordu.

Gabriel Osmanlı hukuk sistemi hakkında fazla bir şey bilmesede, büyük servet ve güce sahip adamların genellikle daha küçük adamların idam edilmesine neden olacak suçlar işleyebildiği her yerde hayatın bir gerçeği idi. Eğer Malek kuzenini karısını ve çocuklarını kaçırmakla suçlarsa, Gürkan onların hediye olarak verilmiş köleler olduğunu iddia edebilirdi. Ve eğer Malek çok fazla itiraz ederse, ailesi Gürkan'ın haremde gizemli bir ateşten ölebilirdi. Malek de bunu en az Gabriel kadar iyi biliyordu. Durum lanetlenebilirdi.

Hafif bir biberiye kokusu onu düşüncelerinden çekip çıkarana kadar ne kadar gerginleştiğini fark etmemişti. Rory. Rory yaklaşırken döndü ve , dalgali deniz yüzünden bir tutamaktan diğerine zarifçe geçiyordu.

"Kaptan," dedi, sesi alçakgönüllüydü ama ona gecenin içinde bir mum gibi parlayan bir gülümseme verdi.

Ona karşılık veren gülümsemenin kendisini geveze bir aptal gibi gösterdiğinden şüpheleniyordu. "Leydi Aurora. Siz ve Bayan Hollings iyi yerleştiniz mi?" Bunu ona dün gece sormuş muydu? Muhtemelen.

"Evet, mürettebatınız çok nazik davrandı."

"Hava rüzgârlı olduğu için buraya geçelim mi?" Güvertenin biraz daha sakın olan ve mürettebatın görüş alanının dışında kalan sol tarafını işaret etti.

Rory başörtüsü takmıyordu ve yüz hatlarının klasik saflığını ortaya çıkarmaya yetecek kadar ışık vardı. Tarafsız bir konu ararken sordu: "Kedi sizin ve Bayan Hollings'in yanına mı taşındı? İlk görevinin gemide devriye gezmek ve haşerelere karşı adaleti sağlamak olduğunu unutmamalı."

Güldü. "Bir süre Constance'ın uzandı, ama ben dışarı çıktığımda ayrıldı ve görev için rapor vermeye gitti. Sanırım şu anda bile fare ve sıçan arıyordur. Kediler denizde gerçekten çok değerli, değil mi?"

"Hem de çok. Aşçı onun üzerine titriyor çünkü haşarat bir geminin malzemelerini çok çabuk yok edebilir. Bunun için kedilerden daha iyi bir panzehir yoktur."

"Ablukayı delen kahramanımın yanına bir de kedi ekleyeceğimden eminim. Constance cesur ve atılgan görüldüğüm çizimler yapıyordu."

Kaşlarını çattı. "Keskin kılıçlar hakkında daha çok şey öğrenmem gerek. Seninkiler yanında mı?"

"Aslına bakarsanız, biliyorum," diye itiraf etti. "Bu gece deniz ne kadar sakın görünse de, burası potansiyel olarak tehlikeli sular. Eğer bir kadirga dolusu korsan yaklaşır ve gemiye çıkmaya çalışırsa, silahsız olmak istemezsiniz."

"Bunu hikayeme eklemeyi unutmamalıyım. Palayı görebilir miyim?"

Uzun paltosunun altında büyük ölçüde gizlenmiş olan bıçağı kınından çıkardı ve ona gösterdi. Ay geçen bulutların arkasından çıkarken kıvrımlı bıçak kısa bir süre parladı. "Kılıçlarla hiç deneyimin oldu mu?"

Silahı ilgiyle inceledi. "Bazen ağabeylerimle eskrim yapardım ama hafif eskrim folyoları kullanırdık."

"Pala daha kısa ve çok daha ağırdır. Halatları, brandayı ve hatta gerekirse tahtayı bile kesebilecek kadar ağırdır." Ona doğru tutuşu gösterdi ve birkaç kesme hareketi gösterdi. "Yakın mesafeli işler için iyidir ve uzun bir kılıç kadar eğitim gerektirmez. Bu yüzden gemilerde çok kullanışlıdırlar."

"Tutabilir miyim?"

Genellikle kılıcını başkalarının tutmasına izin vermezdi, bu yüzden Rory'ye vermek çok kişisel görünüyordu. Önce kabzayı uzatarak, "Bıçak çok keskindir, dikkatli kullan," dedi.

Silahı eline aldığı anda kısa bir süreliğine sarktı. "Bu gerçekten çok ağır!"

Parmak uçlarını kavisli bıçağın üzerindeki ince oymaların üzerinde gezdirdi, ardından sepet sapını sıkıca kavradı. Elinde nasıl hissettiğini anlamak için palayı kaldırıp dikkatlice havada gezdirirken, "Bir palayı sallamak görüldüğünden daha zormuş. Kahramanımın güçlü bileklere sahip olması gerekecek!"

Mizana direğinin yanında ağır bir seki vardı, bu yüzden zarifçe üzerine atladı ve geminin hareketiyle sallanırken denge için bir eliyle bir ip yakaladı. "Açık denizlerdeki en hızlı abluka gemisinin cesur ve güzel kaptanına bakın!"

Bir rüzgâr ve deniz tanrıçası gördü. Ve elinde bir kılıç, altın rengi saçları ve rüzgârda dalgalanan etekleriyle hayat dolu, gülen Leydi Aurora'nın görüntüsünün ölene kadar onunla kalacağını biliyordu. Boğazını sıkarak, sadece, "Bir şey yapmadığın sürece onu sallamana gerek yok," dedi.

Gemiye bindim. Asil bir şekilde denize bakarken, dūřman yelkenlerini tararken gözlerini kısarak palanı yanında tut."

Kıkırdadı. "Kendimi herhangi biri için bir tehlike olarak görmek zor."

Erkeklerin kalpleri ve zekâları için kesinlikle bir tehlikeydi. Silahı almak için elini kaldırdı. "Yarın gün ışığında daha yakından inceleyebilirsiniz."

Kabzası önce olmak üzere palayı geri uzattı. Kızın çabuk öğrenen biri olması ve silahların potansiyel tehlikesine saygı duyması hoşuna gitmişti. Palayı kınına koyduktan sonra, elini tekrar kaldırarak onun tünekten inmesine yardım etti.

O bunu yaparken, *Zephyr* alışılmadık derecede derin bir dalgaya kapıldı. Rory alçalırken dengesini kaybetti ve sıcacık, yumuşacık bir dişi demeti kollarına yuvarlandı. İkisinin de güverteye çakılmasını güçlükle önleyebildi ama yılların denizcilik deneyimi yardımına koştu ve bir koluyla onu sıkıca tutarak dik durdu.

Duygu seline kapılarak dondu kaldı. Bir kadına böyle sarılmayalı ne kadar olmuştu? Çok, çok uzun zaman olmuştu ve o kadın Rory Lawrence değildi.

çekilebilirdi, ama bunun yerine küçük bir zevk iç çekişi yaptı ve ona karşı eridi, kolları göğsünün etrafında kayıyor ve yanağı onun boğazına duygusal bir şekilde sürtünüyordu. "Bunu bu kadar çok istememeliydim," dedi boğuk bir sesle.

"Ben de yapmamalıyım." Yine de onun gitmesine izin vermek için kendini zorlayamıyordu. Onun ipek tüllerle zar zor gizlenmiş güzel, zarif vücudunu görmüştü ve incelmiş belinin, ince uzuvlarının ve m kemm l göğüslerinin her ayrıntısını hatırlıyordu. Arzu ve duyguların sarhoş edici karışımıyla hareketsiz kalarak ellerini onun tatlı kıvrımlarında gezdirdi ve Adem ile Havva gibi ten tene olmalarını diledi.

Ararken, ağızı şaşkınlık ve zevk dolu bir öpücükle onunkiyle buluştu. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, tamamen deneyimsiz değildi ama pratikten de uzaktı. Tepkisi paramparça edici bir ihtiyaca dönüştü. Onu sahiplenmek, korumak ve sonsuza dek kendisine bağılamak istiyordu.

Geminin çanı karanlığın içinde çaldı. Sekiz çan. Gece yarısı, nöbet değışimi ve mesafe koyma zamanı çoktan geçmişti. Yüce Tanrım, d mencisi mizana direğinin diğ r tarafındayken onu güvertede öperek ne yapıyordu?

Onu bırakıp geri çekilmek için kendini zorladı, bir eli hâlâ geminin sonsuz yuvarlanışına karşı onu sabitliyordu. "Bu ," dedi.

kabaca söyledi.

"Yine de üzgün olduğumu söylemeyi imkânsız buluyorum," diye karşılık verdi, sesi düzensizdi ve gözleri şaşkın bir zevkle açılmıştı. Sıcak ve istekliydi, karşı koymak imkânsızdı.

Yine de . *Yapmak zorunda.*

Derin bir nefes aldı ve parmaklarını yumruk haline getirerek sabitleyici elini çekti. "Bu tarafta delilik yatıyor."

"Deliliği gerçekliğe tercih ederim." Titredi ve sırtını direğe dayayana kadar uzaklaştı. Ona bakarken yüzü solgun bir ovaldı. "Keşke özgür bir kadın olsaydım, bu çılgınlığı keşfedebilirdim! Ama değilim ve yapamam."

Gabriel kanla kayganlaşmış güvertelerde göğüs göğüse savaşıyordu ve hayal gücü *Zephyr*'de böyle bir savaşın felç edici görüntülerini sunuyordu. Adamları Malek'in adamları tarafından öldürülüyordu. Aşçı, kamarot, Landers. Ve kadınlara ne olacağını sadece Tanrı biliyordu.

Pervasız bir arzunun gemideki herkesi riske atmasına izin veremezdi. Bu kucaklaşmadan pişmanlık duymasa da, kontrol parçaları geri döndüğünde, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğine yemin etti. "Beyinlerimiz daha iyi çalışır hale gelirken tartışabileceğimiz güvenli konular var mı?"

Gülümsemesi hüznüydü. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Şu an hakkında konuşmak tehlikeli. Gelecek iç karartıcıdır. Belki de geçmiş güvenlidir?"

"Geçmişin de tehlikeleri var," dedi alaycı bir ifadeyle.

Başını iki yana eğdi. "Geçmişinde Kraliyet Donanması ve evlatlıktan reddedilme var. Bunlar konuşmak için çok mu karanlık?"

Bunlar kaçınmayı tercih ettiği konular olduğu için tereddüt etti. Yine de Rory'yi çok . Bir gelecekleri ya da bugünleri olmamasına rağmen, bir güven ve samimiyet eylemi olarak kendinden bir şeyler açığa vurmak istiyordu. "Karanlık, ama tartışılmayacak kadar da karanlık değil."

"Kurallara aykırı olsa bile yanlış olduğunu düşündüğünüz hiçbir şey yapmadığınızı söylemişsiniz. Küçük yaşta evlatlıktan reddedilecek kadar korkunç ne yaptın? Çok fazla para kumara mı yatırdın? Çok mu içtiniz? Tamamen uygunsuz bir kadına mı aşık oldunuz?"

"O kadar iyi huylu bir şey değil. Bir savaşın ortasında komuta ettiğim bir geminin güvertesinden ayrıldım."

Kadın ona baktı. "Korkaklıktan değil, eminim."

Gerginliği biraz azaldı. "Daha çok bir kaza niteliğindeydi. Bir fırkateynde yeni mezun bir teğmendim. Bir fırkateynle karşılaşma şanssızlığını yaşadık.

Çok daha büyük bir Fransız savaş gemisiydi ve bizi paramparça ediyordu. Asteğmenlerden biri yaralanmıştı, ben de onu aşağıya, geminin cerrahına taşıdım."

"Elbette buna izin var?"

"Eğer biri kaptansa, hayır. Benden üst rütbeli üç subay da hemen hemen aynı anda öldürüldü ve komuta bana kaldı. Görevimi terk etmekle suçlandım ve askeri mahkemeye çıkarılacaktım ama gençliğim ve onurlu aile ismim nedeniyle utanç içinde istifa etmeme izin verildi."

"Bu hiç adil değil!"

Omuz silkti. "Savaş maddeleri adaletle ilgili değildir. Görevle ilgilidir. Ben görevimde başarısız oldum. Büyükbabam savaşta onurlu bir şekilde ölmüş olmamı dilediğini söylemişti."

Nefes nefese kaldı ve içgüdüsel olarak onun eline dokundu, sonra kendi elini hızla geri çekti. Ama parmaklarının hissi ve şefkati aklından çıkmadı.

Gabriel dikkatini denize çevirdi. "Babam ben beş yaşındayken bir deniz savaşında onurlu bir şekilde öldü. Çok sık denizde olduğu için onu çok az tanıyordum ama onunla ilgili birkaç güzel anım var. Annem çoktan ölmüştü, bu yüzden beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Büyükbabamın çok yüksek standartları vardı. Ben onlara uyamadım."

"Seni evlatlıktan reddettiğinde kaç yaşındaydın?" "On sekiz."

Kaşlarını çattı. "İçin çok genç bir yaş! Gençler sık sık hata yapar. Bu büyümenin bir parçasıdır."

"Kraliyet Donanması'nın hataya karşı toleransı düşüktür. Büyükbabamınki daha da düşüktü," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bu olay olmasaydı ve Kraliyet Donanması'nda kalsaydın daha mı mutlu olurdu?" diye sordu beklenmedik bir şekilde.

Tereddüt etti. "Olabilecekler hakkında fazla düşünmedim. Hayatım, beklenen yolu izlemiş olsaydım olduğundan daha karmaşık ve daha ilginç oldu. Sanırım en büyük pişmanlığım ailemden uzaklaşmış olmak. Ara sıra bir teyzemle mektuplaşıyorum, o da mektupları büyükanneme ama evlatlıktan reddedildiğim günden beri ailemden kimseyi görmedim."

Ağzı buruştu. "Beni kendi ailem için minnettar kılıyorsun. Yarığın iyileşmesi için yeterli zaman geçip geçmediğini görmek için geri dönmeyi düşündün mü?"

"Hayır," dedi açıkça. "Büyükbabam affedici biri değildir ve yaptığım seçimleri onaylamazdı."

"Bu onun kaybı o zaman." Parmaklarını dudaklarına götürdü ve ona bir öpücük kondurdu. Akıllıca bir karardı çünkü birbirlerine dokunurlarsa bırakmaları çok zor olacaktı. "İyi uykular kaptanım," dedi usulca. Sonra dönüp uzaklaştı, denge için tutamakları yakaladı.

Onun gidişini izledi ve tanışmalarının ve aralarındaki çekime onurlu ve mantıklı bir şekilde karşılık verebilmelerinin bir yolu olup olmadığını merak etti. Ama o yakalanmasaydı tanışamayacaklardı.

Malek'in İngiliz tutsaklarını satmak zorunda kalmadan Gürkan'ı karısını ve çocuklarını serbest bırakmaya ikna etme şansı olduğunu düşündü. Ama bu pek olası değildi.

* * *

Rory, doğru adamla felaket derecede yanlış bir zamanda karşılaşmanın adaletsizliği hakkında feryat etmek yerine, çekiciliğin gizemlerini analiz etmeye çalıştı. Hikâyelerinde tek yapması gereken, atılgan kahramanına güzel, maceracı kahramana delicesine aşık söylemekti; onlar onun karakterleriydi ve ona itaat etmek zorundaydılar.

Gerçek hayat çok daha karmaşıktı. Olasılıksız insanların birbirlerine aşık olduklarını gözlemlemişti, ama neden? Bu fiziksel bir tepki miydi, kedilerin kedi nanesine verdiği tepki gibi?

Gabriel ona onun kedi nanesi olduğunu söylese gülerdi. İç organları bu düşünceyle düğümlendi. Onunla zaman geçirmek, çekiciliğin gizemlerini çözmek istiyordu. Çekiciliğin gizemine göre hareket etmek.

Haremden kaçmanın yollarını düşünmek için zaman harcamak daha iyi.

Kamarasına indiğinde, gölgelerin arasından soluk bir şekil belirdi ve ayak bileklerine dokundu. Onun başını kaşımak için eğildi. Ne kadar da tatlı bir hortlaktı, ne zaman rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Fısıldadı, "Yüzünün oldukça uzun ve at gibi olduğundan bahseden oldu mu hiç? Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf görünümlü kedisin ama çok tatlısın. Gelip yatağında uyur musun?"

Gabriel onun yanında kalmaya devam etti, belki de şanslıydı ve bu gece birlikte uyuyacağı biri olacaktı. Eğer Gabriel'e sahip olamıyorsa, Gabriel'in kedisine sahip olmak isterdi.

Bölüm 13

Constance deniz yolculuklarını severdi ve nasıl biteceğini bilmeseydi bu yolculuktan daha fazla zevk alabilirdi. Sekiz gün boyunca güneşli ve güzel bir hava vardı ve muhtemelen Konstantinopolis'e iki hafta uzaklıktaydılar. Bunu düşünmemeye çalıştı; kendini endişeyle harcamak yerine anı yaşamayı erken öğrenmişti.

Kahvaltıdan sonra Rory'yle birlikte kamaralarına döndüler ve Rory pek iyi gitmeyen öyküsü üzerinde çalışmaya başladı. Constance öylesine, "Sanırım çizim defterimi alıp hayvanat bahçesine gideceğim. Bana katılmak ister misin?"

Rory başını salladı. "Sanırım size yakışıklı ikinci kaptanınız eşlik edecek?"

Constance kızardı. "Planlamıyoruz ama her sabah bu saatlerde müsait oluyor ve yalnız dolaşmamamız gerektiğini düşünüyor."

Rory gülümseyerek, "Çok onurlu bir adam," dedi. "Sonra görüşürüz."

Constance başörtüsünü kaldırıp başının ve yüzünün alt kısmının etrafına sardı. Bu konuda oldukça ustalaşmıştı. Sonra çizim malzemelerinin olduğu çantasını topladı ve ana güverteye çıktı.

Hayvan bakıcısıyla yaşadığı olaydan beri Malek'in adamlarını dikkatle izliyordu. Elli kadar adam vardı, *Zephyr*'in mürettebatının yaklaşık iki katıydılar ve geminin her yerinde hamakları ve uyku matları vardı. Kendilerini asker gibi taşıyorlardı ve bir savaşta kendilerini iyi savunacaklarından şüphesi yoktu.

Ama iyi davranıyorlardı. Dua ediyor, birlikte konuşuyor, güvertenin ön tarafında güneşin altında uyukluyor ve kumara benzeyen oyunlarla uğraşıyorlardı. Constance ve Rory'ye ilgiyle bakmalarına rağmen, başörtüleri çok fazla ilgi göstermelerini engelliyordu.

Denize doğru baktı ve geminin arkasında sıçrayan bir yunus sürüsünü görünce nefesini tuttu. Dayanamayıp çizim tabletini ve kalemını çıkardı ve hızlıca bir taslak çizmeye başladı.

Kendilerini havaya fırlatırken ışıldayan bedenlerinin zarif kavisi, ardından zarifçe suya geri kayd1.

Jason Landers onun arkasından, "Çok eğleniyorlar gibi görünüyor," dedi.

Sıçradı ve kalemi yanlış yöne doğru kıvrıldı. "Koruyucumun gelmesi iyi oldu," dedi ikinci kaptana alaycı bir bakış atarak. "Çizim yaparken sık sık etrafımda neler olup bittiğinin farkına varamıyorum."

"İşte bu yüzden, eğer gideceğiniz yer orasıysa, size hayvanat bahçesine kadar eşlik etmek için buradayım."

"Öyle, bu yüzden size teşekkür ederim efendim." Kelimeler resmiydi ama birbirlerine baktıklarında gözleri dans ediyordu. Onun yanında kendini daha güvende ve mutlu hissediyordu.

Yolcu salonuna doğru giderlerken, "Bugün keçileri çizeceğim. Genelde Rory yazar ama ben de bir öykü yazmayı düşünüyorum."

"Keçilerle ilgili gotik macera hikâyeleri mi?" diye sordu kuşkuyla.

Güldü. "Hayır, sadece çocuklar için basit bir masal. Macera hikâyelerini Rory'ye bırakıyorum." Haremlerin her zaman çocukları olurdu, bu yüzden nereye giderse gitsin, belki hikâyeleri bir dinleyici kitlesi bulurdu. "Onlarla poz vermek için seni ikna edebilir miyim?"

"Bir adam ve keçileriyle ilgili bir hikâyede başrol mü oynayacağım?" dedi sırtarak. "Oh, hayır, keçiler yıldız. Baş karakter Blackie, küçük olan, yaramaz adam. Sen sadece mobilyasın," dedi masum gözlerle.

Güldü. "Aileme göstermek için eve götürebileceğim ikinci bir eskiz yapman gerekecek, böylece dünyevi başarıma hayran olabilirler."

Annesine resmi gösterdiğinde orada olamayacağı için üzülerək onunla birlikte güldü. Onun Amerika'da büyüme hikâyelerine bayılıyordu. Chesapeake Körfezi, basit ve akıllı başında görünen toplumunun yaşamında sürekli bir varlıktı. İngiltere'de bildiği hayattan daha rahat ve ayakları yere basan bir hayat.

Hayvanat bahçesine vardıklarında, keçi kafesinin kilidini açtı ve içeri girdi. "Benimle gelecek misin?"

"Hayır, keçiler çizim defterimi ve kalemlerimi yer." Constance başörtüsünü omuzlarından indirdi ve muhafazanın dışına bağdaş kurarak yerleşti. Daha sonra genişletebileceği hızlı küçük çizimler yapma konusunda bir yeteneği vardı.

Küçük çevik yaratıklar kaçamasın diye kapıyı kilitlerken kıkırdadı. "Yani düğmelerimi yemeleri sorun değil ama tabletini riske atmayacaksın öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi duygusuzca. "Sen onlardan daha büyüksün ve eminim o düğmeleri başarıyla savunabilirsin."

Adam sırtıttı. Aralarındaki neşeli şakalaşmaya bayılıyordu. Bir düzine hızlı vuruşla Jason'ı etrafında ve üzerinde keçiler sekerken çizdi. Onun gözlerindeki ısıltıyı yakalamak imkânsızdı ama denemekten zevk alıyordu.

Bir insanı ya da nesneyi çizmenin onu gerçekten görmesini sağladığını erken yaşta öğrenmişti ve bundan sonra da unutmadı. Kulaklarının hafifçe öne çıkması hoşuna gitmişti ve bu kez çenesinde muhtemelen çocukken yaşadığı bir talihsizliğin sonucu olan çok hafif bir yara izi fark etmişti.

Diz çöküp keçilerle oynamaya başladığında, sohbet eder gibi, "Aziz Michaels'a döndüğümde inşa edeceğim evi düşünüyordum. Bazı fikirlerim var. Size ne istediğimi söylersem benim için bir kat planı çizebilir misiniz? Ailemin evine benzer ama biraz daha büyük bir şey düşünüyorum. Daha fazla güneş ışığı ve yazın kavurucu sıcaklarda daha fazla esinti."

"Krokisini çizmekten mutluluk duyarım." Sesi hafifti ama o evi asla göremeyeceğini bildiği için boğazı düğümlendi. Jason eve döndüğünde, evini paylaşacak bir kız bulmasının uzun sürmeyeceğinden şüphe duymuyordu. O meçhul gelinin onun için yeterince iyi olacağını umuyordu. "Kasabada mı inşa edeceksiniz?"

"Hayır, biraz dışarıda. Arazim zaten var. Ailemin yakınında güzel büyüklükte bir arazi. Derelerden birinin güzel bir manzarası var ve bahçeler, meyve bahçesi ve hayvanlar için mera için yer var."

"Ailenize bu kadar yakın olmak hoşunuza gidecek mi? Birçok insan biraz daha uzakta olmayı tercih eder."

"Onlar benim en sevdiğim insanlardan bazıları," dedi neşeyle. "Neden başka bir yere yerleşmek isteyeyim ki?"

Ortada sıçrayan bir keçi çizdi. "Şanslısın."

Sesinde gergin bir nota duyan adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ailenle pek iyi geçinmiyor musun? Siz ve Leydi Aurora çok yakın görünüyorsunuz."

"Öyleyiz ama Lawrance'lardan tanıdığım tek kişi o. Ben ailedenim. ailenin kara koyun tarafı."

Başını eğdi. "Bana yeterince saygın görünüyorsun."

Kendi kendisiyle tartıştı, sonra daha derin bir ilişki kurma şansına sahip olamadıkları için pişmanlık duymaması için açıklamaya karar verdi. "Babam en küçük oğuldu ve o kadar utanç vericiydi ki bkbabam onu evlatlıktan reddetti. Her zamanki aşırılıkları tercih ederdi. İki, kumar." Bir keçi kulağının eğimini tam olarak doğru yakalamaya odaklandı. "Hizmetilere pi bulaştırmak."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Dünyaya bu şekilde mi geldin?"

Başını salladı ve yeni bir sayfaya geçti. "Annem bir mandıra hizmetisiymiş ve ben doğduğumda ölmüş. Babam da ben daha bebekken bir av kazasında ölmüş. Kazara doğan bir çocukla, özellikle de bir dişiyle ilgilenmezdi."

Jason yumuşak bir sesle, "Seni kim büyüttü?" diye sordu.

"Annesi varlığımdan haberdar edilmiş ve ailenin benim sorumluluğumu alması gerektiğini düşünmüş."

"Ben de öyle düşünmüş olmalıyım!" dedi Jason ve sonra özür diledi. "Kullandığım dil için özür dilerim. Ama sen bir Lawrence'sın ve öyle yetiştirilmeliydin."

Constance omuz silkti. "Dul Leydi Lawrence beni bir doktor ve karısının yanına evlatlık olarak verdi. Yaşlılardı ve kendi çocukları yoktu, bu yüzden bana ve masraflarımı karşılayacak maaşa sahip olduklarına sevindiler. Beni yararlı buldular. Yemek, temizlik, klinikte yardım. Bazı tıbbi beceriler öğrendiğim için mutluydum."

"Sesleri pek sıcak gelmiyor," dedi Jason temkinli bir ifadeyle.

"Değildiler ama bana yeterince iyi davrandılar. Beslendim, giydirildim, eğitildim ve neredeyse hiç dayak yemedim. Ama on sekiz yaşıma geldiğimde aylığım kesildi ve beni yolun aşağısındaki yaşlı bir çiftçiyle evlendirdiler."

"Umarım sana koruyucu ailenin davrandığından daha iyi davranmıştır!"

"Bir eşten çok bir hemşire istiyordu ama kendi tarzında nazik biriydi. Öldüğünde iftlik evli bir yeğenine kaldı, o da metresi olarak kalabileceğimi söyledi." Yeğenin çok hızlı bir taslağını yaptı ve Jason'a gösterdi. "Neden kabul etmek istemediğimi anlayabilirsin."

Kaşlarını attı. "Yeğeni aşırı beslenmiş bir domuza benziyor."

"Karikatürde çok iyiyimdir," dedi Constance kuru bir sesle. "Ama sonra talihim değişti. Rory ile bir ya da iki yıl önce tanışmıştım ve bkannesi ailenin geri kalanına benden hiç bahsetmemiş olmasına rağmen benim bir Lawrence olduğumu tahmin etmişti. Rory bunun çok çirkin olduğunu düşündü."

"! Bkbaban bir konttu. Sen daha fazlasını hak ediyordun."

"Rory de böyle düşünüyordu. Kocam öldükten sonra ona mektup yazdım ve Lawrence'ların evinde bir hizmetçiye ihtiyaç olup olmadığını sordum çünkü bir iş bulmam gerekiyordu. İşte o zaman benden seyahat arkadaşı olmamı istedi. Tabii ki evet dedim."

Jason omzuna atlayan bir keçiyi dikkatle kaldırdı. "Her ikinizin de yararına olan bir ilişki gibi görünüyor."

Constance gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Kız kardeşlerinin hepsi Rory'den büyük, hoş ama çok daha geleneksel. Kendisi gibi eksantrik olmaktan hoşlanan bir kız kardeşe ihtiyacı olduğunu söyledi. İkimiz için de çok iyi oldu. En azından şimdiye kadar."

Ayağa kalktı ve dizlerindeki samanları fırçaladı, sonra muhafazanın çapraz parmaklıkları arasından ona ciddiyetle baktı. "Seni en başından beri neden bu kadar çok sevdiğimi anlamaya başlıyorum. Çünkü güzel olduğun kadar güçlüsün de. Dirençli ve yaşının ötesinde bilgesin."

Kadın irkilerek ona baktı. "Sanırım dirençliyim ama özel bir şey değilim."

"Evet, öylesin." Kalbi gözlerinde, ona baktı. "Seni St. Michaels'a götürmeyi çok isterdim, böylece ailemle tanışabilir, evimi inşa etmeme yardım edebilir ve ölüm bizi ayırana kadar orada benimle kalabilirdin."

Ağlamak üzereyken dudağını ısırdı. Onursuz tekliflerden payına düşeni almıştı ama hiçbirisi gerçek bir teklife benzemiyordu. "Bunu ben de isterdim ama olmayacak."

Bakışları hiç değişmedi. "Belki, belki de değil. Biz Amerikalılar kaçınılmazlığı kabul etmeye siz İngilizler kadar istekli değiliz. Göreceğiz bakalım."

Başka bir keçi omzuna atlamaya çalıştı ama başaramadı, aşağı kayarken minik toynaklarını tırmaladı. Sırttı ve canlı yaratığı kollarının arasına aldı. "Bu küçük dostlarla başka hangi pozları vermemi istersiniz?"

Konuyu değiştirmekten memnun bir şekilde, "Samanlık uzanmak için yeterince temiz mi?" diye sordu.

"Saman iyi de, benim onurum paramparça oldu." Ama uzandığında ve keçiler etrafında kümелendiğinde gülümsedi.

Çizim yapmaya başladı. Uzak diyarlardaki o evde ona asla katılamayabilirdi ama her zaman onun, kendisinin ve oyuncu küçük keçilerin bu canlı anılarına sahip olacaktı.

Bölüm 14

Rory, Gabriel'le konuşmaktan kaçınıyordu, o da aynısını yapıyordu ama subayların yemekhanesinde yemeklerini paylaşırlarken birbirlerinden tamamen kaçmaları imkânsızdı. Bazen bakışları karşılaşıyor ve sanki kışın bir halıya sürtünmüş gibi küçük bir elektrik çarpması hissediyordu. Yüz ifadesini en az onun kadar kontrol etmek için elinden geleni yaptı, çünkü duygularını belli etmenin kimseye faydası olmazdı.

Yine de, Constance'la birlikte denizde geçirdikleri on günün ardından subayların yemekhanesine kahvaltıya gittiklerinde, Gabriel'i küpeştede görmüş ve ona katılma isteğine karşı koyamamıştı. Göz önündeyken birkaç kelime konuşmak yeterince güvenliydi.

İkinci kaptan güvertede Constance'a güneydın demek için ilerlerken, Rory küpeşteye doğru ilerledi ve aralarında dikkatli bir mesafe bıraktı. "Sabah sisi kötü bir havaya mı işaret ediyor?" diye sordu. "Yoksa başka gemiler için denizi mi gözlüyorsun?"

Onu selamlarken gözlerinde bir gülümseme vardı, ancak yüzü dikkatle nötrdü. "Bu gece sis olacağından şüpheleniyorum ama benim araştırmam daha genel. Bunlar en güvenli denizler değil." Yüksekteki gözetleme yuvasını işaret etti. "Bu yüzden mürettebatımdaki en keskin gözlü adamlar nöbet tutuyor."

Bir eliyle gözlerini gölgeledi ve ufka doğru baktı. "Birkaç yerde küçük yelkenliler görüyorum. Balıkçılar olabilir mi?"

Bakışları onunkileri takip etti. "Evet, bunlar balıkçı tekneleri."

Bakışları daha da uzaklaştı ve uzaktaki bir nesneyi daha net görebilmek için gözlerini kıstı. Sonra buz gibi bir şokla nefesi kesildi. "Bize doğru gelen korsan kadırgaları var!"

Dışarıdan hiçbir endişe belirtisi göstermese de onun tamamen alarma geçtiğini hissetti. Uzun bir süre sonra şöyle dedi: "Gördüğünüz şey fata morgana adı verilen nadir bir serap . Hava koşulları uygun olduğunda, görüntüler çok uzak mesafelere yansıyabilir, bu yüzden ufkun çok ötesinde bir şey görüyoruz. *Uçan Hollandalı* efsanesinin bir fata morgana'dan esinlendiği söylenir."

Görüntüye baktı ve korkuluktaki tutuşu gevşedi. "Parılıyor. Şekil değiştiriyor. Şimdi baş aşağı duran bir çift gemiye benziyor." Ona yan gözle baktı. "Ama hâlâ biraz endişelisin."

Sabit bakışlarını ufukta gezdirerek, "Her zaman. Büyük korsan yuvalarından biri olan Trablus'un kuzeyindeyiz. Bildiğiniz gibi son birkaç yıldır tüm Berberi Sahili boyunca korsan saldırıları artıyor. Eğer saldırıya uğrayacak olsaydık, burası en muhtemel yer olurdu."

Bazı parçaları bir araya getirerek, "Birkaç gün önce baş memurlarınızın ve Malek'in gündüz odanıza gittiğini gördüm. Herkesi alarma geçirmek için bir toplantı mı düzenlediniz?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet, ayrıca olabilecekleri planlamak için. Benim mürettebatım denizcidir, asker değil ama gerektiğinde iyi savaşır ve geminin toparlarını çok iyi kullanırlar. Malek'in adamları gerçek askerler, daha ziyade Kraliyet Donanması gemilerinde taşınan deniz birlikleri gibi. Bize saldıran herkes pişman olacaktır."

Endişelenmek için daha fazla neden olduğundan şüphelenerek, "Korsanlar genel olarak şimdi daha aktifler, ama Gürkan'ın Trablus korsanlarıyla herhangi bir bağlantısı var mı?" diye sordu.

Gabriel ona yan gözle baktı. "Çok zekisin. Evet, öyle. Osmanlı sarayında yüksek mevkide olan çok zengin ve güçlü bir adam. Bir zamanlar, Berberi Sahili'ndeki tüm büyük korsan şehirlerinde korsan gemileri vardı. On yıl önce Cezayir'den kovuldu ve Malek bunda etkili oldu. Bu yüzden Konstantinopolis'te ona gitmek çok tehlikeli. Ama Malek çaresiz ve ailesini geri almak istiyorsa başka seçeneği yok."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Yani karısı ve çocukları için hayatını riske atmaya hazır. Ailesine bu kadar bağlı bir adama hayran olmak gerekir."

Gabriel kuru bir sesle, "Anlıyorum ama hepimizin hayatını riske atması konusunda pek hevesli değilim," dedi. "Konstantinopolis'e yaklaştıkça daha da endişeleniyorum." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. "Tanrı aşkına, bundan başka kimseye bahsetme! Geminin kaptanının her zaman sakın ve kendinden emin olması gerekir."

"Kendinden emin kaptan rolünü çok iyi oynuyorsun," diye onu temin etti. "Ama özel endişeleriniz sizin de hakkınız."

O da öyleydi. Gabriel gibi, varacakları yere o da daha çok endişeleniyordu. Dürtüsel olarak sordu, "Sen de

Gürkan'ın Cezayir'den sürülmesine neden olan durum?"

"Evet. Başka bir günün hikâyesi." Döndü ve ona bir kaptanın bakışlarını tüm gücüyle yöneltti. "Eğer saldırıya uğrarsak, savaş bitene kadar Bayan Hollings'le birlikte kamaranızda kalacağınıza söz verin. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve savaşın ortasında bulunmanız adamlarımın dikkatini dağıtacaktır."

Onun haklı olduğunu bildiği için tereddüt etti. "Güvenli bir şekilde saklanma konusunda iyi değilim."

"Bazen iyi olmadığımız şeyleri yapmak zorunda kalırız." Bakışları acımasızdı. "Ve bu da onlardan biri."

Derin bir nefes aldı. ". Haklı olduğunu biliyorum."

"Öyleyim." Sesi yumuşadı. "Senin için endişelenmek istemiyorum."

Onun için endişelenmek zorunda kalmamayı diliyordu ama kavgaya çıkarsa, onun da işin içinde olacağını biliyordu.

* * *

Gabriel tehditkâr bir dünyada hayatta kalmanın altıncı bir tehlike hissi gerektirdiğini uzun zamandır öğrenmişti. Rory'nin gördüğü korsan kadirğaları bir seraptı ve yakınlarda değillerdi ama o uzaktaki kadirğaların *Zephyr*'i aradıklarına ve balıkçı teknelerinin de onları izliyor olabileceklerine dair kötü bir his vardı içinde.

Daha da kötüsü, hava saldırganların lehineydi; gemi bu yolculukta ilk kez yoğun sisli bir gece dünyasında karaya oturmuştu. Mükemmel bir pusu havası.

Uyuyamayan Gabriel, kılıç, tabanca ve hançerini kuşanıp güverteye çıktı ve yaklaşmakta olduğunu hissettiği tehlikeyi beklemeye başladı. Malek'le geminin kıç tarafında karşılaştığında hiç şaşırmadı, onu izliyor, dinliyor ve en az Gabriel kadar iyi silahlanmıştı.

"Sen de , değil mi?" Gabriel sessizce sordu.

Malek başını salladı, bu hareket sisli gecede neredeyse görünmezdi. "Evet, sisin içinde canavarlar var."

"Gürkan'ın Trablus korsanlarını saldırı için gönderdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet," dedi Malek kesin bir ifadeyle. "Cezayir'de ne zaman ayrıldığımızı gören ajanları mutlaka vardır. Çok hızlı bir gemi Trablus'a bir mesaj taşıyarak onları yaklaştığımız konusunda uyarabilirdi."

"Deniz uçsuz bucaksız," dedi Gabriel, bunun onları güvende kılmayacağını biliyordu. "Ancak doğuya giden en iyi ve en hızlı rotalar iyi biliniyor. Onlar dışarıda

Orada, Hawkins. Onları *hissedebiliyorum*."

Malek, Gabriel'inkine eşit bir tehlike hissine sahip olmasaydı bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. "Adamların alarında mı?"

"Kılıçlarıyla uyurlar."

"Umarım düşman bu gece gelir ve bu işi bitirir," dedi Gabriel. "Neden biraz dinlenmiyoruz? İkimizin de yorgun olması iyi olmaz."

"Bu gece dinlenebilecek misin?" Malek kaba bir şekilde konuştu.

"Muhtemelen hayır." Gabriel güvertedeki gezintisine devam etmek için döndü, sonra durakladı. "*Zephyr* ve köleleştirilmiş Hristiyan denizcilerden oluşan bir mürettebatla Cezayir'den kaçtığım için beni affettin mi?"

"Hayır," dedi Malek sesinde bir parça eğlenceyle. "Ama o zaman yeterince yardımcı oldun ki seni yakalayıp öldürmemeye karar verdim."

"Sanki yapabiliymişsin gibi," dedi Gabriel eşit derecede eğlenerek.

Malek elini kaldırarak onu kovdu ve Gabriel yoluna devam etti. O ve Malek'in karmaşık, tanımlanması zor bir ilişkileri vardı. Ama bu gece, ortak bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında, arkadaş olmaya çok yaklaşmışlardı.

* * *

Gabriel kendi tavsiyesine uyarak botlarını ya da silahlarının çoğunu çıkarmadan yatağına uzandı. Eğer korsan saldırısı olmazsa kendini aptal gibi hissedecekti. Ama aptal olmak ölmekten ya da tekrar köleleştirilmekten daha iyiydi.

Gözlerini kapadı ve daha neşeli düşünceler bulmaya çalıştı. Yatağı sadece bir ranza değildi, paylaşılabilir kadar geniş ve Rory'yle paylaşma düşüncesi kesinlikle hoşuna gidiyordu. Hayat dolu ve zeki bir kızdı, güzelliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, o da Rory'den etkilenmiş görünüyordu.

Rory'yi düşünmeye başladığında, onun sadece peçe giymiş halini ya da kollarındaki sıcak bedenini ve tutkulu tepkisini hatırlamaması imkânsızdı. Keşke . . .

Hayallerinden düzinelerce küreğin denizi yararak çıkardığı seslerle sıyrıldı; kürekler bir kadirgayı çarpma hızına ulaştırırken tempo gittikçe hızlanıyordu. Bir korsan saldırısının kusursuz sesleri.

Geminin çanı uyarı için öfkeyle çalmaya başladığında Gabriel yatağından fırladı ve palasını kınına soktu. Korsan kadirgası *Zephyr*'e çarptığında ana güverteye çıkan merdivenleri yarılamıştı.

koçbaşı güverte boyunca sancak tarafından ilerliyor ve titreyerek geminin ortasında duruyordu.

Gemisi sanki bir depreme yakalanmış gibi sarsıldı ve basamaklardan aşağı yuvarlanmamak için merdiven korkuluklarına tutunmak zorunda kaldı. Dengesini yeniden sağladı ve her seferinde üç adım atarak yukarı doğru koştu.

Güverteye ulaştığında kaos tüm şiddetiyle devam ediyordu. Çığlıklar, silah sesleri ve yakıcı duman bulutları havayı doldurmuş, barut parıltıları sisi aydınlatarak kadirgalarından güverteye akın eden korsanları ortaya çıkarmıştı. Kendilerine özgü kırmızı tunikleri dostu düşmandan ayıran Malek'in adamlarının şiddetli direnişiyile karşılaştılar.

Lanet olsun! Gabriel başka bir çarpışmayla ayağa fırladı. İki tane saldıran kadirga vardı ve ikincisi *Zephyr*'e iskele tarafından saldırıyordu. Küfrederek yere yuvarlandı ve bir anda tekrar ayağa kalktı.

O ve Malek iki kadirga tarafından saldırıya uğramayı beklemiyorlardı. Bunu bilmeleri bir şeyi değıştirmezdi. Zaten yapabilecekleri en iyi hazırlıkları yapmışlardı.

Gabriel ilk göğüs göğüse çarpışmasını on dört yaşında bir asteğmenken yapmış ve bir Fransız denizci tarafından neredeyse tükürölüyordu. Kır saçlı bir Kraliyet Denizcisi onu kurtarmış ve savaştan sonra Gabriel'e tekrar dövüşebilecek kadar iyi dövüşmeyi öğretmeyi üstlenmişti. Sağ eliyle palasını kullanırken sol elindeki hançerle nasıl savuşturacağını öğrenmişti.

Hepsinden önemlisi, savaşın her şeyi tüketen öfkesini nasıl kullanacağını öğrenmişti. Gemisine doluşan korsanları gördüğünde bu öfke içini yakıp kavurdu. Piçler *Zephyr*'i asla alamayacaklardı!

Zaman yavaşlıyor gibiydi, bu da ona neredeyse başlamadan önce saldırılara karşı koymak gibi imkansız olması gereken yetenekleri gerçekleştirmesine izin veriyordu. Düşmanı hala onu ölçüp biçerken bıçağını saplayabiliyordu. Nasıl öldüreceğini ve nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Üç korsan dümencisine saldırıyordu; dümenci saldırılara ve kamçılanan kadirgalara rağmen *Zephyr*'i dengede tutmaya çalışıyordu. Gabriel saldırganlara ulaştı ve bir tanesini tek bir kılıç darbesiyle yere serdi. Diğer ikisi onunla yüzleşmek için öfkeyle dönüp duruyordu. Vahşi gözlü bir korsan saldırdı, palası düzensiz ışıktaki parlıyordu. Standart bir kılıçtı, üstün Şam çeliğinden değildi.

Gabriel zamanını seçti, sonra daha ağır olan palasını savurdu ve pala bıçağını kabzanın hemen altında paramparça etti. Korsan , Gabriel

silahının kavisini devam ettirdi ve bıçağı korsanın göğsüne gömdü. İlk iki saldırganı yok etmesi için geçen dakikalarda, dümencisi kendi palasını çekti ve üçüncüyü indirdi.

İki *Zephyr* denizcisi Gabriel'in yanına geldi ve birlikte bir grup korsanla savaştılar. Gabriel kesip biçerken, kaçarken ve saldırırken, çatışmanın genel bir görünümünü elde etmek için otomatik olarak ana güverteyi taradı.

Malek sancak tarafında bir manga adamına liderlik ediyor, o taraftan gemiye çıkmaya çalışan korsanları biçiyordu. Gabriel'in ikinci kaptanı da iskele tarafında benzer bir manevra düzenleyerek saldırganları gemiye çıkamadan haklamıştı ve onun grubunda da hem *Zephyr* denizcileri hem de Malek'in muhafızları vardı.

Korsanların vahşiliği, esir alıp köle olarak satmak değil, gemi mürettebatını ve yolcuları katletmek istediklerinin acımasız bir kanıtıydı. Bu saldırganlar Malek'i ve etrafındaki herkesi yok etmek için buradaydı.

Özellikle kısa mesafelerde ölümcül olan küçük karronadlar güvertenin altında gürledi. Korsanlar, kadirgalarından kopan devasa parçaların havada patlamasıyla çığlıklar atıyor, buna acı dolu feryatlar ve tanımlanamayan vücut parçaları eşlik ediyordu. Toplardan Jason Landers sorumluydu ve bu kadar çabuk karşılık verebilmek için o ve silah mürettebatı silahların başında uyumuş olmalıydı.

İskele tarafındaki toplar da aynı etkiyle patladı. , *Jason!* Bu kadar şiddetli bir direniş beklemeyen korsanlar ölü ve yaralılarını geride bırakarak geri çekiliyorlardı. Bir *Zephyr* denizcisi sancak tarafındaki mutfağa bir meşale fırlattı. Yelkenler alev aldı ve tamamen parladı.

güvertesini aydınlatıyor.

Geri çekilmeleri engellenen korsanlardan bazıları dönüp kendilerini Malek'e doğru fırlattı. Malek sert ve zeki bir savaşçıydı ama ekibi sayıca azdı. Onlar güvertede geri çekilirken, Gabriel ve arkadaşları kılıçlarını savurarak saldırdılar. Zamanın yavaşladığı yanılsaması, kılıçları saptırmasına, korsanları kesmesine ve tehdit altındaki savaşçılara kendi tarafından yardım etmesine izin verdi.

Malek'in arkasında dev bir korsan belirdi. Palasını kullanamayacak kadar uzakta olan Gabriel, "*Malek!*" diye bağırdı ve tabancasını kılıfından çıkardı.

Geminin sallanmasına rağmen nişanın doğru olması için dua ederek tetiği çekti. Dev korsan güverteye çakıldı.

Malek döndü ve kendi uyarısını böğürerek yaptı. "*Hawkins! Arkanda!*"

Gabriel başını kesmeye niyetli bir korsanla yüzleşmek için döndü. Yoldan çekilirken hançerini adamın boğazına sapladı. Korsan yere yığılırken, başka bir düşmanın yaklaştığını hissetti. Sonra bir gürültü koptu ve dünya karardı.

Bölüm 15

Rory ve Constance, Constance'ın **ranzasında** birbirlerine sokulmuşlardı; çığlıklar, silah sesleri ve top ateşi gemiyi sarsarken Hortlak da endişeyle aralarına girmişti. Yanan kadirgadan sıçrayan alevler kamaraya korkunç ışıklar ve gölgeler düşürüyordu. "Kaptana burada güvenle kalacağıma dair verdiğim sözü hangi noktada bozacağım?" Rory titreyen bir sesle sordu.

Constance kararlı bir şekilde, "Kulübede yangın çıkma tehlikesi varsa gideriz," dedi. "O zamana kadar olduğumuz yerde kalacağız. Silahsız ve üstümüzde gerçekleşen çılgınlığın ortasında çaresiz kalırız."

Rory kuzeninin haklı olduğunu biliyordu ama savaşın kakofonisi sonsuz gibi görünüyordu. Saatler gibi görünen ama kesinlikle çok daha az olan bir sürenin ardından, bağırışlar ve silah sesleri azalmaya başladı. Kaskatı kesilmiş bacaklarını açtı ve dışarı bakmak için lomboza doğru ilerledi.

Yanan kadirga kamaralarının altında ve arkasındaydı. Alevler sönmek üzere olsa da, korsanların kadirganın içine yuvarlandıklarını ve halatlarını keserek kendilerini yelkenliden kurtardıklarını görmek için hâlâ yeterli ışık vardı. "Korsanlar olabildiğince hızlı geri çekiliyorlar, Tanrı'ya şükür!"

Constance da lombozda ona katıldı. "Topların ateşi kesildi." Rory dudağını ısırды, kısa süre içinde neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, acımasız bir savaş. Kulübenin kapısına doğru ilerliyordu ki biri kapıyı yumruklayarak, "Constance, Leydi Aurora, iyi misiniz?" diye seslendi.

"Jason!" Constance kapının kilidini açtı ve kendini ikinci kaptanın kucağına attı. "Çok endişelendim!"

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. "Güvertenin altında topçulara komuta ediyordum, bu yüzden çatışmanın ortasında değildim."

Boğazını sıkan Rory, "Kaç kayıp verdik?" diye sordu.

"Çatışma seslerinden korktuğum kadar çok değil," dedi Landers, kolu hâlâ Constance'ın yanındayken. "Üç ölü olduğu doğrulandı, hepsi de Malek'in birliğinden. Bu adamlar kaplanlar gibi savaştı! Adamlarımızın önemli bir kısmı yaralandı, çoğunlukla kılıç darbeleri, kanlı ama çok ciddi değil."

"Peki ya Kaptan Hawkins?" Rory ağız kurumuş bir halde sordu.

"Yaralı," dedi Landers sert bir sesle. "Bir tabanca mermisi başını sıyırmış ve bilinci yerinde değil. Buraya gelmemin bir nedeni de bu. Yaraları temizlemek ve sarmak için tıbbi becerilerine ihtiyaç var, Constance. Leydi Aurora, hiç tıbbi deneyiminiz var mı?"

"Biraz. Constance kadar değil ama kan görmekten korkmuyorum." O ve kuzeni savaş sonrası yaraları tedavi etmek için sargı bezi, merhem ve diğer malzemelerle dolu çantaları çoktan hazırlamışlardı. Birini omzuna atarak, "Kaptan nerede?" diye sordu.

"Kamarasında." Landers kenara çekildi ve önünden gitmelerini işaret etti. Constance tıbbi malzemelerle dolu diğer çantayı aldı ve üçü birlikte dışarı çıktılar.

Rory, "Malek Reis nasıl?" diye sordu.

"Bazı küçük yaralanmalar var ama ciddi bir şey yok. Şanslıydık."

Cehennemin alt çemberine oldukça yakın olan ana güverteye ulaştılar. Fener ışığının sıçramaları güverteye saçılmış cesetleri ve kanı ortaya çıkardı. Malek'in muhafız kaptanının gözetimi altında, kalan korsanlar silahsızlandırılıyor ve hâlâ *Zephyr*'e bağlı olan iskele tarafındaki kadirgaya zorla indiriliyordu. Ölü ya da yaralı korsanların cesetleri de kadirganın içine atılıyordu. Yelkenler ve küreklerin çoğu toplanmış parçalanmıştı ama kadirga denize elverişli görünüyordu.

Landers şöyle açıkladı: "Esir almak ya da herkesi katletmek yerine, onları yelkenleri ya da silahları olmadan gönderiyoruz. Eninde sonunda karaya ulaşabilecekler ama yakın zamanda tekrar peşimizden gelmeyecekler."

"Bu mantıklı," dedi Constance hızlıca. "Şimdi yaralılar nerede?"

"Baş güverte," diye yanıtladı Landers. "Leydi Aurora, kaptanın kamarasının nerede olduğunu biliyorsunuz. Cerrah yardımcımız onunla birlikte, elinden geleni yapıyor."

Ayrıldılar, Rory neredeyse koşarak dik merdivenlerden Gabriell'in kamarasına iniyordu. Yoldaşlık yolu, kaptanın yemek ve dinlenme odası olan geniş alanda sona eriyordu. Gabriel uyku kamarasının sancak tarafında olduğunu söylemişti, o yüzden o tarafa döndü. Benzer bir kamara iskele tarafındaydı. Malek içeride oturmuş, sabırsızlıkla adamlarından birinin kolunu sarmasını bekliyordu. Rory onu görmezden gelerek Gabriel'in kamarasına girdi.

Bir fener onun cansız bedenini aydınlattı ve korkunç bir an için onun öldüğünü düşündü. Sonra, Tanrı'ya şükür, adamın göğsünün hafifçe inip kalktığını gördü. Baş sargılıydı ve kahverengi saçlarında kan kurumuştı,

ve boynu boyunca ve beyaz gömleğinde endişe verici büyük lekeler vardı. Bir pala yarası almış olmalıydı, çünkü cerrahın yardımcısı sol kolundaki sargıyı bağlıyordu.

Rory gergin bir şekilde, "O nasıl?" diye sordu.

Arkadaşı kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Kesin bir şey söyleyemem. Tüm yaralarını temizledim ve sardım. Kılıç kesikleri fena değil ama kafa yaralarını tahmin etmek şeytan işi." Arkadaşı ayağa kalktı. "Burada elimden geleni yaptım ve diğer yaralılarla da ilgilenmem gerekiyor ama onu yalnız bırakmak istemiyorum. Burada kalıp ona göz kulak olur musun?"

Olmak istediği başka bir yer olmadığını söyleme isteğine direndi. "Söyleyeceğim. Bilmem gereken bir şey var mı? Ya da yapmam gereken?"

"Eğer uyanır, mantıklı bir şekilde konuşur ve hatırlarsa, bu iyi olacaktır. Çok iyi olur. Ağrısı varsa, suyla birlikte birkaç damla afyon sakızı verebilirsiniz. Bunun dışında ..." Yatakla duvar arasına sıkıştırılmış masanın üzerindeki su dolu leğeni işaret etti. "Biraz kan temizlerseniz daha az ölümcül görünecektir."

"Anlaşıldı. Şimdi diğer hastalarınızın yanına gidin."

Arkadaşı ayrılır ayrılmaz, Malek bir kolu askıdayken kamaraya girdi. Düşünceli bir ifadeyle Gabriel'e baktı. "Ne kadar kötü yaralanmış?"

"Cerrahın arkadaşı başındaki yaranın ne kadar ciddi olduğundan emin değil. Bekleyip görmemiz gerekecek," diye yanıtladı Rory. "Oldukça iyi atlatmış görünüyorsun."

"Pişmanlığına mı?" diye sordu, kara kaşları çatılmıştı.

"Aslında ölmeni istemiyorum," dedi içtenlikle, "ama ölürsen bu gemiyi geri döndürüp Konstantinopolis'ten uzaklaşabiliriz."

Hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Bunun rahatlatıcı olacağına eminim. Ama gemi yoluna devam edecek. Hawkins başaramazsa, ben yolun geri kalanında bizi idare edecek kadar iyi bir kaptanım."

Rory yatağın kenarına tünedi, sonra temiz bir bezi leğene daldırdı ve Gabriel'in saçındaki kurumuş kanı nazikçe süngerle temizlemeye başladı.

"Yüzbaşı Hawkins ikinizin bir geçmişi olduğunu ima etti," dedi cesaretlendirici bir şekilde. "Az bile söylemiş. Hayatta kalırsa bunu ona sor."

Malek yorgun bir kapının çerçevesine yaslandı, vücudunun her yorgunluk vardı. "Bugün

hayatımı kurtardı. Yine."

"Bunu alışkanlık haline mi getirdi? Yine de işbirliği yapması için ona şantaj yapmakta ısrar ediyorsunuz."

Malek omuz silkti. "Benim için yaptıklarına saygı duyuyorum ama bir erkek yapması gerekeni yapar. Ailemi geri kazanma arayışında kimseyi esirgemeyeceğim. Ne seni ne de daha iyi huylu kuzenini bile."

Ağzı gerildi. "Başka pek bir şey olmasa da dürüstlüğünüze hayranım."

Biraz gülümsedi. "Sanırım siz ve karım birbirinizden hoşlanacaksınız. Şimdi müsaade ederseniz Leydi Aurora, adamlarımla görüşmeliyim."

Rory kanı temizlemeye devam etti, sonra kulübeden çıktıklarında Hortlak'ın dışarı fırlamış olması gerektiğini fark etti. Kedi şimdi Gabriell'in bacağı ile duvarın arasına uzanmış, uzun, tüylü yüzü endişeli görünüyordu. Belki de bu endişeyi sadece hayal etmişti ama sahibine eşlik etmeye geldiğine sevinmişti.

Gabriel'in başındaki ve bronzlaşmış boynundaki kanı yıkarken dokunuşunu hafif tuttu. İşini bitirdiğinde, Gabriel ölüm döşeğindeki bir adam gibi görünmüyordu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını Gabriel'in dudaklarına değdirdi. "Benim yüzümden ölmesen iyi edersin, Gabriel Hawkins," dedi nefesinin altında. "Beni harem köleliğinden kurtarmana ihtiyacım var!"

Göz kapakları titreyerek açıldı, deniz mavisini gözleri şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kadın nefesini tuttu. "Umarım aklın . Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı; sonra da fısıltıyla şöyle dedi: "İki korsan kadırgasıyla savaştık. Bu bir rüya olamaz çünkü boğazım çok ağrıyor, bağılıyor olmalıyım, ki genellikle savaştayken bunu yaparım. Nasıl sonuçlandı?"

"Biz kazandık. Bay Landers kayıplarımızın şaşırtıcı derecede az olduğunu söylüyor. Hayatta kalan korsanlar silahsızlandırıldı ve gemileri imha edildi ve kendi evlerinin yolunu bulmaları için bırakıldılar," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir at tarafından kafama tekme yemişim gibi." Elini güçsüzce bandaja doğru kaldırdı.

Elini tuttu ve nazıkçe yatağa doğru çekti. "Yarayı kendi haline bırakmak en iyisi. Cerrah arkadaşın bir tabanca mermisiyle sıyrıldığını ve ne kadar kötü yaralandığından emin olmadığını, ancak uyanıp tutarlı bir şekilde konuşursan bunun iyiye işaret olacağını söyledi. Ki bunu yapıyorsun, yani kafa travması aklını karıştırmamış. Ama diğer yaralardan bolca kan sıçramış."

"Çoğu benim değil. Sanırım. Bıçaklarla dövüşmek berbat bir şey." Sargılı kolunu kaldırmaya başladı, sonra irkildi ve indirdi.

"Arkadaşım ağrın varsa sana biraz afyon sakızı verebileceğimi söyledi. Bir fiçi hazırlayayım mı?"

"Sadece su, lütfen." Ona düzensiz bir gülümseme verdi. "Elini tutmak afyondan daha iyi bir ilaçtır."

Hâlâ parmaklarını sıktığını fark etti, bu yüzden biraz su döküp içmesine yardım etmeden önce nazikçe sıktı. Onu tekrar yastıklarına yerleştirirken, "Memnuniyetle. Eğer kuyruk tutmak istersen, Hortlak diğer tarafında yatıyor."

Gözleri neşeyle parladı ve başını hafifçe çevirdi. "Demek öyle. Ve merhametli bir şekilde fareler tarafından engellenmemiş." Kedinin başını kaşıyabilmek için sol elini birkaç santim hareket ettirdi. Hortlak heyecanla Gabriell'in eline vurdu.

"Savaşı bizimle geçirdi, sonra sizi bulmak için ayrılmış olmalı. Landers bizi almaya geldi. Constance güvertenin üstünde yaralıları tedavi ediyor." "Malek çatışmadan sağ çıkmayı başardı mı?" Gabriel kaşlarını çattı. "Hatırladığım kadarıyla

Arkasından devasa bir korsanın ona doğru geldiğini gördüm ve tek tabanca atışımı adam üzerinde kullandım, ancak daha sonra ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Malek daha önce buradaydı. Bir kolu askıda ama onun dışında bir şeyi yok. Hayatını kurtardığınızı söyledi, bu yüzden atışınızın isabetli olduğunu varsayıyorum."

"Doğru, dev korsan düştü," diye mırıldandı Gabriel. "Ondan hemen sonra vurulmuş olmalıyım."

"Malek *yine* hayatını kurtardığınızı söyledi ama ortak geçmişiniz hakkında beni size yönlendirdi." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu geçmişin ne olduğunu asla öğrenemeyebilirim, bunun dışında başka bir gün için uzun bir hikaye."

Nefes nefese küçük bir kahkaha attı. "Ki bu hâlâ geçerli." Yüz ifadesi ağırlaştı. "Anlatmaktan hoşlandığım bir hikâye değil ve şu anda hepsini açıklayacak enerjim yok ama yemin ederim daha sonra açıklayacağım."

"Bitkin ve yaralıyken seni konuşturmamalıyım," dedi vicdan azabıyla. "Önemli olan daha sonra olacak olması. Bu konuda oldukça endişeliydim." Elini kaldırdı ve parmaklarını öptü. "Seni dinlenmen için bırakıp diğer yaralılara yardım edip edemeyeceğime bakmalıyım."

Elini daha sıkı kavradı. "Kal," diye fısıldadı.

Tereddüt etti. "Daha fazla istediğim bir şey yok ama Malek'in malları konusunda ne kadar sahiplenici olduğunu göz önünde bulundurarak daha fazla soruna neden olmak istemiyorum."

Gabriel'in ifadesi karardı. "Sen kimsenin malı değilsin! Sorun çıkarma konusuna gelince, her zamanki nezaket kuralları

ve Tanrı biliyor ki seninle uzlaşacak durumda değilim."

Günaha boyun eğerek, "Pekâlâ. Eğer Hortlak için sakıncası yoksa."

Gabriel gülümsedi. "Senden hoşlanıyor ve yatak için yeterince büyük."

Adam kızın elini çekiştirirdi ve kız boyun eğerek bacaklarını yatağa doğru salladı. "Canını yakarsam bana haber ver."

"Yapamazsın," diye güvence verdi ona. "Önemli olacak kadar değil."

Adamın yanında dikkatlice yan yattı, sağ kolu onu sarmış, başı omzunda ve eli göğsünde uzanmış halde yerine yerleşirken gergin ve yorgun vücudunun her parçası yavaş yavaş gevşedi. Memnuniyet dolu bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı. "Yumuşak, sevimli ve doğru."

"Ve kendini sıcak, sağlam ve güvende hissediyorsun," diye mırıldandı. "Bir erkekle yattığım diğer tek zaman çok küçük olduğum ve evi yerle bir edeceğini düşündüğüm korkunç bir fırtına sırasında çılgınca ağladığım zamandı. En sevdiğim kardeşim Hal ağladığımı duydu ve beni odasına götürdü; beni yanına yatırdı ve güvende olduğumu söyledi." Sertçe yutkundu, Hal'i bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

"İyi bir arkadaşına benziyor."

"Öyle. Bütün kardeşlerim iyi insanlar. Ben kara koyunum." Adamın kolu kızın etrafında sıkılaştı. "İşte bu yüzden bu kadar ilginçsin."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi küçük bir kahkaha atarak. Sonra bir esnemeyi gizledi. "Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum. Savaşan sendin."

Eliyle belini ve kalçasını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Korku ve endişe yorucudur ve aylardır çok kara bir bulutun altında yaşıyorsun."

Gözlerini kapattı, yaşların sızladığını hissetti. "Güçlü ve iyimser kalmaya çalıştım," diye fısıldadı. "Ne kadar başarılı olduğumu bilmiyorum."

"Bence çok iyi iş çıkardınız, parlak leydim."

Bu lakap hoşuna gitmişti. "Hayatımın geri kalanını bir haremde kilitli olarak geçirebileceğime, Leydi Aurora Lawrence'ın tüm izlerinin silineceğine ve kimliğimin 'sarışın köle'ye indirgeneceğine, muhtemelen bana bir isim verileceğine inanmakta güçlük çektim. Ama Konstantinopolis'e yaklaştıkça bu daha gerçekçi görünüyor."

"Leydi Aurora yok edilmeyecek!" dedi kararlılıkla. "Bir hareme girmeye zorlansanız bile bunun sonsuza dek sürmeyeceğini asla unutmayın. Çok şey olabilir ve senin arkadaşların var."

Gözlerini kapadı ve onun haklı olması için dua etti.

Bölüm 16

Rory yorgun olmasına rağmen hafif bir uyku çekti, Gabriel'in nefes alış verişini ve hareketlerini her an fark ediyordu. Başka koşullar altında arzu ön plana çıkabilirdi ama bu gece onun kollarında olmanın verdiği derin huzur ağır basıyordu.

İki kez, kafatasını buruşturan kurşunun bir santim sağa isabet ettiği bir kâbustan sarsılarak uyandı. Yumuşak nefes alış veriş ve kalbinin düzenli atışı ona güven veriyordu ama yine de hayatın kırılganlığı karşısında korkuya kapılmaktan kendini alamadı. Sonra onun uyuyan sıcak bedenine daha da yaklaştı ve hâlâ burada olduğu için şükretti.

Şafak vakti, Gabriel'in kamarasındaki küçük lombozlar sabah sisinde sedefli gri renkleyen tekrar uyandı. Bu kez onu uykusundan uyandıran Constance'ın yumuşak sesiydi. "Kalkıp kamaramıza dönme vakti geldi, Rory."

Rory gözlerini kırptırdı ve başını çevirdiğinde Constance'ın sığ bir kitaplığın arkasına gizlenmiş dar bir kapı aralığında durduğunu gördü. Kuzenin arkasında, yorgun kuzenin beline destekleyici bir kol dolamış olan Bay Landers'ın iri cüssesi duruyordu.

Rory üzüntüyle yataktan kaydı. Rory uzaklaştığında Gabriel'in kolu kısa süreliğine gerildi ama uyanmadı. Rory elini Gabriel'in alnına koydu. Ateşi yoktu. Sonra eğilip onun dikenli çenesini öptü ve derin bir şefkat hissetti. Fısıltıyla, "Sonra görüşürüz," diye söz verdi.

Constance'ın peşinden kamaradan çıktı ve konuşmadan önce kapıyı kapattı. "Kaptan iyi durumda. Peki ya diğer adamlar?"

"Çok şanslıydık," diye yanıtladı Landers. "Kasabın faturası Malek'in adamlarından üçünün öldüğü yönünde ama üç sağlık görevlisi, Constance, cerrah yardımcımız Lester ve Malek'in adamı, komplikasyon olmazsa diğer yaralıların da kurtulacağına inanıyor."

"Yaraları temizledikten sonra üzerine döktüğüm ispirto miktarı göz önüne alındığında olmaması gereken bir şey!" Constance alaycı bir tavırla şöyle dedi. "Denizcilerden biri, tedavi için kullanılmak yerine içilmelerini önlemek için ispirotların başında nöbet tuttu."

"Böyle iyi haberler için Tanrı'ya şükürler olsun! Kaptan Hawkins bunu duyduğuna çok sevinecek." Rory, Landers'ın arkalarından kapattığı kapıyı inceledi. "Bu paneller o kadar iyi yerleştirilmiş ki, geçit burada bitiyor gibi görünüyor. Kapı gizli bir çıkış olarak mı tasarlanmış?"

Landers, "Evet, kaptan için bu kamaraya girip çıkmak için daha az belirgin bir yol olması yararlı olabilir," diye açıkladı. Sol taraftaki göze çarpmayan bir panel parçasına dokundu ve kapı tekrar kapanmadan önce sessizce onlara doğru açıldı. "Bu geçit çok sessiz olduğundan giriş ve çıkışların görülmesi pek olası değil."

"Kaptanın kamarasına kadın sokup çıkarmak için iyi bir kapı mı?" Rory biraz kuru bir ifadeyle sordu.

"Evet, ama eminim siz ilksinizdir. Kaptanın kadınlara ödün vermek gibi bir alışkanlığı yoktur," dedi Landers yorgun bir gülümsemeyle. "İsyan durumunda gizli bir kapı da kullanışlı olabilir. Kaptan da hiç böyle bir şey yaşamadı ama hazırlıklı olmayı seviyor."

"İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, ihtiyatlı olmak akıllıca görünüyor." Constance bir esnemeyi bastırdı. "Hadi kamaramıza dönelim, Rory. Saatin etrafında uyumaya hazırım."

"Bunu hak ettin!" Rory gizli kapıya doğru döndü ve Gabriel tarafından ne kadar tehlikeye atılmak istediğini düşündü.

Landers ve Constance özel bir gülümseme alışverişinde bulundular; sonra Landers Gabriel'in kulübesine döndü. Constance geri dönüş yolunu gösterdi. Bu küçük geçit, kamaralarının bulunduğu daha büyük geçide açılıyordu. Görünmeden kaptanın kamarasına gitmek gerçekten de kolay olacaktı.

Bu düşünce Rory'ye fikir verdi....

* * *

Gabriel her zaman çabuk iyileşirdi, bu da kullanışlı bir özellikti. Savaştan sonra öğlene doğru ayağa kalkmıştı ama başı ağrıyordu ve temkinli hareket ediyordu. Rory geceyi onunla geçirdiğinde daha bilinçli olmayı diliyordu ama beyni oldukça bulanıktı. Onu sadece kucağına alabilmiş olsa da yanında olması harikaydı. Şimdi daha fazlasını istiyordu.

Landers *Zephyr*'in rotasında olduğunu ve iyi bir hızda seyrettiğini bildirdi. Ayrıca gemi mürettebatının ve Malek'in askerlerinin

birbirlerine karşı daha rahattılar. Yan yana savaşmanın böyle bir etkisi vardı.

Yemek vakti geldiğinde Gabriel subayların yemekhanesinde subaylarına ve yolculara katılacak kadar iyileşmişti. Rory ona hızlı ve sıcak bir gülümseme verdi ama onunla konuşmadı. Tedbirli davranıyordu, bu hem akıllıca hem de üzücü bir davranıştı.

Gemide son turlarını atarken, küpeştede durup denizi seyrederken onu görmeyi umuyordu ama böyle bir şansı yoktu. Yorgun bir şekilde kamarasına döndü. İyi bir gece uykusu çekebilirdi. Rüyasında kılıç kesmek yerine Rory'yi görmeye çalışacaktı....

* * *

"Gabriel, benim." Alçak bir kadın sesi onu kendine getirdi. *Rory*. Gabriel kendini yatağında yukarı itti ve başındaki yaradan kaynaklanan keskin bir acıyla ödüllendirildi ama umursamadı. "Rory, burada ne işin var?"

"Tahmin edemiyor musun?" Özel kapıdan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Pencereden sızan zayıf bir ışık uzun, koyu renk bir cübbe giydiğini, altın rengi saçlarının açık olduğunu ve yüz ifadesinin yaramaz ve biraz da gergin bir meleğe benzediğini gösteriyordu. "Korsan saldırısı buradaki hayatın ne kadar belirsiz olduğunu göz kamaştırıcı bir şekilde ortaya koydu. Elimden geldiğince, mümkün olduğunca uzun süre seninle birlikte olmak istiyorum."

Kafasına tekrar darbe almış gibi hissetti. Ona karşı koyamayarak ayağa kalktı ve ellerini omuzlarına koydu. Ne söyleyeceğini bilemediği için onu kendine doğru çekti ve öpmek için eğildi.

Ağzı tatlı, davetkâr ve biraz da endişeliydi. "Dün gece benimle kaldığın için teşekkür ederim," dedi usulca. "Eminim bu yüzden bu kadar çabuk iyileşiyorum."

Güldü ve rahatladı. "Bay Landers her zaman çabuk iyileştığınızı söyledi, bu da denizde çok faydalı bir özellik."

"Ya da başka bir yerde." Onu tekrar öptü, kendine çekti, böylece zengin kadın vücudu boylu boyunca ona yaslandı. Elleri onun sırtında geziniyor, bornozunun altındaki güzel kıvrımları hissediyordu. "Çok fazla şey giymiyorsun, değil mi?"

Utanarak başını eğdi. "Daha az kıyafetin baştan çıkarmayı kolaylaştıracağını düşünmüştüm."

"Baştan çıkarıcı olmak için tek yapman gereken nefes almak!" Vücudu gerildi ve elleri kadının omuzlarında kalarak kendini geri çekmeye zorladı. "Ama tam ölçekli bir baştan çıkarma çok kötü bir fikir olur," dedi, kendini açık konuşmaya zorlayarak. "Konstantinopolis'te her şey yolunda giderse, bekâretinin durumu başka kimseyi ilgilendirmez. Ama en kötüsü olursa, bu çok önemli olacaktır."

Kadın sertleşti. "Başka bir deyişle, Cezayir'de bakire olarak onaylandığıma göre, Konstantinopolis'te bakire değilsem kıyamet kopar. Değerim kesinlikle düşecek. Kırbaçlanır mıyım?"

"Belki de. Olasılıklar yelpazesi çok geniş." Sesi acımasızlaştı. "Kızgın bir alıcı tarafından lekeli mal olarak öldürülebilirsin, ya da Malek bakire olmadığın halde bakire olduğunu iddia ettiği için öldürülebilir, ya da Malek tabancayla peşime düşebilir çünkü çok sevimli bir şekilde söylediği gibi seni kimin yağmaladığına dair çok iyi bir fikri vardır."

Sarsılmış bir nefes aldı. "Bu kadar büyük bir tahribat yaratılabileceğini fark etmemiştim. Özel bir mesele olması gereken bir şeyin böyle bir soruna yol açması korkunç!"

"Lanetlenebilir ve yanlış," diye kabul etti. "Ama bu gerçeğe yüzleşmek zorundayız."

Ona doğru eğildi, yüzünü onun boğazına sakladı. "Yani seninle o çok istediğim yakınlıktan mahrum bırakılıyorum."

"Şart değil." Parmaklarını kızın parıldayan ipeksi saçlarında gezdirdi ve bu dokuyu karşı konulmaz buldu. "Bekaretinizi sona erdirmeyi içermeyen pek çok yakınlık mümkün ve bunu keşfetmek büyük bir zevk olabilir."

"Ah?" Sesi parladı ve ona baktı. "Aydınlanmaya hazırım. Fazlasıyla istekliyim!"

Gülümseyerek onu yatağın kenarına oturttu ve daha derin bir öpücüğün içine çekti. "O zaman olasılıkları birlikte keşfedelim, benim parlak leydim."

Bölüm 17

Gabriel onu yatağın kenarına, yanına oturması için çekerken **Rory** gergin hissediyordu. "Bu çok ... kasıtlı görünüyor."

"Öyle," dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Ama sadece senin istediğin şeyleri yapacağız. Birlikte özel olmak bile bir hediye. Yakınlarda dümenci yok, ana kapı kilitli, sadece biz varız. Ve ne zaman istersen ayrılabilirsin."

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı. Lambanın loş ışığı yüzünün güçlü hatlarını ve onunkilerle sinir bozucu bir dürüstlikle buluşan deniz mavisi gözlerini aydınlattı. Üzerinde sadece donu ve bol, açık yakalı, yumuşacık keten bir gömlek vardı.

Başının ve kolunun etrafındaki düzgün bandajları inceleyerek sordu: "Nasıl hissediyorsun? Dün gece oldukça kötü görünüyordun."

"Biraz baş ağrısı, kol ağrısı. Önemli bir şey yok." Ellerini kaldırdı ve her birinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Sana değer vermemi engelleyecek bir şey yok."

Gerginliğinin çoğu dağıldı. "Sen çok hoş bir adamsın. Sen *Dinle*. Birçok erkek kadınları pek dinlemez."

"Onların kaybı. Kadınlar ilginçtir." Sırıttı. "Dinlediğim için hoş biri olduğumu düşünüyorsanız bu benim kazancım."

"Tek neden bu değil," dedi gülerек. Aynı zamanda bilge, nazik ve güvenilir biriydi ve kız ona baktıkça daha da çekici hale geliyordu. Güçlü ve erkeksi, kaslı bir vücudu ve geniş, güçlü omuzları vardı. "Ama çok fazla şey söylersem kendini beğenmiş biri olabilirsin."

"Birçok başarısızlıkla suçlandım ama kibir asla bunlardan biri olmadı."

"O zaman denizde sadece erkeklerle çok fazla zaman geçirmişsin." Avuçlarını adamın o güzel omuzlarında gezdirdi, sonra göğsüne indi. Beyaz gömleğinin açık yakası, altındaki yumuşak kahverengi saçları ortaya çıkarmıştı. Kadın ve erkek arasındaki farkların çok ama çok ilginç olduğunu düşünerek parmak uçlarını saçların üzerinde gezdirdi. Öne doğru eğildi ve ellerini onun gergin beline koyarken çıplak boğazını öptü.

Zevkle nefes verdi ve iri ellerini kadının sırtında omuzlarından beline ve kalçalarına doğru gezdirdi. "Kadınların erkeklerin bile sahip olmadığı yerlerde kıvrımlara sahip olmasını seviyorum."

Arzu onun içinde kıvrılmaya başladı. Küpeştede öpüştüklerinde dokunma, tat alma ve tepki verme o kadar hızlı gerçekleşmişti ki hiç düşünmemişti. Şimdi düşünecek ve ona dokunmaktan ve onun tarafından dokunulmaktan ne kadar hoşlandığının tadını çıkaracak zamanı vardı. "Duygusallığın ne demek olduğunu anlamaya başlıyorum. Pek çok duyunun canlanmasının."

göğsüne doğru yumuşak bir nefes verdi, sonra dudaklarını boğazından çenesine, yanağına ve ağzına doğru ısırdı. Onun harika, sıcak ağzı, onunkinin altında açıldı.

Tereddütle dilini ona dokundurdu, bunun ne kadar erotik bir his olduğunu görünce irkildi. Gerçekten de şehvet! Adam hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. Öpüşme derinleşti ve kız kendini karıncalanan duyularına kaptırırken gözleri kapandı.

Elleri kalçalarının üzerinde durmuş, onu sıkıca yerinde tutuyordu ve kavrayışının gücü içinde akıcı, sıvı bir tepki yarattı. Öpüşme devam ettikçe, adam onu kucağına çekti, böylece ona binmiş oldu. Kadının alt bedeni artan yakınlığa coşkuyla karşılık verdi ve ona karşı nabız atmaya başladı.

Boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkardı ve kuşağını çözdü, böylece cübbe göğüslerinin üzerine düştü. Büyük, heyecan verici erkek elleriyle onları kavradı ve sıkıca şöyle dedi: "Seni zar zor peçelere bürünmüş gördüğümde, bu kadar aşağılanmış olmandan utandım. Yine de size dokunmayı dünyadaki her şeyden daha çok istedim, benim parlak leydim."

"Kendini sadece yüzüme bakmaya zorladın," dedi kahkaha atarak. "Bunu takdir ettim çünkü bir İngiliz tarafından çıplak görülmek, yabancılar tarafından süzülmekten bir şekilde daha utanç vericiydi. Ama daha da önemlisi, kendimi örtmem için bana pelerinimi vermeni takdir ettim." Kulağını ısırarak için öne doğru eğildi. "O zaman öyleydi. Şimdi ise dokunuşunu ve hayranlığını seviyorum."

"Hayranlık çok hafif bir kelime." Başparmaklarıyla meme uçlarını tıngırdattı. Elektrik hissi içinde alevlenip en gizli yerlerinde toplanırken nefesi kesildi. "Gücüne ve asaletine hayran kaldım ve arzumu bastırmak için umutsuz bir savaş verdim. Ama hep oradaydı, böyle bir zamanı bekliyor ve umut ediyordu."

Onu daha fazla görmek isteyerek uzun gömleğinin eteklerine dokundu, sonra ellerini gömleğin altına kaydırđı. Göğsü bir güç mucizesi ve sıkı kaslarla doluydu. Avuç içleri meme uçlarının üzerinden geçene kadar yukarı doğru yoğundu. Merakla onları çimdikledi. "Bunu sen de benim gibi hissediyor musun?"

Nefesini içine çekti. "Hissettiklerimin aynı olup olmadığından emin değilim ama hissediyorum. Hem *de çok!*"

Onu bu kadar güçlü etkileyebildiği için biraz da sersemlemiş bir halde güldü. "Kitaplarımdan birinde cesur bir maceraperest olsaydım, gömleğini yırtıp atabilirdim, ama keteni yırtmak kolay değil!"

"Çok doğru. Gemide kıyafet değiştirmenin zor olabileceğinden bahsetmiyorum bile." İki eliyle gömleğin eteklerini tuttu ve başının üzerinden yukarı çekti.

Onun kucağına oturmak, kaslarının sert dalgalanmalarını ve gerçekten muhteşem omuzlarını görmesini sağladı. "Teşekkür ederim! Özel dikim kaptan üniformanızın içinde çok iyi görünüyorsunuz ama böyle daha da iyi görünüyorsunuz."

"Böyle düşünmene sevindim." İltifattan utanmış gibiydi. "Kıyafetler ilginç, değil mi? Birincil amaç bizi hava koşullarından ve günlük yaşamın tehlikelerinden korumaktır, ancak güçlü bir ikincil amaç da kendimizi dünyaya ve karşı cinse tanıtmaktır."

Güldü. "Eğer daha önce bir sosyete balosuna gittiyseniz, giysilerin *birincil* amacının karşı cins için gösteriş yapmak olabileceğini biliyor olmalısınız! Hem erkekler hem de kadınlar tarafından. Tavus kuşlarından ve diğer canlılardan çok da farklı değil. İnce tüyler çiftleşme oyununun hayati bir parçasıdır."

"Doğru. Ama siz, benim parlak leydim, tüylere ihtiyacınız yok. Tıpkı doğanın sizi yarattığı gibi nefes kesici bir güzelliğe sahipsiniz." Cübbesini omuzlarından sıyırdı. Cüppe beline kadar indi ve vücudunun üst kısmını tamamen çıplak bıraktı. Çok az ışık olmasına sevinmişti çünkü kızardığından şüpheleniyordu.

"Çok yumuşak ve ... yenilebilir görünüyorsun," diye mırıldandı, hem bakışları hem de elleri onun görünen her santimini okşuyordu. "Her yerini yalamak istiyorum ama bu epey zaman alır ve muhtemelen dilimi yorar."

Kıkırdadı. O *asla kıkırdamazdı!* "Samimiyetin kahkahayı da içermesi mi gerekiyor?"

"Bazen mizah, arzunun keyifli bir bileşenidir. Diğer zamanlarda ise çılgınca bir tutku hüküm sürer ve gülmeye vakit kalmaz." Onu belinden yakaladı ve yatağı yatırdı, sonra aşağı doğru bükerek

yüz yüze yan yana yatıyorlardı. "Her ikisi de iyidir çünkü ortak kahkaha dokunmak kadar samimi olabilir. Hatta bazen daha da samimi."

"Düşünceleriniz analiz edilmeye değer görünüyor, ama onları daha sonra değerlendireceğim," diye mırıldandı. "Mantıksal yeteneklerim şu anda çalışmıyor."

"Benimkiler de büyük ölçüde felç olmuş durumda," diye itiraf etti. "O kadar şaşırtıcı derecede güzelsin, o kadar arzulanıyorsun ki başka bir şey düşünemiyorum."

Bakışları onu iliklerine kadar ısıttı. Teknik olarak hâlâ bornozunu giyiyor olsa da, bornoz arkasına düşüyordu, böylece elini göğsünden beline ve dış uyluğu boyunca okşarcasına gezdirebileceği kadar çıplaktı. Eli dizine ulaştığında, bir öpücük daha vermek için eğildi.

Çıplak göğüsleri onun aynı derecede çıplak göğsüne yumuşakça bastıracak şekilde yaklaştı. "Bu dokunuşu seviyorum," diye nefes aldı. "Evliliğin cazibesini anlamaya başlıyorum, çünkü bunu her zaman yapma izni veriyor."

"Evlilik ruhsat verir ama gerçek yakınlık güven ve şefkatten gelir." Çenesini şefkatle kızın şakağına sürttü ama eli tekrar hareket etmeye başladı. Kalçasından yukarı, üstündeki gizemlere doğru gittikçe yaklaştı. Altın rengi saç üçgeninin altındaki nemli, gizli yarığa ilk dokunduğunda nefesi kesildi.

Bu temasın tetiklediği şiddetli hisler karşısında neredeyse çılgılık atacaktı. Sanki adamın parmaklarından vücudunun en derin, en gizli yerlerine doğru alevler yükseliyormuş gibi hissetti. Sonra yavaşça okşamaya başladı ve sadece mantık değil, tüm düşünceler sarhoş edici bir zevke dönüşerek dağıldı.

Yine onu derinden öptü, parmak uçları narin, delicesine hassas gizli kıvrımları keşfederken dokunuşunun artan samimiyetinden onu uzaklaştırdı. Daha derine, kayarak, yoklayarak, ihtiyaçtan çılgına dönene kadar dayanılmaz bir sıcaklık yaratarak.

Sarsıcı bir anilikle, içindeki sarmal ateş, varlığının her zerresini tutuşturan tutku dışında her şeyi yok eden, büyüleyici bir aleve dönüşerek patladı. Sarsıldı, uçuşuruma yuvarlanmamak için umutsuzca ona yapıştı.

Tüketen ateş söndü, onu gevşek ve derinden tatmin olmuş bir halde bıraktı. Hayatında başka hiçbir insana bu kadar yakın hissetmemişti. "Eğer günah işliyorsam," dedi zayıf bir sesle, "ben bundan yanayım!"

Güldü ve onu kendine yaklaştırdı, eliyle sırtını şefkatle okşadı. O bunu yaparken, kadın adamın bir yanının hâlâ gergin ve tatminsiz olduğunu fark etti.

Tereddütle, "Sanırım bu birinci bölümün sonuydu, ama henüz bitmemiş bir bölüm daha var," dedi. Elini adamın donunun altına soktu ve erkekliğin oldukça ürkütücü kanıtını buldu. Onu kavradığında, şok dalgasının tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin!" diye nefes nefese kaldı. "İstemiyorsan "

"Denemezsem isteyip istemediğimi nasıl bilebilirim?" diye sordu makul bir şekilde. Onu nazıkçe sıktı ve neredeyse nefes almayı tamamen bıraktı. "Ama bana ne yapacağımı söylemen gerekecek."

"Ne yapıyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Belki ... biraz çek."

Kadın adamın önerdiği gibi yaptı ve muhteşem sonuçlar elde etti. Adam onun elinde sarsıldı ve kalçaları ona doğru itildi. Onu kendine doğru çekerken bir salıverme spazmıyla doruğa ulaştı. İçindeki şiddet endişe vericiydi ama aynı zamanda tatmin ediciydi. Güçlü ve kendine güvenen kaptanına böyle bir zevk verebilmek hoşuna gitmişti.

Vücudu gevşerken, "Çabuk öğreniyorsun, benim parlak leydim," dedi. Yatağının başucundaki masanın üzerinde küçük bir el havlusu asılıydı ve ikisini de temizleyebilmek için ona uzandı. İş bittiğinde havluyu bir kenara attı ve onu tekrar kucakladı.

"Bu gece geldiğin için çok mutluyum," diye fısıldadı. "Benimle olman olağanüstü bir şey."

"Benim için kesinlikle öyleydi," diye kabul etti. Eli hâlâ adamın cinsel organının üzerindeydi, ama artık tehditkâr olmaktan ziyade yumuşak ve samimiydi. "Ama senin için o kadar olağanüstü değildir herhalde?"

Kadının üstü kapalı sorusunu fark eden adam, "Zamanının çoğunu denizde geçiren bir adam, gösterişli davranışlar için pek fırsat bulamaz," dedi.

"Hiç evlenmedin mi?"

"Hayır, buna en çok Bristol'de dul bir kadınla yaşadığım uzun süreli ilişki yaklaştı. *Zephyr* ne zaman tamir ve onarım için oraya inse, bayan arkadaşımı ziyaret ederdim. Sıcak, misafirperver ve iyi bir aşçıydı. Birbirimize eşlik etmekten her zaman keyif aldık."

"Şimdi gitti mi?" Rory sessizce sordu.

"Evet, bir kış akciğer hummasından öldü." İç çekti. "Aylar sonra Bristol'u tekrar ziyaret ettiğimizde öğrendim."

Onun üzüntüsünü hissederek neşeyle sordu: "Madem geçmişten bahsediyorsun, sanırım bana Malek'le geçmişinizi anlatmanın zamanı geldi. I

şeyi duymak için sabırsızlanıyorum!"

Bölüm 18

"Bundan daha fazla kaçınmam, değil mi? Ama önce kendimizi yeniden konumlandıralım." Gabriel Rory'yi sırt üstü yatırdı ve bornozunun kuşağını bağladı. "Bu gerekli, yoksa dikkatim dağılacak ve tutarlı bir şekilde konuşamayacağım. Bir bardak bordo şarap ister misin?"

"Yatakta seninle şarap paylaşmak kulağa çok geliyor." Yatak başlığına yaslandı ve arkasına bir yastık sıkıştırdı. Bağlanmamış altın sarısı saçları omuzlarına ve göğüslerine doğru gür bir şekilde dökülüyordu.

Gabriel kendi bornozunu giydi, sonra içki dolabının kilidini açtı ve bir şişe ile iki sağlam cam bardak çıkardı. Şarabı doldurdu ve kibar bir selamla ona uzattı. "Parlak leydime, Orta Deniz'in en göz kamaştırıcı yıldızına."

Kadın da kadehini kaldırdı ve ona kendini bir metre boyunda hissettiren gülümseme verdi. "Ve beni daha önce hiç gitmediğim bir yere götüren kaptanıma."

Bardaklarını tokuşturup içtiler, sonra Gabriel dürtüsüne yenik düşüp onu tekrar öptü. Gabriel de onu öptü ve mırıldandı: "Kendimi mümkün olan en iyi şekilde değerli ve çökmüş hissediyorum!"

Kendini ne zaman bu kadar mutlu hissettiğini hatırlayamadan yatağa, onun yanına yerleşti. "Sen baygınken Malek bana yine onun hayatını kurtardığını söyledi. İlk seferinde ne olmuştu? Gizemli geçmişinin bir parçası olduğunu varsayıyorum."

Dalgınca kadehi çevirdi ve yakut renginin derinliklerine baktı. "On yıldan fazla oldu. Size evlatlıktan reddedildiğimi ve bir ticaret gemisiyle denize döndüğümü anlatmıştım. *Deniz Şarkısı*. İkinci kaptanlığa kadar yükselmiştim ve geminin güvenliği konusunda biraz gevşek davranan kaptan üzerinde daha fazla nüfuz sahibi olmayı umuyordum." Bordosundan bir yudum aldı. "Muhtemelen bu yüzden Cezayirli bir korsan tarafından kaçırıldık."

Bu açıklama karşısında şoke olmuş bir halde nefesini tuttu. "Köleleştirilmiş miydin?"

Malek tarafından mı yapıldı?"

"Hayır, farklı bir reis. Ama Malek beni ve birkaç denizciyi gemisinde çalıştırmak için satın aldı." Yan gözle Rory'ye baktı. "Diğer adamlardan

Jason Landers'ın babasıydı, ben de aileyi bu sayede tanıdım. O zamandan beri arkadaşız, karşılıklı çıkarlarımız var."

"Anlıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Yani Jason Landers denize açılacağı zaman babası sizden onu yanınıza almanızı ve iyi eğitilip bakıldığından emin olmanızı istedi."

Başını salladı. "Zor olmadı; Jason doğuştan denizci. Karşılığında dostlarım ve tamirata ihtiyacım olursa Atlantik'in o tarafında gerçekten iyi bir tersanem var."

"Yani Berberi Sahili'ne ve köleleştirilmene geri dönüyorsun," dedi cesaretlendirici bir şekilde.

"Deneyimli Avrupalı denizciler değerli ve kıymetlidir çünkü genellikle üstün gemi ve topçu becerilerine sahibiz. Ben iyi bir fiyat getirdim," dedi kuru bir sesle. "Malek benden oldukça hoşlandı ve düzenli olarak dönüp Müslümanlığı benimsememi önerdi. Böylece özgürlüğümü elde eder ve gemilerinden birine kaptan olabilirdim."

Şarabını yudumlarken bakışları onu terk etmiyordu. "Belli ki onu geri çevirmişsin."

"Çok iyi bir Hristiyan değilim ama içinde büyüdüğüm inancın vazgeçemeyeceğim kadar benim bir parçam olduğunu fark ettim."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "İnsan kendi dünyasından zorla uzaklaştırıldığında, kimliğini mümkün olduğunca korumak çok gerekli hissettiriyor olmalı."

Bu açıdan hiç düşünmemişti. "Aynen öyle. Dönekliğin avantajlarına rağmen, esir alınan Hristiyanların çok azı bunu yapar. Her neyse, Malek'in çoğunlukla Cezayir limanı çevresinde seyreden yerel teknelerinden birinde çalıştım. Dil, gelenekler ve su yolları hakkında çok şey öğrendim ve kaçmanın yollarını düşündüm."

"Böyle mi kaçtın?"

"Hayır, hikaye çok daha karmaşık! Gürkan geldiğinde kaçma girişiminde hazırlanıyordum. Malek'in ikinci kuzeni, Konstantinopolis'te yaşayan zengin ve güçlü bir tüccar. İmparatorluk sarayında iyi tanınıyor ve gümrük departmanı gibi yerlerde çeşitli devlet görevleri var. O ve küçük kardeşi kendi korsan filolarını kurmak için Cezayir'e geldi ve kuzeni Malek'ten yardım istedi."

"Sonra da ona ihanet etti," dedi Rory kesin bir ifadeyle. "Bu nasıl oldu?"

"Malek kendisinden yaşça büyük ve daha zengin kuzeninin ilgisinden gurur duyuyordu. Müttefik olduklarını düşündü. Oysa ..." Gabriel başını salladı. "Burada

eski bir Arap deyişii. 'Ben, kardeşlerime karşı. Ben ve kardeşlerim kuzenlerime karşı. Ben, kardeşlerim ve kuzenlerim dünyaya karşı. Gürkan bir müttefik istemiyordu; Malek ve denizcilerini istiyordu. Malek de dahil olmak üzere hepimizi yakaladı ve bir korsan kadırgasının kürek çekme tezgahlarına zincirledi."

Rory nefesini içine çekti. "Nasıl kaçtın?"

"Birlikte çalışarak, Malek ve ben zincirlerimizden kurtulmayı ve kadırgayı, ardından da Gürkan'ın en yeni ödülü ve karargâhı olan *Zephyr*'i ele geçirmeyi başardık. *Zephyr*'i ele geçirdiğimizde Gürkan gemide değildi ama küçük kardeşi . Onu savaşta öldürdüm ve böylece Malek'i kendi akrabasını öldürme suçundan kurtardım." Gabriel kendine biraz daha şarap doldurdu, anıyı boğmayı tercih ediyordu.

"Eminim anlattığından daha karmaşık bir durumdur."

"Evet, ama bu çok uzun yıllar önceydi ve yaptığımız şey gerekliydi. Ortalık yatıştığında Gürkan Cezayir'den çekilmişti ve Malek, Gürkan'ın bölgedeki tüm gemilerine, depolarına ve ticaret mallarına sahipti. Çok daha zengin bir adam haline gelmişti, bu yüzden Gürkan'a Akdeniz'in doğu ucunda kalmasını önerdi."

"Malek için yaptığın onca şeyden sonra seni köle olarak mı tuttu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Pazarlık yaptık." Gabriel biraz gülümsedi. "Daha doğrusu Malek beni elinde tutmak istiyordu, bu yüzden Cezayir'de özgür bir adam olarak onun için çalışmaya razı olacağım koşullar bulmaya çalıştı. O konuşurken ben de *Zephyr*'i ele geçirdim ve kaçabildiğim kadar Hristiyan köle arkadaşım ile birlikte kaçtım. Malek mutlu değildi ama sanırım peşimize düşmeyecek kadar bana borçlu olduğunu düşünüyordu. *Zephyr*'i yakalayabileceğini sanmıyorum. Şimdiye kadar bindiğim en hızlı gemiydi, bu da karanlık kariyerimde işime yaradı."

"Aman Tanrım!" Gözleri hayranlıkla açılmıştı. "Hikâyenii romanlarımdan birine örmeyi çok isterim!"

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Acı verici, kanlı ve zordu ve sana daha fazla ayrıntı vermeyeceğim, benim sevimli küçük hortlağım. Gemiye ödülüm olarak aldım ve özgür bırakılan köle arkadaşlarımı güvenli bir yere geri götürdüm. Bazıları hâlâ mürettebatımın bir parçası."

"Siz bir kahramansınız kaptanım," dedi ciddiyetle. "Kendini ve diğer bazı esirleri kurtardın ve bir gemi sahibi ve kaptan olarak varlıklı bir adam oldun. Eminim korkunç büyükbaban seninle gurur duyardı."

Gabriel homurdandı. "En başta esir alındığım için beni kınardı. Ona göre önemli olan tek onur Kraliyet Donanması'ndan geliyor. Aslında Malek'e saygı duymayı daha kolay buluyorum. Hepimiz gibi o da zamanının ve yerinin adamı ama aynı zamanda onurlu bir adam. İşte bu yüzden o çok düşmanca geçmişe rağmen birbirimizin boğazına sarılmadık."

"Karmaşık ilişkiler büyüleyicidir," diye mırıldandı, gözleri odak noktasının dışındaydı.

"Hikayelerinizden biri için ilişkimin özünü alabilirsiniz, ancak yalnızca gerçekleri tümüyle değiştirirseniz."

Başını salladı. "Bu adil."

Ona baktı, hikâyelerinin sonsuza dek onunla birlikte lanet olası bir haremde kilitli kalabileceği düşüncesi içini kemirdi. Elinden gelse böyle bir şey olmayacaktı ama onu böyle bir kaderden kurtarmak için ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Şu anı düşünmek daha iyiydi. "Yarın sabah, ya da sanırım bu sabahın ilerleyen saatlerinde, saldırıda ölen üç Müslüman asker denizde defnedilecek."

"Constance ve ben de gelmeli miyiz, yoksa kadınlara izin yok mu?"

Tereddüt etti. "Malek ve imamına soracağım. Sanırım ayine katılmana izin verecekler, ama en muhafazakâr ve dikkat çekmeyen kıyafetlerinle." "Uzun koyu renk bir elbise ve maksimum başörtüsü," dedi başını sallayarak.

"Yasak olmadığı sürece katılmak isterim. O adamlar hepimiz için öldüler."

"Aynen öyle. Sanırım Malek ve adamları bu gösteriden memnun olacaklardır.

iki yabancı hanımefendiden saygı."

"Bir Müslüman cenazesi nasıldır? Ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum."

"Ayrıntılar büyük farklılıklar gösteriyor," diye açıkladı. "İdeal olan, bir Müslüman'ın bir gün içinde toprağa gömülmesidir. Eğer bir gemi karadan çok uzaksa, denizde gömülmesine izin verilir. Cesetler, çabuk batmaları için ağırlıklarla kefenlere dikilir ve Mekke'ye bakacak şekilde denize gönderilir. Dualar okunur, ancak tören bunun dışında basittir."

"Bunu halledebiliriz." Bir esnemeyi bastırdı. "Geceyi burada geçirmeyi çok isterdim ama sanırım kulübeme dönme vakti geldi."

İsteksizce, "Haklısın. Sana geri dönerken eşlik edeceğim." "Muhtemelen kimse tarafından görülmeyeceğim."

"Yine de." Yataktan kalktı ve ona yere kadar yardım etmek için elini uzattı.

Ayaklarını içeri girerken giydiği ve işler ilginçleştğinde tekmelediği hafif terliklerin içine kaydırıldı. Saçlarını gevşek bir düğümle geriye doğru topladıktan sonra kuşağını sıktı ve tamamen örtündüğünden emin oldu.

Gizli kapının önünde durdular, bakışları kilitlendi. Kadın çok güzeldi, çok sıcak ve açıktı. Onun gibi bir adamı önemsemesi imkânsız görünüyordu ama aralarındaki duygunun karşılıklı olduğundan şüphe edemiyordu. "Kalmanı o kadar çok isterdim ki," dedi acı içinde.

"Şu an ile Konstantinopolis arasında başka geceler de olacak," dedi. "Eğer beni istiyorsan, her birinden ve senden yararlanacağım."

"Sizi bu konuda ikna edeceğim, parlak leydim." Onu kucakladı, sanki bedeni onu tüm tehlikelerden koruyabilirmiş gibi kollarının arasına aldı.

Uzun süre ona sarıldı, sonra geri çekildi, yüzü kararlıydı. "İyi geceler, kaptanım."

Sessizce kapıyı açtı ve ona ilerlemesini işaret etti. Sonra onu dar geçitten aşağıya ve kamarasının bulunduğu daha geniş geçide kadar takip etti. Birbirlerine dokunmadılar, çünkü birbirlerini tekrar serbest bırakamayabilirlerdi.

Kamarasının kapısına ulaştığında, son bir samimi gülümseme için arkasına baktı. Sonra anahtarı çevirdi, kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Kamarasına döndüğünde içi içine sığmıyordu. Onu, kuzenini ve *Devon Lady*'nin mürettebatını kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Ama bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Herhangi bir başarı şansı, olaylar gelişirken ortaya çıkmalıydı.

* * *

Rory kulübenin kapısını sessizce kapattığında, kuzeninin yaylarının gıcırtısını ve uykulu bir sesin, "Demek sağ salım eve döndün," dediğini duyunca şaşırmadı. Gizli ziyaretin nasıl geçti?"

Rory yorgun bir şekilde kuzeninin yatağının ayakucuna çöktü. "Sanırım onu seviyorum, Constance. Sanırım o da beni seviyor. Bekâretimi tehlikeye atmaktan vazgeçtik ama ileri gitmeden de yapılabilecek çok şey olduğunu öğrendim." Anımsayarak gülümsedi, vücudunun adı konmamış bölgeleri hâlâ karıncalanıyordu.

"Sevindim," dedi Constance yumuşak bir sesle. "Onunla buluşmak tehlikeliydi ama yolculuğumuzun bitmesine bu kadar az zaman varken, bence bu riski almakla akıllıca davrandın."

Rory döndü, kuzeninin yüzünün solgun ovalini zar zor seçebiliyordu. "Peki ya sen Constance? Senin de çok değer verdiğin bir adamın var ve dulsun. Neden koşullarından yararlanmayasın ki?"

"Bunu gerçekten düşünmemiştim!" Constance şaşırarak, "Bunu gerçekten düşünmemiştim!" dedi. "Her zaman maceracı olan sensin, ben değil. Ama belki de bu sefer pervasız olmalıyım. Sence Jason ilgilenir mi?"

"Tabii ki yapar! Sana nasıl baktığını gördüm. Günü yakala kuzen, adamı da yakala!" Rory'nin ağzı gerildi. "Önümüzdeki bir hafta boyunca, yakalanmamak için yeterince dikkatli olursak bedenlerimiz bize ait diyebiliriz."

Constance derin bir nefes aldı. "Belki ... belki de yarın hayvanat bahçesini ziyaret ettiğimizde ona evlenme teklif edecek cesareti bulurum."

Cenaze törenini hatırlayan Rory, "Ziyaretinizi her zamankinden daha geç yapmanız gerekebilir. Gabriel yarın sabah ölen askerlerin denize gömüleceğini söyledi. Gelip gelemeyeceğimizi sordum, o da izin verileceğini söyledi."

Constance küçük bir sıkıntı sesi çıkardı. "Ölen adamların akıbeti hakkında pek düşünmemiştim ama tabii ki bu gerekli. Umarım saygılarımızı sunmak için gidebiliriz."

"İlginç olacağından bahsetmiyorum bile. Macera öykülerimiz için yem!" Rory karanlığın içinde çarpık bir gülümseme takındı. "Bizden adam olmaz, değil mi?"

"Ben bunu yaratıcı olarak düşünmeyi tercih ediyorum," dedi Constance vakur bir ifadeyle. "Bu yolculukta çok fazla malzeme topladık, değil mi? Bu da bir umut ışığı."

"Demek öyle." Rory ayağa kalktı, ranzasına tırmanmadan önce tekrar esnedi. Çok karanlık bir bulutun gümüş astarı. Ama hiç ışık olmamasından daha iyiydi.

Bölüm 19

Rory çok canlı rüyalarla dolu bir uykudan uyandığında Constance'ı çoktan giyinmiş ve bir not okurken buldu. "Bu az önce geldi," dedi kuzeni. "Kaptanınız cenaze törenine katılabileceğimizi ve varlığımızın takdir edileceğini söylüyor."

Rory esnedi ve üst ranzadan aşağı sallandı. "Ne kadar çabuk?"

"Çok, sanırım. Tören, gemi çanının çalınmasıyla duyurulacaktır."

"Giyinsem iyi olacak o zaman."

Constance yer açmak için ranzasına kıvrılırken, Rory lacivert bir elbise giydi ve sade bir şal ekledi. Başörtüsünü, gözleri ve biraz alnı dışında hiçbir şey görünmeyecek şekilde özenle sardı. Constance da aynısını yapmıştı.

Constance eldivenlerini giyerken, "Üç cesur adamın ölümünden üzüntü duyuyorum ama bunun ilginç olacağını düşünüyorum" dedi.

"İkimiz de çok meraklıyız, bu yüzden buradayız," dedi Rory kıkırdayarak, Gabriell'in ona nasıl alaycı bir sesle küçük gulyabani dediğini hatırlayarak. "Üst güverteye zamanı."

Denizler dalgalıydı ve kamaralarından çıkıp refüje doğru yürürken küpeşteyi kullanmaları gerekiyordu. "Sanki bir fırtına yaklaşıyor gibi."

"Sanırım bir fırtına için geciktik," dedi Constance coşkusuzca. "Umarım sıradan bir fırtınadır, biz gemideyken çıkan fırtına gibi değildir."

Hint Okyanusu'nu geçerken. O sırada son dualarımı ediyordum."

"Oldukça korkunç bir fırtınaydı," diye kabul etti Rory. "Ama hayatta kaldık." "Ama hayatta kaldık."

Zephyr ağır bir şekilde iskeleye doğru savruldu ve kadın tekrar küpeşteye tutundu.

Constance, "Törenin ertelenebileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Kaptan, geleneklere göre ölünün mümkün olan en kısa sürede gömülmesi gerektiğini söyledi. Anladığım kadarıyla tören çok uzun sürmüyor, bu yüzden fırtına vurmadan önce bitmiş olabilir."

Ana güverteye çıktıklarında, geminin çanı eski bir kilisenin yavaş ciddiyetiyle çalmaya başladı. Merdivenlerin tepesinde

bulutlu bir gökyüzü ve yağmur damlaları taşıyan sert bir rüzgarla karşılandı.

Gabriel güvertede gökyüzünü inceliyordu. Kaşlarını çatarak ikinci subayına emirler verdi. İkinci subay daha fazla emir ilette ve denizciler armaya tırmanmaya ve yelkenleri açmaya başladılar.

Rory kötü havayla başa çıkmanın en iyi yolunun yelkenleri açmak olduğunu bilecek kadar denizde zaman geçirmişti. Bunu şimdi yapmak *Zephyr*'i yaklaşan fırtınaya hazırlamakla kalmayacak, aynı zamanda başlamak üzere olan ciddi tören için gemiyi sabitleyecekti.

Jason Landers onları gördü ve Constance için özel bir gülümsemeyle yanlarına geldi. "Hanımlar, size güvertenin üst kısmına kadar eşlik etmeme izin verin. Töreni daha iyi görebilecek ve gelmekte olan hava koşullarından daha iyi korunabileceksiniz."

Ayrıca Malek'in adamlarından bazılarının kadınların skandal görüntüsünden rahatsız olma ihtimaline karşı oldukça göze batmayacaklardı. Jason'ı önerdiği alana kadar takip ettiler. Söylediği gibi, rüzgârdan korunuyorlardı. Muhtemelen Gabriel'den aldığı emirle, uygunsuz bir şey olmadığından emin olmak için onların yanında kaldı.

Sancak tarafındaki küpeştenin bir bölümü sökülmüştü ve Rory'nin dümendenden duyduğu alçak seslere bakılırsa, gemi defin bölgesi Mekke'ye bakacak rotasını değiştiriyordu. *Zephyr* mürettebatının aktif görevde olmayan üyeleri güvertede resmi sıralar halinde toplanıyordu, yüzleri ciddiye.

Gabriel de lacivert üniformasıyla onlara katıldı. Yavaş ve kederli bir davul sesi duyulana kadar Malek'in adamlarından hiçbiri orada değildi. Malek'in önderliğindeki çift sıra asker, üç kefenli cesedi omuzlarında taşıyarak güverteye doğru yürüdü. Rory nefesini , geminin hareketinin sorun yaratmamasını umuyordu ama askerler dengelerini korumayı başardılar.

Cesetler usulca güverteye bırakıldı. Malek'in askerleri etraflarını sardı ve cenaze duası okudu. Ardından ilk ceset kaldırılarak güvertenin denize açık kenarına taşındı. Ağırbaşlı ve yaşlı bir adam olan imam Hacı Esad, Malek'e başıyla selam verdi.

Önce Malek, ardından Cebraail ölen savaşçıların cesaretini ve onurunu öven kısa konuşmalar yaptılar. İmam kısa bir dua okudu ve kefene sarılan ağırlıklar nedeniyle hızla düşen ilk ceset denize bırakıldı. Gemi mürettebatı selam durdu ve aralarından birkaç Katolik haç çıkardı.

İkinci cesede de aynı kasvetli ritüel uygulandı. Rüzgâr giderek şiddetleniyordu ve yağmur da öyle.

Neredeyse herkes töreni izliyordu ama Rory hava durumundan endişelenerek denizi taradı. Geminin iskele tarafında garip, siyah bir su çemberi spiral çiziyordu. Bunun bir girdap olup olmadığını merak ederek alçak sesle, "Bay Landers, iskele tarafındaki bu su oluşumu normal mi?" diye sordu.

Jason kadının gösterdiği yöne baktı ve nefesini içine çekti. Sonra ilerledi ve Gabriel'e alçak, gergin bir sesle konuştu. Gabriel kaşlarını çatı ve iskeleye baktı.

Üçüncü ceset güvertenin kenarına getirilmişti ve imam dua ediyordu ki felaket geldi. Bir rüzgâr ve su patlaması *Zephyr*'in sancak tarafına doğru o kadar şiddetli bir şekilde yuvarlanmasına neden oldu ki, insanlar ve eşyalar güvertenin dört bir yanına savruldu.

Rory ve Constance'ın ikisi de ayakları yerden kesilmişti ve Rory parmaklığın açık kısmına doğru kayıyordu.

"*Rory!*" Constance bir eliyle güvenli bir tutamak tutmayı başarırken, diğer eliyle Rory'nin bileğini yakalamak için kendini güvertenin diğer tarafına fırlattı. Bu sarsıntı Rory'nin omzunu neredeyse yerinden çıkarıyordu ama neler olabileceğine dair gecikmiş panik vücudunu sararken bunu fark etmedi bile.

Kuzenine doğru sürünerek geri dönerken, üçüncü kefenlenmiş ceset güvertenin kenarından denize doğru hızla fırladı. İmam da peşinden yuvarlandı.

Gabriel, "Hacı Esad!" diye bağırarak parmaklıktaki boşluğa doğru atıldı.

Onun imamın peşinden gittiğini gören Rory'nin kalbi neredeyse duracaktı. Zar zor zamanında yetişerek kutsal adamın uçuşan cübbesinin bir köşesini yakaladı ve onu güvenli bir yere doğru çekti ama konumları hâlâ tehlikeliydi. Gabriell'in yarım düzine adım gerisinde kalan Malek, Gabriel'i ve imamı güvenli bölgeye sürüklemek için kaslarını ve korkulukları sıkıca kavradı.

Kurtarma sadece birkaç saniye sürmüştü ama çığlıklar ve feryatlar başka hasarların da olduğunu gösteriyordu. İki mürettebat yerinden oynamış olan korkuluk bölümüne koştu ve Malek'in askerlerinden birini denize düşmekten kurtarmak için tam zamanında onu ait olduğu yere çarptı.

Gemi limana geri dönüyordu ve başka hiç kimse kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya görünmüyordu. Rory tökezleyerek ayağa kalkarken, bakışları sudaki karışıklığa döndü. Şiddetle dönen su hortumunun dönerek alçak, karanlık bir fırtınanın dibiyle birleştiğini dehşetle gördü

bulut. Onun ötesinde başka bir su borusu oluşuyordu. Rory daha önce de su hortumları görmüştü ama bu canavarlara kıyasla küçük ve zararsızdılar.

Gabriel'in şapkası denize düşmüştü ve saçları şiddetli rüzgârda savruluyordu ama kükrediğinde kaptanın kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu: "Yukarıdakiler, hemen güverteye inin! Malek, adamlarını güvenli bir götür! Landers, hanımları kamaralarına götür, sonra da ambara inip su aygırı havuzundaki suyu boşalt!"

Gabriel emirlerini verdikten sonra döndü ve dümene doğru koşmaya başladı. Gemi o kadar şiddetli bir şekilde savruluyordu ki dümeni kontrol edemiyordu ve *Zephyr* tehlikeli bir şekilde karaya oturmaya çok yakındı. Gabriel dümene ulaştığında o da gücünü topladı ve iki adam dümeni iskeleyle doğru çevirmeyi başardı. *Zephyr* ağır ağır daha dengeli bir rotaya döndü.

Jason Landers, kaptanın emirlerine uyarak Constance ve Rory'ye yapıştı. "*Hemen güvertenin altına!*"

Etraflarında hüküm süren kaosu içinden onları en yakın refakatçiye taşıdı. Her şey o kadar *çabuk olmuştu ki!*

Üçü yarı yarıya merdivenlerden aşağı düşerken, Rory'ye birkaç uçan nesne çarptı. Balık! Su hortumunun içine çekilmiş ve gemiye fırlatılmış olması gereken küçük balıklar. Biraz çılgınca, eğer gemi o sırada hâlâ yüzüyorsa, akşam yemeğinde onlara servis yapılıp yapılmayacağını merak etti.

Gümüşü bir minnow'dan kaçarken, "Bay Landers, su aygırı havuzunun ağırlığı geminin dengesini mi bozuyor?" diye sordu.

"Evet." Yüz ifadesi acımasızdı. "Dev su hortumları nadirdir ama bir gemiyi iz bırakmadan batırabilirler. Kaptan ve ben havuzdaki tüm bu suyun ağırlığının kötü bir fırtınada sorun yaratabileceğinden endişe ettik, bu yüzden yanına bir pompa yerleştirdik. Yelkenleri de açarsak, bu fırtınayı atlatabiliriz."

"Su fırtınaları uzun sürer mi?" Constance kararsız bir sesle sordu. "Neyse ki hayır. Tek yapmamız gereken onlar dağılana kadar ayakta kalmak. Şimdi ben

Geminin temelleri atılmadan önce ambara inip suyu boşaltmak zorundayız," dedi hızlıca. "Siz ikiniz kamaranıza gidin ve deniz normale dönene kadar dayanın."

Onaylanmayı beklemeden döndü ve boynunu kırmamak için elini korkulukta gezdirerek bir sonraki basamaktan aşağı atladı.

Gemi hâlâ sallanıyordu, bu yüzden Rory ve Constance sahanlığın kenarındaki küpeşteye tutunurken, askerler ve denizciler tepelerinde tepiniyor ve güvertenin altına sığınmak için basamaklarda yanlarından geçiyorlardı. Etrafa savrulan eşyaların çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı ama gevşek eşyalar sabitlendikçe gürültü azalıyordu.

Rory derin bir nefes aldı ve kendine en kötüsünün geride kaldığını söyledi. Muhtemelen. "Beni yakaladığınız için teşekkür ederim! Bir harem bile balıkları beslemeye tercih edilir."

Constance çarpık bir şekilde gülümsedi. "Eğer ben seni yakalamasaydım, kaptanın .

Hareketleri etkileyici, değil mi?"

"Gerçekten. Sen nasılsın? Ağza alınmayacak yerlerimde çok sayıda çürük oluştu ama ciddi bir şey yok."

"Burada da aynı. Ben senden daha dolgunum, bu yüzden muhtemelen daha iyi zıplarım." Şimdi nefes almak için zaman ayırdığına göre, Rory

Çılgıncahayvanlargeliyor gelen ve tutun. "Ben gidiyor aşağı için ve menagerie. Belki hayvanları sakinleştirmeye yardım edebilirim. Çok korkmuş olmalılar." "Ben de seninle geleceğim," dedi Constance kararlılıkla.

"Neredeyse onlarla aram iyidir.

Senin gibi. Kamaramızda tek başıma oturup neler olabileceği konusunda kendimi korkutmak istemediğimden bahsetmiyorum bile."

Rory, "Yararlı bir şeyler yapmak korkuyu uzak tutmaya yardımcı olur," diye onayladı. "Aşağı iniyoruz ve parmaklıklara tutunuyoruz! Kırık kemiklere ihtiyacımız yok."

Constance hızlı ve gamzeli bir gülümsemeyle parladı. "Belki bu bizim piyasa değerimizi düşürür."

Rory merdivenlerden inmeye başlarken gülümsedi, sağ eli korkulukları sıkıca kavramıştı. Kemiklerinin kırılma olasılığı şaka değildi. Malek'in askerlerinden birkaçı aşağıya kollarından, bacaklarından ve kafalarından yaralanmıştı.

Geminin battığını ve ikisinin güvertenin altında mahsur kalıp boğulduğunu hayal ederken bir an paniğe kapıldı. Derin bir nefes aldı ve kendine en üst güvertede olsalar bile yine de boğulacaklarını hatırlattı. Tam yer ve zaman sadece bir ayrıntı olacaktı.

Daha fazla adım attılar ve hayvanat bahçesine yaklaştıkça hayvanlardan gelen şikâyetler de artıyordu. Ambara Jason Landers'tan sadece birkaç dakika sonra ulaşmışlardı ama o ve bazı hayvan bakıcıları, şiddetle çalkalanan havuzdaki suyu boşaltmak için pompayı kurmaya başlamışlardı bile. Su aygırları çılgınca sesler çıkarıyordu ve

Pigme olsalar da, havuzlarında debelenirken hâlâ çok iri ve ağırdılar. Yaralanmayacaklarını umuyordu.

Jason ve hayvan bakıcılarının yolundan çekilen Rory ve Constance, su aygırı tankının yanından geçerek diğer hayvanların bulunduğu bölmelerin arasından geçen koridora daldılar. "Ben keçileri ziyaret edeceğim," dedi Constance. "Onlar benim her zaman favorim olmuştur."

Kapının kilidini açıp içeri girdi ve arkasından tekrar kilitledi. Sonra samanların üzerine çöktü ve kollarını açtı. Küçük keçiler ona sokuldular, kollarını onlara doladığında acınası bir şekilde meliyorlardı. "Annenize gelin," diye mırıldandı. "Burada güvendesiniz."

Kuzeni çok güzel bir Keçi Madonna yapmıştı. Rory gülümseyerek yoluna devam etti. Çalkalanan teknede ayakta duramayan devekuşları ağıllarının bir köşesinde birbirlerine sokulmuşlardı. Siyah tüylerden oluşan devasa yığınlar halindeydiler ve ciddi şekilde sinirli görünüyorlardı ama görünürde bir yaraları yoktu.

Aslan bir ileri bir geri volta atıyor ve ara sıra ürpertici bir tehditle kükrüyordu. Rory irkilerek geri çekildi. Ghazi uzmanlara bırakılması gereken bir canavardı!

Küçük eşekler mutlu değildi ama ter içinde ve telaşlı bir şekilde çevrelerinde koşuşturan minyatür atlar kadar üzgün değillerdi. Bir tanesi topallıyordu.

Özellikle minyatür atları çok severdi, bu yüzden onların girdi ve sırtını ön duvarı oluşturan ahşap ızgaraya vererek yerleşti. "Bana gelin güzellerim," dedi ikna edici bir şekilde. "Bu iş yakında bitecek, bu yüzden kendinize zarar vermemelisiniz."

Yumuşak bir şekilde konuşmaya devam etti. İlk gelen topallayan at oldu. Atın ayak bileğinin incindiğini tahmin ediyordu ama hiçbir yeri kırılmamış gibiydi. At titriyordu ama kadın ağzını ve yelesini okşadıkça rahatladı ve ona doğru eğildi.

Başka bir at kıskançlıkla yanına geldi ve ona sert bir kafa attı. "Elbette endişeleniyorsun küçük dostum," diye mırıldandı sivri kulaklarının arasını kaşırken. "Çok zor bir sabah oldu."

Kısa sürede sakinleşti ve minyatür atların dördünün de onun etrafını sarması uzun sürmedi. Samanların üzerinde yatmak ayakta durmaktan daha güvenliydi. *Zephyr* hâlâ sallanıyordu ama belki de eskisi kadar kötü değildi.

Su aygırı muhafazasının yanında konuşan adamların sesi artık daha az üzgün geliyordu. Suyu dışarı pompalamış olmalı ki, artık suyun dengesini bozmuyordu.

gemi. Duvara yaslandı ve atları sevmeye devam ederken rahatladı. Eğer daha fazla hikâye yazma şansı olursa, yararlanabileceği bir sürü yeni malzemesi olacaktı!

Bölüm 20

Deniz Gabriel'in daha önce hiç görmediği kadar şiddetli ve tehlikeliydi, bu yüzden hızlı ve şiddetli fırtına geçene, su hortumları dibe çökene ve *Zephyr* tekrar rotasında sabitlenene kadar dümende kaldı. O sırada öğleden sonra olmuştu ama yemek yemeden ya da dinlenmeden önce gemisini incelemesi gerekiyordu.

Hâlâ yağmur yağdığı ve zaten sıırıslıklam olduğu için üstünü değıştirme zahmetine katlanmadı ama bir şapka daha almak için kısa süreliğine kamarasına uğradı. Hortlak'ı yatağına gömülmüş, mutsuz ama güvende buldu. Bunu gördüğüne sevindi; canavarı çok severdi.

İncelemeye başladığında, küçük yelkenlerden birinin tamir edilemeyecek şekilde yırtılmış olduğunu, ancak yelkenlerin erken açılmasının diğer yelkenleri koruduğunu ve hiçbir direğin ciddi şekilde hasar görmediğini gördü. Güverteye bağlanmış bir tavuk kafesi, bir dizi küçük nesneyle birlikte sürüklenip gitmişti ama daha fazla nesnenin denize düşmemiş olması mürettebatının düğüm atma becerisinin bir göstergesiydi. Yağmur gibi yağın balıklar toplanmıştı ve üst güverte yeniden gemiye yakışır hale gelme yolundaydı.

Metodik bir şekilde alt güvertelere doğru ilerledi ve bayanların paylaştığı kamaraya da uğradı. Kapıyı çaldığında cevap kaşlarını çattı. Yine de iyi olmalıydılar; Jason'ın onlara güvertenin altında eşlik ettiğini görmüştü. Bu hanımlar kedi gibi meraklı olduklarından, fırtınanın en kötüsü geçtikten sonra keşfe çıktıklarını tahmin etti.

Mutfağına uğrayıp bir parça peynir aldıktan sonra teftişine devam etti. Malek ve subaylarıyla konuştu ve hasarı kontrol etti ama hâlâ kadın yoktu. Kendisine bir geminin pek çok başıboş köşesi olduğunu hatırlattı ve ambara indi. Orada Jason Landers'ı ve hayvan bakıcılarının çoğunu ciddi hasar görmüş olan su aygırı kafesini onarmaya çalışırken buldu.

"İyi iş çıkardınız Bay Landers," dedi resmen. "Siz suyu dışarı pompalarken geminin dengelendiğini hissedebiliyordum. Eğer bu kadar çabuk olmasaydı hayatta kalamayabilirdik."

Jason da Gabriel gibi sıırıslıkılam olmuştı. Sessizce damlarken, "En kötüüne hazırlandığımıza sevindim, böylece pompa çalışmaya hazırdı," dedi. Ağılı işaret etti. "Gördüğünüz gibi su aygırı kafesinin onarıma ihtiyacı var. Zavallı hayvanlar koçbaşı gibi duvarlara çarpıp duruyorlar. Onlar için zor, duvarlar için daha zor."

"Sağ salim geldiler mi?"

"Bakıcıları öyle diyor ama üzgün görünüyorlar, gördüğünüz gibi ağıllarında toplanıyorlar."

Baş hayvan bakıcısı Gabriel'in yanına geldi, el kol hareketleri yapıyor ve o kadar hızlı konuşuyordu ki Gabriel ondan yavaşlamasını istemek zorunda kaldı. Dinledikten ve birkaç soru sorduktan sonra Landers'a şöyle dedi: "Su aygırlarının hayatta kalmak için suya ihtiyaçları var. Belli bir miktar deniz suyunu kabul edebilirler ama sağlıklı kalabilmeleri için tatlı suyla karıştırılmaları gerekir."

Landers iç çekti. "Su kaynaklarımızın makul durumda olması iyi bir şey. Ona bunu söyleyin ve ağıl duvarları onarılır onarılmaz, havuz tekrar dolana kadar hayvanların üzerine sıçratmak için aşağıya kovalarla su getirmeye başlayabiliriz." Birbirine sokulmuş iri suaygırlarına baktı. "Zavallı yaratıklar bunu istememişti."

"Biz de bilmiyorduk," dedi Gabriel asık suratla. "Hanımların nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı? Kamaralarında değiller."

Landers sıırttı. "Hayvanları sakinleştirmeye yardım etmek için buraya geldiler ve iyi iş çıkardılar." Koridorda geminin kış tarafına doğru bir el salladı, ardından ağıldaki onarımları denetlemeye geri döndü.

Bunu beklemesi gerektiğini fark eden Gabriel, hayvanat bahçesinin derinliklerine doğru ilerledi. Önce Constance Hollings'i buldu, etrafı keçilerle çevriliydi. "Bayan Hollings?"

Gülümseyerek başını kaldırdı. Başörtüsü omuzlarına düşmüştü ve keçilerden biri sessizce onu kemiriyordu. "İyi günler, Kaptan! Gemiye ayakta tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Hayatta kalmamızda kişisel bir çıkarım vardı," diye yorum yaptı. "Başörtünü o küçük siyah keçiden ayırmak isteyebilirsin."

Güldü ve eşarbtı yaratıktan çekip aldı. "Teşekkür ederim, saygınlığımı korumak için buna ihtiyacım var."

"Arkadaşın da mı burada yaramazlık yapıyor?" diye sordu.

"At barınağını deneyin. Ya da muhtemelen küçük eşekleri."

Gabriel tam da bunu yaptı ve hanımefendisini parlak, samanlarla kaplı ve küçük gümüş grisi atlarla çevrili buldu. Constance gibi o da

başörtüsü. Duvara yaslanmıştı ve uyukluyor gibi görünüyordu, bu yüzden sessizce ağıla girdi. "Leydi Aurora?" dedi usulca.

Gözlerini açtı ve ona eriyen bir gülümseme verdi. "Kaptanım. Fırtınadan sağ salim kurtulduğunuzu gördüğüme sevindim. Biraz ezilmiş olsanız da." Yanındaki kamışı okşadı. "Bana katılın ve biraz dinlenin. Bütün gün durmadan çalıştığınızı tahmin ediyorum."

Onun önerisini kabul etti ve küçük atlardan birini nazikçe kenara ittikten sonra samanların üzerine çöktü. Doymuş giysileriyle sırtını duvara yasladığında gerçekten de ezildi. "Bir kaptanın yapması gereken budur."

Aldığı peyniri hatırlayarak cebinden bir parça çıkardı ve ikiye böldü. Yarısını ona uzatarak, "Acıkmış olmalısın. Gemi çok şiddetli bir şekilde sallanırken mutfaktaki ateş kapatılmıştı ama şimdi sabitlendiğimize göre aşçı yeniden iş başında ve sıcak bir yemek vaat ediyor."

"Teşekkür ederim, çok açım!" Peyniri ilgilenen küçük attan uzak tutan Rory, bir parça ısırıldı. "Dur tahmin edeyim. Çok ama çok taze balıklı balık çorbası mı?"

Güldü. "Sanırım haklısın. Gökyüzünden balık yağdığını duymuştum ama daha önce hiç yaşamamıştım. Dümenden ayrıldığımda bütün balıklar güverteden kaldırılmıştı. Yakında kaynamaya başlarlar."

"Bu su hortumları gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişim," dedi ürpererek. "Kümeler halinde görünebileceklerini hiç bilmiyordum."

"Bugün beş tane saydım." Peynirinden bir parça yedi. "Bu nadirdir ama bilinmeyen bir şey değildir. Birkaç yüzyıl önce, Malta'daki Valletta limanında çok şiddetli bir grup su hortumu yükselmişti. Birkaç gemi battı, çok sayıda insan öldü ve büyük miktarda hasar meydana geldi."

Ürperdi. "*Zephyr* ne kadar hasar gördü?" "Şaşırtıcı derecede az. Bir yelken ve bir kafes dolusu tavuk kaybettik.

Bazı kırık kemikler ve ezilmiş vücutlar var ama can kaybı olmaması mucize gibi bir şey."

"Hızlı hareket etmeseydiniz imamı kaybedebilirdik." Başını kaldırıp ona baktı, bakışları sertti. "Ve seni de kaybedebilirdik."

"Yakın aramalar yemek sohbeti dışında sayılmaz." Burada oldukça özel oldukları için, elini onun elini samanlıkta kavramak için hareket ettirdi. Sessiz bir sesle, "Seni ve kuzenini kurtarmak için neler yapılabileceğini düşünüyorum. Konstantinopolis'e varır varmaz İngiliz Büyükelçiliğini ziyaret edeceğim. Büyük bir elçilik olduğu söyleniyor çünkü çok sayıda İngiliz

ziyaretçiler şehre gelir. Cezayir'de geçici bir İngiliz konsolosu olduğum için büyükelçiyle konuşacağım ve sizinki gibi bir durumda herhangi bir etkisi olup olmadığına bakacağım."

"Belki de, Osmanlı İmparatorluğu hakkında duyduklarına göre, liderleri Batı Avrupa ülkelerinin görüşleriyle pek ilgilenmiyorlar." Son peynirini çiğneyip yuttu. "Malek'in ailesinin, Constance'ın, benim ve *Devon Lady*'nin mürettebatının kaderi birbirine bağlı. Herkesi serbest bırakmadan herhangi birimizi ayırmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Ya da kimseyi serbest bırakmadan."

"Haklı olabilirsin," dedi acımasızca. "Ama sadece bazıları serbest kalabilirse, bu hiç kalmamasından iyidir."

Elleri Gabrielin elleri üzerinde sıkılaştı. "Denerken kendini öldürtme, Gabriel," dedi sessizce. "Bir haremde olmayı ve senin hayatta olduğunu bilmeyi, senin hayatın pahasına özgürlüğüme sahip olmaya tercih ederim."

Onun büyüleyici mavi gözlerine baktı ve kendisini ne kadar çabuk tanıdığına hayret etti. "Konstantinopolis'e vardığımızda durumun değişken olacağına dair bir his var içimde. Her şey olabilir ve başarı, ortaya çıkan fırsatları değerlendirmeye bağlı olacak."

"Eminim bu konuda iyisindir." Bakışlarını yere indirdi. "Günün sonunda çok yorulmuş olacaksın. Bu gece sana eşlik edecek birini ister misin? Geç saate kadar?"

Kalbi hızlandı. "Bundan daha iyisini istemezdim leydim. Sadece dikkatli olun." "Olacağım." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Kilitli kalmak çok daha akıllıca olurdu."

Constance ile kamaramda. Ama bilgelik hiçbir zaman yeteneklerimden biri olmadı."

"Bu kadar karşı konulmaz olmanızın nedenlerinden biri de bu." Umutsuzca onu öpmek istiyordu ama bu, keşfedilmesine ve felakete yol açabilirdi. Onun yerine bir eliyle yüzünü kavradı ve bakışlarına daldı. "Görevime dönmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Öyle olacak." Gülümsemesi özel bir sözdü.

* * *

O gece akşam yemeği için servis edilen balık çorbası mükemmeldi. Çok, çok taze balıklarla.

Bölüm 21

Su aygırı kafesi tamir edildiğinde gün batmak üzereydi. Jason ağılı tamir etmesine yardım eden hayvan bakıcılarıyla aynı dili konuşmuyordu ama çok çalışkandılar. Her gün onlarla oturup bira içmekten mutlu olurdu ama Müslümanların içki içmesine izin verildiğini sanmıyordu.

Ne kaçırdıklarını bilmiyorlardı. Kamarasında, Jason'ın elinde kaptanın ona son doğum gününde hediye ettiği gerçekten mükemmel bir şişe konyak vardı. Bunu özel günler için saklardı ve o güne kadar gördüğü en tehlikeli deniz fırtınasından sağ çıkmanın da böyle bir şey olduğundan emindi.

Ağıl onarıldı ve geminin deposundaki değerli tatlı su aşığı indirilerek su aygırlarının üzerine döküldü. Su aygırlarını mutlu edecek kadar yüksek bir seviyeye ulaşmak için deniz suyu eklemek kolay olacaktı çünkü etrafları deniz suyuyla çevriliydi.

Hayvanat bahçesini Cezayirli hayvan bakıcılarının maharetli ellerine bırakarak keçi ağılına doğru yürüdü. Constance'ın yukarı çıkarken yanından geçtiğini görmemişti, gerçi çalışırken bunu gözden kaçırmış olabilirdi. Ama ne mutlu ki Constance hâlâ oradaydı, etrafı keçilerle çevriliydi ve oldukça memnun görünüyordu.

Gülümseyerek kafesin kilidini açtı ve içeri girdi. "Kendini küçük arkadaşlarından kurtarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Doğrudan adamın kalbine giden tatlı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Bu çok yardımcı olur. Burada oturmaktan ve savrulmamak için çapraz tahtalara tutunmaktan o kadar kaskatı kesildim ki ayakta durabileceğimden emin değilim!"

Bir davet olduğunu anlayarak elini uzattı. Elini sıkıca kavradı ve hafifçe ayağa kalktı. Keçiler oyun zamanının geldiğine karar verdiler ve ağıllarında koşuşturmaya başladılar.

"Korkarım keçilerden biri eşarbınıza zarar vermiş," dedi özür dileyerek ona parçalanmış bir köşeyi gösterirken.

"Daha fazla yemediğine sevindim." İsteksizce elini bıraktı. "Ama eşarp senin, benim değil. O bir hediye idi."

"Teşekkür ederim." İpeksi kıvrımları okşadı. "Bunu her zaman el üstünde tutacağım." Ona bakışları, hayatının geri kalanını bir harem kölesi olarak geçirse bile bunun Jason'ın bir anısı olacağını sözsüz bir şekilde söylüyordu.

Koridorun kapısını açtı ve onu takip etmeye çalışan iki minyatür keçiyi engelledi. Küçük yaratıklar tekrar güvenli bir şekilde kilitlendiğinde, eşarbını başını ve yüzünü örtecek şekilde ayarlamak için durakladı.

"Size kamaranıza kadar eşlik edeyim, Bayan Hollings," dedi kibarca.

"Teşekkür ederim efendim. Gerçi gemideki herkesin şu anda yaramazlık yapamayacak kadar yorgun olduğunu tahmin ediyorum," dedi yorgun bir gülümsemeyle.

"Doğru, ama güvenliğinizi riske atmamak için emir aldım."

Yolcu salonuna doğru giderlerken, onun koluna girmeyi diledi ama kaptan, hanımlardan birine dokunurken görülmemesi gerektiğini ona tembihlemişti; utanmazlık olarak algılanacak herhangi bir şey geri tepebilirdi.

Gerekliliğini anlasa da, Constance'a kendi türünden değerli bir kadın gibi davranmayı arzuluyordu. Kolunu uzatmak, istediği zaman onunla rahatça konuşmak. Onu gizlice öpmek ve eğer yakalanırlarsa, izleyicinin öfkeli değil hoşgörülü olacağını bilmek.

Bunun yerine, onlar tırmanırken güvenli bir mesafede durdu ve sonra Leydi Aurora ile paylaştığı kulübeye giden geçide döndü. Geçit dar olduğu için tek sıra halinde yürürken, "Senin kulüben de bu tarafta, değil mi?" dedi.

"Evet, gerçi bir kulübeden çok bir seyahat sandığı büyüklüğünde," dedi gülümseyerek. "Ama en azından bana ait. Malek'in adamları gemiye geldiğinde epey bir karışıklık oldu çünkü üst düzey subaylarının kamaraya ihtiyacı vardı."

"Sizin kamara bizimkinden daha mı küçük?" dedi, gözlerinde muziplikle. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim. Kısa bir göz atabilir miyim?"

Geçit boyunca göz gezdirdi ama görünürde başka kimse yoktu. "Nasıl isterseniz, ama etkilenmeyeceksiniz."

Onu kapısına götürdü ve kilidini açarak bir odayı gösterdi. "İşte benim şatom!" Neyse ki, dağınıklığa izin vermeyecek kadar küçük olduğu için derli toplu bırakmıştı.

İçeri baktı. "Tanrım, büyüklük konusunda şaka yapmıyormuşsun! Ranzanın üstündeki saklama dolabı gerektiğinde çıkarılıp başka bir ranza eklenebilecek bir şey mi?"

"Evet, aynen öyle. Bir geminin esnekliğe ihtiyacı vardır." Kapıyı kapattı ve kilitledi. "Tıpkı Melik Reis için kaptan köşkünde inşa edilen geçici kamara gibi."

Ona baktı ve çok yumuşak bir sesle, "Hiç geceleri bir arkadaşın olsun istedin mi?" dedi.

İrkilerek, dikkatle, "Bu misafirliğe bağlı. Çok hoş karşılanacak bazı ziyaretçiler var."

Söylediklerinde ciddi kanıtlamaya yetecek kadar uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Belki bu gece hoş bir misafir gelebilir."

Adımlarını kendi kamarasına doğru geri attı ama gözden kaybolmadan önce dönüp ciddi ela gözleriyle ona baktı.

Nefes alış verişini düzene sokmak için bir anlığına kamarasına geri çekildi. Constance geleceği çok kasvetli görüldüğü için mi umursamaz hissediyordu? Sebep ne olursa olsun, onunla özel zaman geçirmek için hayatının on yılını verebilirdi. Konuşmak için. Elini tutmak, hatta belki öpmek için.

Anılarında tutabileceği bir şey, herhangi bir şey.

* * *

Kaptanın seyir defterini tutmak genellikle sadece birkaç dakika sürerdi ama denizde cenazelerin olduğu ve su fırtınalarının yaşandığı bir günün olayları daha uzun sürerdi. Gabriel her zaman olduğu gibi gündüz odasında çalışıyordu çünkü uyku kamarasında düzgün bir masa için yeterli alan yoktu.

Yorgun görümlü Malek, paylaştıkları ortak alana çıkan merdivenlerden indiğinde, Gabriel o günkü yazısını bitirmek üzereydi. Diğer adam ona sadece başıyla onay verseydi Gabriel şaşırılmazdı ama onun yerine Malek gelip masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Gabriel kalemini temizledi ve yerine yerleştirdi. "Sizin ya da adamlarınızın ihtiyacı olan bir şey var mı? Fırtına hasarının en kötüsü temizlendi, ancak şu ana kadar hallettiğimizden daha fazlası olması kaçınılmaz."

Malek küçümseyici bir hareket yaptı. "Önemli bir şey değil. Geminiz ve mürettebatınız fırtınaya karşı olağanüstü bir iş çıkardı. Benim tartışmak istediğim şey Konstantinopolis'e ulaştığımızda ne olacağı."

Gabriel kıpırdamadan durdu. "Gürkan ile nasıl pazarlık yapmayı düşünüyorsunuz?"

"En basit planlardan başka bir şey bulamadım. İki ya da üç askerimle onu Düzgün bir eskort için yeterli ama tehdit edici görünecek kadar çok değil.

"O zaman ona ailemin serbest bırakılması karşılığında ne gibi hediyeler getirdiğimi söyleyeceğim. İsteddiği kadar büyük olmasa da getirdiğim büyük miktarda para. Hayvanat bahçesi için nadir ve ilginç hayvanlar. Ve sonra sürüneceğim." Malek mizahla gülümsedi. "Sürünmekten zevk alacak çünkü bunu yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilecek."

"İngiliz hanımlar nerede devreye giriyor?" Gabriel sesini sordu. "Onları da hayvanat bahçesindeki hayvanlara mı dahil ettin?"

Malek başını salladı. "Onları bağışlamaya çalışacağıma dair sana söz vermiştim.

Bunlar sunacağım hediyelerin sonuncusu olacak."

"Lanet olsun!" Gabriel küfretti. "Gerekirse daha fazla para toplamak için onları mümkün olan en yüksek fiyata satacağını söylemiştin. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de, Gürkan gibi bir zalimin malı olmaktan iyidir!"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama kuzenimin güzel Avrupalı kadınlardan hoşlandığını hatırladım, bu yüzden onlara doğrudan teklifte bulunmak ona daha fazla para vermekten daha ikna edici olabilir. Altın rengi Leydi Aurora çok çekici gelecektir."

Gabriel tekrar küfredince Malek, "En azından birlikte kalabilirler. dostluğu gördüm, bu yüzden aynı haremi paylaşmaları esaretlerinin devamı için bir telafi olacaktır." Gabriel içinde savaş ateşine çok yakın bir öfkenin hissetti ama onu bastırdı. Malek'i öldürmek işe yaramayacaktı ve Malek'in adamları tarafından öldürülmek gemisini kaptansız bırakacak ve kadınlara hiçbir fayda sağlamayacaktı. "Gürkan'a iki İngiliz kadın vermek amacına ulaşmak için yeterli olacak mı?" dedi sertçe. "Kardeşini öldüren siz olmasanız bile, kardeşinin sizi sorumlu tutuyor. Daha azı yeterli olur mu? senin ölümün onu yatıştırır mı?"

"Büyük ihtimalle hayır," dedi Malek sakince. "Karımın ve çocuklarımın özgürlüğü karşılığında önerebileceğim son şey hayatım olur. Bu onu başka hiçbir şeyin yatıştıramayacağı kadar yatıştırabilir."

Malek'in soğukkanlı kabullenışı tüyler ürperticiydi. "Müslümanların kaderci olduğunun farkındayım ama eminim ki ailen, özgürlükleri uğruna şehit olmaksansa senin hayatta ve onlarla birlikte olmanı tercih eder."

Malek'in kara gözlerinde acı titreşti. "Ben de bunu tercih ederdim ama hepimizin Cezayir'e sağ salim dönmesi mümkün olmayabilir."

Bu doğruydu ama Gabriel iyimserliği kaderciliğe tercih ediyordu. "Gürkan'a sunmaya hazır olduğun şeylerden biri de benim ölümüm mü? Ne de olsa kardeşini öldüren kişi benim."

"O bunu bilmiyor. Gürkan onları serbest bırakma fikrini değiştirmeden önce karımı ve çocuklarımı Cezayir'e götürmeye hazır olmanızı istiyorum."

Gabriel içini çekti. "Kuzeninin, hayatın da dahil olmak üzere sana verebileceği her şeyi alabilecek ve yine de aileni serbest bırakmayacak yalancı, kötü kalpli bir yılan olduğunu bildiğini varsayıyorum."

"Bunun çok farkındayım ama başka ne seçeneğim var ki? Gürkan, Damla'yı ve çocukları haremde tutuyor; burası şehrin en eski bölgesinde, büyük ve çok iyi tahkim edilmiş bir saray. Ailemin özgür olmasının tek yolu Gürkan'ın onları gönüllü olarak serbest bırakması." Malek omuz silkti ve ayağa kalktı. "Ben yapmam gerekeni yapacağım ve sizin de üzerinize düşeni yapacağınıza güvenmek zorundayım."

"Bedelinin bir kısmı Leydi Aurora ve Leydi Constance'ın özgürlüğü olsa bile mi?"

"O zaman bile," dedi Malek sert bir sesle. "Onları sen sahneye çıkmadan önce ele geçirdim. Onlar ailemin özgürlüğünü satın almak için gereken para birimi. İngiliz hanımlarınız hayatlarının geri kalanını Konstantinopolis'te geçirmek zorunda kalsalar bile Damla ve çocukları Cezayir'e geri götürecek misiniz?"

En azından Malek, Gürkan'ın yapacağı gibi, neden olduğu acıdan zevk almıyordu. Gabriel kendi kendine, eğer Rory onun karısı olsaydı ve o ve çocukları esir tutulsaydı, onları kurtarmak için her şeyi yapacağını itiraf etti.

İyi bir çözümün olmadığı durumlardan nefret ederdi. Sert bir sesle, "Gücüm yeterse onları sağ salim evlerine götüreceğim. Ama karşılığında, Cezayir'de yaptığımız anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmenizi isteyeceğim. Eğer ailenizle birlikte Konstantinopolis'ten ayrılmanız mümkünse, *Devon Lady*'nin mürettebatını serbest bırakacaksınız." Rory kendisi esir düşmüş olsa bile buna sevinecekti.

"Yapacağım. Cezayir'deki kâhyama talimatları bıraktım." Malek belli belirsiz gülümsedi. "Eğer ben ölürsem, onların serbest bırakılmasına tamamen razıyım."

Gabriel ayağa kalktı. "Ne olursa olsun, köleleştirdiğiniz İngiliz tebaasını kurtarmak için bir şey yapıp yapılamayacağını görmek için İngiliz büyükelçisini aramak niyetindeyim."

"İsterseniz İngiliz Büyükelçisini çağırın. Ama bunun size bir faydası olmaz. Avrupalı büyükelçilerin Babıali üzerinde çok az etkisi vardır." Malek

döndü ve sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi yürüyerek uyku kabininde kayboldu.

Son derece yorucu bir günün iç burkan bir sonuydu bu. Gabriel kaptanın seyir defterine yazarken kullandığı lambayı söndürdü ve yatak odasına giderken yolunu aydınlatmak için daha küçük bir lamba aldı. Rory gelecek miydi? Bu saatte bunu ummak neredeyse çok zor görünüyordu.

Ama odasına girdiğinde kadın oradaydı, yatağının başucuna kıvrılmış kitap okuyordu, yaldızlı saçları koyu renk bornozunun omuzlarına dökülüyordu. Kapıyı kapatıp arkasından kilitledi, gözlerini ondan alamıyordu. Rory onun hayatını hiçbir şeyin ve hiç kimsenin aydınlatamadığı kadar aydınlatıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi usulca, yataktan kalkıp onun kollarına doğru yürürken.

Sanki boğuluyormuş ve o da can simidiymiş gibi ona sarıldı. O kadar sıcak, o kadar mevcut, o kadar *gerçektir* ki, ondan koparılabileceğini hayal etmek zordu. Ama silahlı adamlardan oluşan bir birliğin onu ve kuzenini bir daha kendi ülkelerinden kimseyi göremeyecekleri bir yere götürmesini nasıl engelleyebileceğini hayal etmek de aynı derecede zordu.

"Malek bana planlarını anlatıyor," dedi boğuk bir sesle. "Ailesini Gürkan'ın pençesinden kurtarmak için hayatı ve senin özgürlüğün de dahil olmak üzere sahip olduğu her şeyi vermeye hazır. Ve bunu engellememin hiçbir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Hiçbir yolu olmayabilir," dedi sadece en ufak bir titreme olan bir sesle. "Güç Malek'in elindeyken ve biz yabancı bir ülkede yabancıyken olmaz. Elinizden gelenin en iyisini yapacağınızı biliyorum. Herkesin yapabileceği tek şey bu."

Kadın yüzünü davet edercesine kaldırdı ve adam onu tüm çalkantılı duygularıyla öptü. Kadını parlak, hızlı kayan bir yıldızdı ve kısa süre sonra avuçlarından sonsuza dek kayıp gidecekti.

Kadının yoğunluğu onunkiyle eşleşti ve tutku aralarında hızla yayıldı, tüm düşünce ve mantığı bastırana kadar yükseldikçe yükseldi. Birkaç tökezleme adımıyla birlikte yatağa indiler, sanki bir saat içinde dünyanın sonu gelecekmiş gibi çılgınca öpüşüp okşadılar. Bu, önceki gecenin meraklı keşfi değil, birlikte olmak için doğmuş aşkların beyaz ateşiydi.

Yine de karşılıklı deliliklerinin ortasında bile, onu yok edebilecek son, geri dönülmez adımı atmadılar.

Onu korumak için yapabileceği tek şey buydu.

Bölüm 22

Rory çoktan ayrılmıştı ve Constance onun yakın zamanda dönmesini beklemiyordu. Saatleri ve geminin çanlarını öğrenmişti ve Jason Landers'ın ne zaman nöbetten çıktığını biliyordu, bu yüzden ona kamarasına dönmesi için zaman tanımak amacıyla yarım saat bekledi.

Karmakarışık bir sinir yumağıydı. Maceraperest olan Rory'ydi ve bu gemide bulundukları sürece bir dereceye kadar kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahip olduklarını kuzeni söylemişti. Jason'la vakit geçirmeyi çok istediğine göre, bu sınırlı, kaçamak özgürlükten yararlanmalıydı. Günler tükeniyordu ve bir hafta kadar sonra Konstantinopolis'te olacaklardı.

Cesaretini kaybetmeden harekete geçmek isteyerek sessizce kamaranın kapısını açtı ve dışarı baktı. Geçit boştu. Geminin her zaman kalabalık olan bölümleri vardı ama burası onlardan biri değildi. Kapıyı kapattı ve bir metreden daha uzaktan duyulamayacak kadar küçük bir tıkırtıyla kilitledi.

Sonra koridordan sessizce süzülerek Jason'ın kapısına gitti ve kapıyı tırmaladı. Jason hemen kapıyı açtı, onun girebilmesi için geri çekilirken yakışıklı yüzünde geniş, hafif gergin bir gülümseme vardı. Kulübe Rory'yle paylaştığından bile küçüktü ve Jason çok daha fazla yer kaplıyordu.

Kapıyı kapattı ve "Mütevazı evime gelen ziyaretçilerin içeri alınmak için uzun süre beklemesine gerek yok çünkü kapıyı kamaramın herhangi bir yerinden açabiliyorum" dedi.

Bu tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı. Gülümsedi ve rahatlamaya başladı. "Ranzaya oturabilir miyim?"

"Sandalye olmadığı için mecbur kalacaksınız," dedi alaycı bir ifadeyle.

Ranzanın bir ucuna tünedi ve çevresini inceledi. Daha önce sadece hızlıca bir göz atmıştı ama küçük oda düzenliydi, her santimlik alan kullanılmıştı ve tek kişisel eşya bir aile çizimiydi. Onun ailesi olduğunu gördü, çünkü gülümseyen grubun ortasında o vardı. "Ailen mutlu görünüyor."

"Çoğunlukla öyleyiz," diye kabul etti. "Bu resim neredeyse senin kadar iyi bir ressam olan kuzenim tarafından çizildi. Nancy'yi seversin. Ailem de seni severdi."

Kendisi hakkında bir fikir edinme şanslarının asla olmayacağını bildiği için biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. Konuyu değiştirerek, "Size küçük bir hediye getirdim. Hindistan'daki bir pazardan. Çok fazla şeyim yok ama beni hatırlaman için sana bir şey vermek istedim. Tıpkı senden aldığım eşarbin bende olduğu gibi."

"Leydimden bir jeton!" Ranzanın diğer ucuna, bir metre uzağa oturdu. "Teşekkür ederim."

Kumaşla sarılmış küçük nesneyi ona uzattı. "Sadece küçük bir biblo."

"Ama bu senden." Patiska kumaş parçasını açınca küçük, oyma taştan bir su aygırı ortaya çıktı. Kırmızıya boyanmıştı ve abartılı şeklinin üzerine küçük desenler çizilmişti; yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Özür dilemek istedi çünkü çok aptalcaydı, en fazla iki santim uzunluğundaydı ve ... aptalcaydı. Ama Jason sevinçle gülümsedi. "Ne sevimli bir adam! Belki de dişi bir su aygırır. Adını Constance mı koysam?"

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "şeklinde olmadığımı düşünmek isterdim! Ona Harriet demeye ne dersin?"

"Harriet o zaman." Jason onu öpecekmiş gibi görünüyordu ama kendini tuttu. Oymayı cebine koyarak, "Ziyarete gelen bir hanımefendiye pek ikramda bulunamam ama iyi bir konyağım var. Bir bardak ister misiniz? Yeterince sulandırılmış olsun."

"Bu çok hoş olurdu," dedi. "Kesinlikle sulanmış!" Bir şeyler içmek ona elleriyle yapacak bir şeyler verecekti.

Başının üstündeki saklama dolabından iki bardak ve bir şişe konyak aldı, sonra her biri için küçük bir ölçü doldurdu ve kendisinden çok onun için su karıştırdı. İçkiyi ona uzattı ve kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Dostluğa!"

"Arkadaşlığa," diye . "Ve beklenmedik buluşmalara."

Bakışlarını onunkilerle birleştirerek konyağını yudumladı. Sulandırılmış olsa bile biraz sertti ama tadı çok güzeldi.

"Bana keçiyle ilgili hikayeni anlat," diye önerdi. "İçinde mobilya oynadığım hikayeyi."

Gülümsedi, onun bu buluşmanın garipliğini hafifletmesinden hoşlanmıştı. "Bu sadece küçük çocuklar için kısa bir hikaye. Blackie, küçük keçi, bir yetim

Buzağılarla birlikte büyümüş. Onun küçük ve işe yaramaz olduğunu düşünmüşler ve ne yapacaklarını bilemedikleri için onu görmezden gelmişler. Çok yalnız olduğu için sonunda kendi türünü aramak üzere inek otlağından kaçır."

Jason düşünceli bir ifadeyle, "Başarılı oldu mu?" diye sordu.

"Evet, ama eşeklerle, devekuşlarıyla ve su aygırlarıyla tanışmadan ve bir aslanla tehlikeli bir karşılaşma yaşamadan önce değil. Dünyada kendisi gibi kimsenin olmadığını düşünüyor. . ." Boğazı düğümlenince aniden durdu. Brendisine bakarak, "Kendimi ifşa ediyorum, değil mi?" dedi.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve sıcak kolunu kızın omuzlarına doladı. "Herkes bir yuva ister. Kendi türüyle birlikte olabileceği bir yer."

"Bunu Rory'de buldum." Gözlerini sildi. "Umarım Konstantinopolis'te ayrılmayız. Onsuz hiç kimsem olmayacak."

Kolunu sıktı. "Seninki kadar sıcak bir kalp, nereye gidersen git bir aile yaratacaktır."

"Umarım öyledir," diye fısıldadı.

Şakağına bir öpücük kondurdu. Onun güçlü, dürüst yüzüne baktı, kumral saçlarını ve elmacık kemiklerinin üzerindeki çilleri sevdi. Hem sevgili hem de cazipti, karşı konulmaz bir kombinasyondur. "Buraya sadece konuşmak için gelmedim."

Yüzü ciddileşti. "Ne için geldin?"

Pervasızca, cesaret umuduyla brendinin geri kalanını yuttu. "Ben bir dulum ve dulların geleneksel olarak belli bir özgürlüğü vardır." Sertçe yutkundu, yüzüzlüğünden dehşete düşmüştü ama onu o kadar çok istiyordu ki aşılanmayı göze almıştı. "Kocam yaşlı ve beceriksizdi ve bir eş olarak benimle pek ilgilenmiyordu. Bu ilgisizlik için minnettardım. Şimdi bir köle olarak bir gelecekle karşı karşıyayım. Hayatımda bir kez olsun, ben . . . Ben arzuladığım bir adamla yatmak gibi."

Nefesini tuttu, gözleri büyüdü. "Eğer beni seçiyorsan, bu benim için hayatımın en büyük onurudur."

"*Seni* seçiyorum," dedi kararlı bir şekilde, kendinden daha emin hissederek. "Tanıdığım tüm erkekler arasında sadece seni."

"Hak ettiğimin ötesinde bir onur." Boş konyak bardağını onun elinden aldı, küçük gömme lavabonun çanağına koydu ve kendi bardağını da yanına yerleştirdi. Sonra yüzünü iki eliyle kavradı ve sanki görüntüsünü sonsuza dek hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi onu inceledi. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Ve çok cesursun."

"Hiç cesur değilim. Ama seni çok istiyorum." Onu önce nazikçe, sonra da artan bir şiddetle öptü. Umduğu ve hayalini kurduğu her şey buydu. Arzuladığı ve kendisini arzulayan genç ve erkeksi bir adam.

Şimdiden, ona en iyi ihtimalle sadece birkaç gün sahip olabileceği için kalbi sızlıyordu. Ama bu son şansı değerlendirdiği için asla pişman olmayacaktı.

Adamın elleri üzerinde gezinip onu okşarken, kadın neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Sadece bir şey var," dedi. Duyguların içinde kaybolmadan önce konuşması gerekiyordu. "Çocuk sahibi olmak istemiyorum. Kölelikte doğacak bir çocuğa katlanamam."

Yüzünü buruşturdu. "Kölelikte doğan bir çocuğum. Hayır, böyle bir şey olmayacak, yemin ederim." Kızın saçlarını geriye taradı. "Şimdi bu gecenin ve o kadar küçük bir ranzanın avantajını kullanalım ki, işe yaraması için hünerli olmamız gerekecek!"

Adam onu kollarının arasına aldığında, kadın adamın niyetlendiği şekilde güldü. Ranzanın büyüklüğü ve bir araya gelmeleri için gereken özen ve ustalık konusunda haklıydı. Ama bu, onunla yatmanın hayal ettiği kadar harika ve daha fazlası olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu daracık ranzada tutkuyu ve aşkı keşfetmişti.

Yaşadığı sürece kimse bu anıları ondan alamazdı.

Bölüm 23

Zephyr şafak vakti Konstantinopolis'e doğru yola çıktı ve geminin mürettebatının çoğu güvertede şehrin geniş limanına girişlerini izliyordu. Bizans, Konstantinopolis, İstanbul, efsanevi bir şehir ve birçok isim. Suyun üzerinde sis perdeleri yüzüyordu ve güneşin ilk ışıkları kuleleri ve minareleri altın rengine boyuyordu.

Rory ve Constance baş tarafta, mütevazı bir şekilde giyinmiş ve başörtülerini takmışlardı. Rory, bir İngiliz gemisinde olmanın verdiği görece özgürlüğün neredeyse sona erdiğinin acı bir şekilde farkındaydı. Gabriel'le gizli gecelerini konuşarak ve şehvetle geçirmişler, bazen de birbirlerinin kollarında uyumuşlardı. Kendini ona o kadar yakın hissediyordu ki, gerçek bir cinsel ilişkinin onları nasıl daha da yakınlaştırabileceğini hayal etmek zordu. Yine de bunu öğrenmeyi çok isterdi.

Gabriel'in kalabalık limana baktığı sol tarafına bir göz attı. Kontrollü yüzü okunamıyordu ama Gabriel onun bakışlarını hissedip karşılık verdiğinde gözlerindeki umutsuzluğu gördü.

Ancak halkın önünde duygusal gösteriler yapılamazdı. Sakince, "İstanbul Boğazı'ndan çıktık ve Konstantinopolis'in limanı olan Haliç'e giriyoruz. Burası boğulmuş bir nehir vadisi ve dünyanın en iyi limanlarından biri." İlerideki uçsuz bucaksız gemi, iskele ve depoları işaret etti. "Doğunun ve batının tüm hazineleri buradan akar."

"Bir keresinde şehri ziyaret etmenin ilginç olacağını düşünmüştüm. Bu koşullar altında bunu yapacağımı hiç ummuyordum." Cesur, yılmaz bir İngiliz hanımefendisinin yapması gerektiği gibi sesini soğukkanlı tutmaya çalıştı ama pek başarılı olduğunu sanmıyordu. Birkaç saat içinde tanıdığı dünyadan ve sevmeye başladığı adamdan koparılabilirdi.

Bu sözleri ona söylediğinden değil. Onun özgürlüğü burada bitebilirdi ama onunki bitmiyordu. Belki bir gün sevebileceği başka bir kadınla tanışacaktı ve Rory onu sevdiği ve onu kurtaramadığı için suçluluk duygusuyla lanetlenmemeliydi.

Constance da benzer bir durumdaydı. Rory'nin sağında duruyordu, kundaklanmış başörtüsüne rağmen gerginliği hissediliyordu. Onun sağında da Jason Landers vardı,

Yüzü asıktı. Gabriel gibi o da hanımına dokunmamaya özen gösteriyordu.

Malek Britanyalılardan ayrı duruyordu, bakışları kasvetliydi. Karısını ve çocuklarını geri alma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu biliyor olmalıydı ama hepsini yok edecek olsa bile kararlılığını sürdürecekti.

Şehre yaklaşımlarını izleyen adamlarının sayısı da Malek'in sahip olduğu gücü hatırlatıyordu. Etraflarındaki şehir bu gücü daha da arttırıyordu. Burada yabancı olanlar *Zephyr*, mürettebatı ve yolcularıydı ve Konstantinopolis onlara sadece sınırlı bir güvenlik sağlamaya istekliydi.

Ne kadar kasvetli düşünceler. Rory odağını yeniden parlak, antik kente çevirdi. Medeniyetlerin gelip geçtiğine tanık olmuş ve iki büyük imparatorluğa başkentlik yapmıştı. Bombay ve Atina'ya ilk kez yelken açtığında heyecandan neredeyse yerinden zıplayacaktı. Şimdi ise çoğunlukla korku ve pişmanlık hissediyordu.

Belki o ve Constance erkeklerine dokunmaya cesaret edemiyorlardı ama birbirlerine dokunabilecekleri kesindi. Elini kuzeninin elinin üzerine koydu. Constance'ın parmakları buz gibiydi. Rory'ninkiler de hemen hemen aynıydı.

Kuzeni de Rory'nin elini sıktı. Önlerinde ne olursa olsun, Constance muhtemelen bununla Rory'den daha iyi başa çıkacaktı. Constance zaten pek çok şeyi zarafet ve dayanıklılıkla atlatmıştı. Rory ikisinin aynı haremde olması için dua ediyordu, çünkü kuzeninin gücüne ihtiyacı olacaktı.

Bir kılavuz botu gümrük ve sağlık görevlilerini getirdikten sonra gemiyi bir rıhtıma yönlendirdi. *Zephyr* limana yanaşır yanaşmaz Malek kendini küpeşteden uzaklaştırdı ve Gabriel'e döndü.

"Sanırım siz de benim gibi bir an önce işe koyulmak için acele ediyorsunuz. Teğmenim Mülazım Boran bu şehrin yerlisidir. Bir araba kiralayacak ve sizi İngiliz elçiliğine götürecektir. Ben de iki adamımı alıp Gürkan'ın sarayına gideceğim ve sizi kabul etmeleri için ricada bulunacağım." Malek granit gibi bir yüzle elini uzattı. "Sen iyi bir dost oldun Hawkins. Bir kâfir için. Allah çabalarını boşa çıkarmasın."

Sıkı bir tokalaşmadan sonra döndü ve iskeleye inen iskeleye doğru yürüdü. Gabriel onun gidişini izledi ve Malek'in kuzeniyle görüşmesinin nasıl geçeceği konusunda iyimser olmadığını anladı.

Malek muhtemelen bir aptaldı ve belki de Gabriel'in şimdiye kadar tanıştığı en cesur adamdı.

* * *

Gürkan'ın sarayı Malek'in hatırladığı kadar gösterişli ve ihtişamlıydı. Uzun zaman önce tüm düşmanlara meydan okumak için inşa edilmiş bir kale olan saray, son nesillerde genişletilmiş ve sahiplerinin zenginliğini ve gücünü göstermek için cömertçe döşenmişti.

Malek'in dedesi burada büyümüş, orduya katılmış, başarılı olmuş ve Cezayir'e yerleşmiş küçük bir çocuktur. Şimdi Gürkan aile sarayında hüküm sürüyor, daha az güçlü ama daha zalim bir sultanın ölümcül gücünü ve kapisini uyguluyordu.

Malek bu ziyaretin sadece saygılarını sunmak ve ileride görüşmek için olabileceğini düşünmüştü ama Gürkan onun yerine bugün görüşebileceğini söyledi. Hayatlarının yarısı boyunca oynadıkları oyunda son hamlelerini yapmaya hevesli olmalıydı.

Beklenmedik bir şekilde, Malek ve iki askeri silahsızlandırıldı ve kabul odalarının en az büyük olanında topuklarını soğutmaya bırakıldı. Günün artan sıcaklığına rağmen kendilerine içecek ikram edilmedi. Malek hakaretleri metanetle karşıladı. Bunlar sadece iğne batmasıydı, fark edilmeye değmezdi.

Sonunda Malek görüşmeye çağrıldı. Adamlarının ona eşlik etmesine izin verilmemişti. Bu iyiye işaret değildi ama yine de beklenmedik bir şey değildi.

Kabul salonunun tavanı bir insan boyunun dört katıydı ve cilalı mermer ve yüksek sütunlarla zengin bir şekilde dekore edilmişti. Gürkan ziyaretçisini bir tahtı taklit etmek için tasarlanmış oymalı, yaldızlı bir sandalyede karşıladı. Kadife ve altın işlemeli kumaşlardan oluşan kat kat cübbesi, onun zengin ve kibirli bir adam olduğunu haykırıyordu.

Malek kuzeninin Divan adı verilen güçlü danışmanlar konseyine katılmak istediğini duymuştu. İmparatorluğun iyiliği için vezirlerin onu reddedeceğini umuyordu.

Muhtemelen bir cariyeye olan güzel bir hizmetçi kız, efendisinin üzerine serin hava üflemek için devekuşu tüyünden yapılmış büyük bir yelpaze kullanıyordu. Daha az çekici olan ise ziyaretçiyi kana susamış gözlerle izleyen ağır silahlı on muhafızdı.

Malek'ten birkaç yaş daha büyük olmasına rağmen, kırkına varmamış olan Gürkan ne yazık ki sağlıklı görünüyordu. Malek derin bir selam verdi. "Seni yeniden ve bu kadar sağlıklı gördüğüme sevindim kuzen." Yüzü kızarmadan konuşabilmek için önceden kibar yalanların provasını yapmıştı.

Gürkan alaycı bir tavırla başını eğdi. "Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim kuzen. Yıllar sana ağır geliyor."

Bu bir açılıştı. Malek, "Karımın ve çocuklarımın yokluğu için üzüliyorum kuzen. Güzel kadınların ve çocukların arkadaşlığından hoşlandığını biliyorum ve onlardan neden vazgeçmek istemediğini anlıyorum ama evimde onlara ihtiyaç var. Bu yüzden onlar gittiğinde hissedeceğin üzüntü için seni teselli edecek pek çok hediye getirdim."

Gürkan canlandı. "İstediğim fidyeyi getirdiniz mi? Çok etkilendim. Bu miktarın sizin imkânlarınızın çok ötesinde olduğunu düşünmüştüm."

"Kolay olmadı ama en büyük arzum seni memnun etmek." Malek'in gerçek arzusu Gürkan'ı küçük parçalara ayırıp genç aslan Gazi'ye yedirmekken ne çok yalan vardı.

Bunun yerine tekrar eğildi. "Talep ettiğiniz meblağı tam olarak toplayamasam da, bu eksikliği telafi etmek için başka nadir hediyeler getirdim."

Gürkan'ın önünde diz çöktü ve bir hamleyle elindeki kadife çantadan ilk hediyesini çıkardı. "Önce Fransa'dan paha biçilmez bir antika saat, yaldızlı figürler dans edebilsin diye müzik çalıyor." Saatin altına uzanıp mekanizmayı hızlıca kurduktan sonra iki eliyle uzattı.

Değerli metallere ve muhteşem minelere yapılmış olan bu saat, herhangi bir Avrupa pazarında yüksek bir fiyat getirecek enfes bir işçilik eseri idi. Malek bu saati korsanlığının ilk aşamasında satın almış ve güzelliği nedeniyle saklamıştı. Evliliklerinin birinci yıldönümünde Damla'ya hediye etmişti çünkü Damla müziği ve dans figürlerini çok seviyordu. Eve tekrar geldiğinde, saati verdiği için onu azarlayacaktı. Bunu dört gözle bekliyordu.

Gürkan ağır olduğu için saati iki eline aldı. Fransız sarayının zengin tarzında giyinmiş olan lord ve lady, parlak melodi eşliğinde dans ettiler. Sonra Gürkan saati mermer zemine fırlattı. Saat paramparça oldu, mineli figürlerin ve cam saat yüzünün parçaları zeminde sıçradı. Ürkütücü bir şekilde müzik, döngüsünün sonuna ulaşana kadar çalmaya devam etti. "Kafir pislikler! Müslüman sanatında insan figürü kullanmak yasaktır. Böyle bir hediye sunarak bana hakaret ediyorsun."

Malek'in öfkesi neredeyse onu ele geçirecekti ama öfkesini kaybetmek kesinlikle ölümcül olacağından, tüm kontrol parçalarını kullandı. Derin bir şekilde eğildi. "Özür dilerim. Böyle bir biblonun eşlerinizi memnun edeceğini ummuştum."

"Ne kadar para getirdin?"

Malek ona söyledi. Büyük hazineyi Hawkins'in gemisine saklamıştı ve Damla ile çocukların serbest bırakılacağından emin olana kadar tek bir altın bile vermeyecekti.

Devam etti, "Ayrıca hayvanat bahçeniz için nadir ve değerli yaratıklar getirdim. Bir çift domuz hipopotami, belki de imparatorlukta sadece onlar var. Muhteşem bir genç aslan, gümüş grisi minyatür atlardan oluşan uyumlu bir takım ve oğullarınız için mükemmel olan özel bir savaş arabası. Ve ayrıca ..."

Gürkan ani bir öfkeyle onun sözünü kesti. "Hepsi bu kadar mı? Yetersiz bir fidye ve birkaç hayvan mı? En sevdiğim yeni cariyemin kaybını telafi etmek için yeterli değil. Damla'nın güzelliği yok ama onu eğittikten sonra tüm aşk sanatlarında usta olduğunu kanıtladı. Onu aramaya gelerseniz götürmenize izin vermemem için bana yalvardı. Benden başka bir erkekle yatma düşüncesine katlanamayacağını söylüyor."

Bunun bir yalan olduğunu bilmesine rağmen, Malek bu sözler karşısında neredeyse yok edici öfkesine teslim olacaktı. Gürkan'ın istediği de buydu.

Son kartlarını oynama zamanı gelmişti. *Üzgünüm, Hawkins.* "Erkeksi cesaretle ilgili hikayeler duydum Gürkan. Bu yüzden son hediyelerimi çok dikkatli seçtim."

Sesini dramatik bir şekilde alçalttı. "Size soylu iki İngiliz kadın getirdim. Biri büyük bir lordun kızı olan, altın saçlı, büyüleyici bir genç kız. Güzelliği tarif edilemez ve bakire." *Onu yatağına alarak bunu değiştirmesen iyi edersin Hawkins!*

Gürkan'ın dikkatini çeken Malek sözlerine şöyle devam etti: "sarı saçlı güzel kuzeni, büyük lordun yeğeni var. Çok genç bir dul olmasına rağmen, duyduğuma göre şimdiden şehvet düşkünü bir hanımefendi olmuş."

Gürkan'ın gözleri parlıyordu. "Onlar burada, geminizde mi?"

"Evet, ama bir takas ayarlayana kadar onları alamayacaksınız." Gürkan taht koltuğunda arkasına yaslandı ve acımasız bir zevkle gülümsedi.

"Kadınlar kulağa ilginç geliyor, ama takas olmayacak, benim aptal, saf kuzenim! Senin kadın sana mektubunu yazdıktan sonra, o iki veletle birlikte onu da boğdurdum. Haremimde böyle lekeli bir kana yer vermeyeceğim."

Şok edici sözleri anlaması bir an sürdü. Sonra Malek'i acı dolu bir keder sardı. Acıdan çılgına dönmüştü ve kaybedecek hiçbir şeyi , Gürkan'a doğru hamle yaptı, kuzenini sandalyeden kaldırdı, sonra da

yumrukları ve dizleriyle ve öfkeyle uluyarak diğer adamı çıplak elleriyle öldürmeye çalıştı.

Gürkan çığlık attı ve kasıklarını sıktı, yüzünden kan akıyordu. Malek canavarı boğazlayamadan kuzeninin korumaları öne atılıp onu sürüklediler ve mermer zemine çarptılar. Malek, ölmeden önce onlara zarar verebileceğini umarak öğrendiği tüm kirli dövüş hileleriyle karşılık verdi.

Ama ona ölüm merhameti bahsedilmedi. "Onu öldürmeyin!" Dört gardiyan avlarına vurup tekmelerken Gürkan çığlık attı. "Onu hayatta tutmak istiyorum. *Acı çekmeli!*"

Yüzü acıdan iki büklüm olan Gürkan sendeleyerek ayağa kalktı ve esirinin yanına koştu. Malek, kuzeninin cinsel organındaki hasar yüzünden iki büklüm olduğunu, burnunun kırıldığını ve kanadığını, gözlerinin morardığını ve vücudunda büyük çürükler oluştuğunu görmekten memnun . Hasar hak ettiğinden çok daha azdı ama hiç yoktan iyiydi.

"Ailen çabuk öldü," diye hırladı Gürkan, "ama sen çürüyene ve fareler kemiklerini kemirene kadar kara deliğime gireceksin!" Kanayan dudaklarıyla Malek'in yüzüne tükürdü.

"Götürün onu!" Gürkan, Malek'i yakalayan dört muhafıza "Götürün onu!" dedi. Diğer yarım düzine muhafıza da, "Onunla birlikte gelen adamlara gidin ve onları dövin, ama gemilerine sendeleyerek dönemeyecekleri kadar kötü dövmeyin. Arkadaşlarına efendilerinin ve ailesinin köpekler gibi öldüğünü ve geminin yarın öğlene kadar yola çıkması gerektiğini, yoksa gemiye el koyduracağımı ve gemideki herkesi hapsedtireceğimi söyleyin."

Malek yarı baygındı ama taht odasından sürüklenerek çıkarılırken, ölmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Belki de, Allah'ın izniyle, Hawkins İngiliz hanımlarla birlikte kaçmayı başarabilirdi. Öyle umuyordu.

Bölüm 24

Gabriel, Malek'in rehberliği için minnettardı. İri yapılı ve gür sakallı Boran'ın sessiz bir otorite havası vardı. Büyük ve geniş şehrin her yerini bilmesinin yanı sıra, biraz İngilizce ve iyi Fransızca konuşuyordu. Elçiliğe doğru ilerlerken ara sıra muhteşem camiler gibi görülecek yerleri işaret ediyordu.

Başka bir zaman olsa Gabriel bu büyüleyici yeni şehir yolculuğunun tadını çıkarırdı ama bugün dikkati İngiliz elçiliğine ulaşmaktaydı. Oradan biri ona Rory ve Constance'ın yasal durumunu ve onları kurtarmak için bir şey yapıp yapılamayacağını söyleyebilirdi. Elçilik yardım edemezse, Malek'in İngiliz kölelerini işin içine karıştırmadan karısını ve çocuklarını serbest bırakacak bir anlaşma yapabilmesi için dua etmekten başka yapacak bir şey kalmayacaktı.

Belki de hayvanlar Gürkan'ın hayvanat bahçesine nakledildiğinde aslan onu yiyecekti. Bir umut.

İngiliz Büyükelçiliği büyüktü ve içeriye girmek, geniş giriş holünde işleriyle meşgul çok sayıda insanın dolaştığı bir İngiliz malikanesine adım atmak gibiydi. Evet, muhteşem Türk halıları seriliydi ama aynı şey İngiliz malikaneleri için de geçerliydi.

Ön kapıya yakın bir masada oturan genç bir beyefendi, iyi bir aileden geliyordu ve diplomatik ticareti aşağıdan yukarıya doğru öğreniyordu. Arkasında kırmızı üniformalı birkaç İngiliz askeri duruyordu, gözleri ziyaretçileri tararken tetikteydi.

Gabriel en emredici sesini kullanarak konsolosluk kimlik belgelerini sundu ve büyükelçiye görmek istediğini söyledi. Genç adam kaşlarını çatı. "Üzgünüm Kaptan Hawkins ama Büyükelçi önümüzdeki iki hafta boyunca burada olmayacak. Görüşmek istediğiniz başka biri var mı, yoksa bu sadece bir nezaket ziyareti mi?"

Gabriel'in zeki ve deneyimli birini bulması gerekiyordu. Talebi nasıl ifade etmeliydi? Doğrudan söylemek genellikle en iyisiydi. "Buraya korsanlar tarafından yakalanıp köleleştirilen, iyi doğmuş iki İngiliz kadının durumunu görüşmek için geldim. Konuşabileceğim en iyi kişi kim?"

"Büyükelçinin özel projelerden sorumlu sekreteri," dedi genç adam hemen. "Sanırım Bay Ramsay içeride." Görevli bir uşağa işaret etti. "Müsait olup olmadığına bakması için birini göndereceğim."

Gabriel yerinde duramıyordu, bu yüzden uşak dönüp raporunu verene kadar giriş holünde volta attı. Genç resepsiyonist başını salladı ve Gabriel'e, "Bay Ramsay artık serbest. Stevens'ı takip eder misiniz, Yüzbaşı Hawkins?"

Stevens onu merdivenlerden çıkarıp binanın arka tarafına götürdü, ziyaretçiyi anons ettikten sonra ayrıldı. Gabriel ofise girdiğinde, masada çalışan adamın başını kaldırmasını beklerken etrafını taradı. Ramsay'ın ofisi aslında yabancı bir ülkede olduğunun işaretlerini gösteriyordu. Beklenen Türk halıları, Osmanlı heykelleri ve çanak çömlekleri ve hatta daha eski eserlerle desteklenmişti. Şehrin, Akdeniz'in ve Osmanlı İmparatorluğu'nun büyük haritaları duvarlara iliştirilmişti.

Bu adamın şehri biliyor olabileceğine sevinen Gabriel, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Ramsay," dedi.

Masadaki siyah saçlı, sert yapılı adam başını kaldırdı ve karşılıklı bir şok anı yaşandı. Gabriel, "Porto'daki o mahzende tanıştığımızdan bu yana beş yıl geçti. Adın Chantry olmasa da hayatta ve iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Ramsay ayağa kalktı ve güvertenin etrafından dolaşarak sırtarak elini uzattı. "Ertesi sabah beşimiz ayrıldığımızda, aile İncillerimizde görünmeyen isimler kullanıyor olabileceğimiz kabul edildi. Ama görüyorum ki sen hâlâ Hawkins'sin."

"Evet, gerçi bunun bir göbek adı olduğunu kabul ediyorum. Ailemin İncil'inde başka bir isim daha var." Varlığının büyükbabası tarafından kazanmadığını varsayarsak.

Ramsay ona oturmasını işaret etti. "İçecekler için zili çalacağım. Sonra da son yıllarda neler yaptığınızı öğrenmek istiyorum. Anladığım kadarıyla acil bir mesele için buradasınız."

Gabriel oturdu ve kadınların nasıl yakalanıp köleleştirildiğini ve Malek'in karmaşık durumunu kısaca anlatmaya başladı. Çay, Türk kahvesi ve nefis Türk hamur işleriyle dolu bir tepsi geldiğinde, ana noktaları ele almıştı.

Hizmetçi gidene kadar konuşmayı kesti ve sonra sordu: "Eğer bu iki bayanı elçiliğe götürebilseydim, İngiltere'ye dönene kadar güvende olurlar mıydı?"

Dikkatle dinleyen Ramsay kaşlarını çatı. "Teoride evet, ama diplomatik dokunulmazlık burada Avrupa'da olduğu kadar güçlü bir gelenek değı. Gürkan'ı tanıyorum, son derece güçlü bir adamdır ve vezirlere nazikçe boyun eğip kendinden aşağı olanlara acımasızca davranmasıyla ünlüdür. Bu da neredeyse herkes demek. Elçiliğe saldırmak, kadınları kaçırmak ve sonra da izini kaybettirmek için burayı yakmak üzere bir çete oluşturması imkânsız değildir. Elçiliğin böyle bir duruma düşmek istemeyeceğini söylemeye gerek yok."

Gabriel iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum. Eğer kadınlar Gürkan'a teslim edilir ve onun haremine konursa, Britanya onların iadesini talep etmekte başarılı olabilir mi?"

Ramsay başını salladı. "Haremler bir evdeki en kişisel ve özel yerlerdir, özellikle de zengin ve güçlü bir adam için. Bu noktada en iyisi Malek ile Gürkan arasındaki görüşmenin nasıl geçeceğini görmek." Düşünceli bakışları şehrin haritasına kaydı. "Ancak görüşmeler başarısız olursa, hanımlara yardım etmenin gayri resmi bir yolu olabilir."

"Umarım haklısındır!" Gabriel ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bunun nasıl sonuçlanacağını sana bildireceğim."

"Lütfen yapın. Her iki tarafta da can kaybı olmadan hanımların durance vile'dan kurtulacağını umabiliriz."

Gabriel başıyla onayladı ve gitti. Ama Boran'la birlikte arabaya tırmanırken bunun olacağına inanmıyordu.

* * *

Malek ve Gabriel görevlerine gittikten sonra *Zephyr* sessizdi. Rory ve Constance sabah hayvanat bahçesini ziyaret ettikten sonra mevcut hikâyeleri üzerinde çalıştılar. Öğlen yaklaşırken bacaklarını esnetmeye ve ana güvertede dolaşarak biraz temiz hava almaya karar verdiler.

"Büyüleyici bir şehir," dedi Constance küpeştenin yanında durup ısıltılı kubbelere ve minarelere bakarken. Denizcilerden ve liman işçilerinden birden fazla dil yükseliyordu. "Çok çeşitli!"

Elinde çizim defteri vardı ve ufuk çizgisinin hızlı çizimlerini yapıyordu. "Keşke dışarı çıkıp keşfe çıkabilseydik."

"Ben de öyle." Rory gülümsemesini bastırdı ve başörtüsünü düzeltti. Kıyıdaki erkekler tarafından görülme olasılığı olduğundan, en ağırbaşlı hallerini takınmışlardı.

Jason Landers onlara katılmak üzere yanlarına geldi. "Daha yakından bakmak ister misiniz hanımlar? Kendi dürbünümü ve kaptanınkini de getirdim."

"Oh, evet!" Her biri bir dürbünü mutlulukla kabul etti. Üçü de görebildikleri hakkında sohbet ettiler ve gelecek hakkında konuşmaktan kaçındılar.

Gün ortası sakin bir zamandı. Gemi mürettebatının bir kısmı ve Malek'in adamları egzotik yeni limanın lezzetlerini tatmak için karaya çıkmıştı. Yarım düzine asker güvertede nöbet tutuyordu ama geri kalanların çoğu güvertenin altında yemek yiyor, giysilerini onarıyor, çamaşırlarını yıkıyordu.

Yerel askerlerden oluşan bir bölük rıhtıma açılan sokaklardan birinden çıkarken, sessizlik yürüyen ayak sesleriyle bozuldu. Rory dürbünle onları inceledi. Türbanları ve üniformalarıyla resmi ve tehlikeli görünüyorlardı.

Dürbünü indirdi, soğuk bir korku onu sarmıştı. Askerler doğrudan *Zephyr*'in rıhtımına doğru yürüyorlardı.

Mürettebat gelip gittiği için iskele aşağıdaydı ve üstte iki, altta da iki adam tarafından korunuyordu. Bölük iskelenin dibine kadar yürüdü ve sorumlu subay iskeledeki muhafızlardan birine kendini tanıttı. Jason kaşlarını çatarak, "Ne istediklerini görsem iyi olacak," dedi.

İskeleyle doğru ilerledi ve Malek'in muhafız kaptanı Gadil de ona katıldı. Seslerin gittikçe yükseldiği bir tartışma başladı.

Rory ve Constance casus gözlüklerini bir kenara bırakıp neler olup bittiğini duyabilmek için yaklaştılar. "Gümrük" kelimesi birkaç kez tekrarlandı.

Constance, "Limana vardığımızda gemi gümrükten geçmedi mi?" diye sordu.

"Evet, ama teftiş oldukça sıradan bir teftişti. Gemiye daha dikkatli incelemek için nedenleri olabilir." Rory mantıklı olmaya çalışsa da, göğsündeki endişe düğümü gittikçe sıkılaşıyordu.

Askerlerin gemiye binmesine izin vermeyi reddeden Jason'ın sesi çok netti. Tercüman aracılığıyla daha fazla kelime alışverişi yapıldı. Jason teftiş evraklarını göstermeyi teklif ettiğinde, kendisine *Zephyr*'in kaçak mal taşıdığına dair bilgi aldıkları söylendi.

Gümrük memuru kendi kâğıtlarını çıkardı. Gadil onları tararken kaşlarını çattı. "Bay Landers, gemiyi arama yetkileri var ve

Eğer gemiye binmelerine izin vermezseniz topçuları getirip *Zephyr*'i havaya uçuracaklarını söylüyorlar."

Jason tereddüt etti, sonra isteksizce, "On tanesinin gemiye binmesine izin vereceğim.

Bu kadar adam arama yapmak için yeterli olacaktır."

Teklifi isteksizce kabul edildi ve gümrükçülerin kaptanı ile birkaç askeri iskeleye çıktı. Güverteye çıktıklarında lider hareketsiz durdu ve kısık gözlerle güverteyi taradı. Rory ve Constance'ı gördü ve Türkçe bir şeyler bağırdı.

Rory ani bir dehşetle gümrük denetimi denen şeyin aslında bu olduğunu anladı. "Bizim için buradalar, Constance! Ayrılın ve kaçın!"

O sola doğru fırlarken, Constance da sağa, en yakın refakatçiye doğru koştu. Barış, bağırıışlara ve tehditlere dönüştü. Gemiye binen adamlar Rory ve Constance'ın peşinden koşarken, birliğin geri kalanı da iskeleye ve gemiye etti.

Malek'in muhafızları harekete geçti ve bağırıışları güvertenin altından daha fazlasını getirdi ama işgalciler kadar hazırlıklı değillerdi. Jason sorumlu subayı durdurmaya çalıştığıında, adam tabancasının ağır namlusuyla kafatasını parçaladı.

Jason yere yığıldı, kanı geminin güvertesine sıçradı. Constance aşağıya inemededen yakalanmıştı ve onun yere düştüğünü görünce çığlık attı. Rory de güvertenin altına inemededen yakalanmıştı.

Mücadele ederken üzerine ağır bir ağ atılarak kol ve bacakları hareketsiz hale getirilmiş ve direnişı boşa çıkarılmıştır. Rıhtımdaki insanlardan bazılarının karşılık vereceğini umarak çırpındı ve çığlık attı, ancak toplanan kalabalık temkinli bir mesafeyi korudu.

İri yarı bir asker onu omzunun üzerinden atarak nefes almasını zorlaştırdı. Onu iskeleden aşağıya taşıdı ve Constance ve iki askerle birlikte bir tür kapalı arabaya attı. Saldırının başlamasından gemiden çıkarılmalarına kadar sadece birkaç dakika geçmişti.

Araba kalabalık caddelerde mümkün olan en yüksek hızla *Zephyr*'den uzaklaşırken, Rory kaçırılanların Gürkan tarafından gönderilmiş olması gerektiğini anladı. En kötüsü olmuştu ve o ve Constance kölelik hayatına mahkûm edilmişlerdi.

Bölüm 25

Gabriel *Zephyr*'e döndüğünde gemisini savaştan çıkmış halde buldu. İskelenin alt ve üst tarafındaki muhafızların yüzleri asıktı ve silahları hazırды. Güvertedeki kanı ve sargılanan yaralı adamları görmek için iskeleye koştu. Şok olmuş bir halde, "Burada ne olmuş böyle?" diye bağırdı.

İkinci kaptanı Lane de bir kolu askıda ona katıldı. "Resmi görünümlü askerlerden oluşan bir birlik geldi ve gemide kaçak mal aramak için emir aldıklarını söylediler," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Bay Landers, gemiyi havaya uçurmakla tehdit edene kadar gemiye çıkmalarına izin vermedi, bu yüzden birkaçının çıkmasına izin verdi."

Gabriel bir kez daha etrafını saran yabancı imparatorluğun ağırlığının farkına vararak, "Fazla seçeneği yokmuş gibi görünüyor. O zaman ne olacak?"

Lane alnını ovuşturdu, kan izi kalmıştı. "Şeytanlar gemiye biner binmez, askerlerinin geri kalanı gemiye hücum ederken hanımlara saldırdılar. Bayanlar kıyıya sürüklenip bir arabaya bindirilene kadar kanlı ve büyük bir arbede yaşandı. Neredeyse başlamadan bitmişti."

Gabriel sanki vahşice savrulan bir karnına vurulmuş gibi hissetti. Hayır, bu mümkün olamazdı -Rory gemisinde güvende olmalıydı!

Ama o değildi. O ve kuzeni kaba kuvvet tarafından ele geçirilmiş ve Tanrı bilir hangi geleceğe götürülmüşlerdi. Acıdan feryat etmek istedi ama bir kaptan her zaman kontrolü elinde tutuyor gibi görünmeliydi. "İnsanlarımız arasında ölen ya da ciddi şekilde yaralanan var mıydı?"

"Hayır, ama Bay Landers kafasına büyük bir darbe aldı. Bir süre baygınlık geçirdi ama cerrahın arkadaşı az önce uyanmaya başladığını ve aklını kaybetmiş gibi görünmediğini söyledi."

"Onunla konuşacağım. Malek döndü mü?"

Melik'in muhafızlarının başı Yüzbaşı Gadil yaklaşıyordu ve soruyu duydu. "O domuz Gürkan, Melik Reis'i hapsetti! Belki de çoktan ölmüştür!"

Kanlar içindeki iki askerinin güvertede yattığı ve çok sayıda yaranın tedavi edildiği yeri işaret etti. "Ona eşlik eden adamlarım saldırıya uğradı, dövüldü ve sokağa atıldı. Onlara gemiye dönmeleri ve yarın öğlene kadar şehri terk etmemiz gerektiği, aksi takdirde gemideki herkesin hapsedileceği ve gemiye el konulacağı söylendi."

Bu da başka bir vücut darbesiydi. Gabriel sıkıca sordu, "Melik Reis'in karısı ve çocuklarından haber var mı?"

Sert subayın yüzü buruştu. "*Öldüler!* Hepsi ölmüş! Gürkan'ın yüzbaşı, yakalandıktan kısa bir süre sonra efendisinin onları boğdurduğunu söyledi."

Gabriel sakinliğin canı cehenneme dedi ve denizde geçen bir ömrün tüm öfkeli belagatiyle küfretti. Gürkan'ın sarayını işgal etmek ve canavarı küçük, kanlı parçalara ayırıp domuzlara yedirmek istiyordu.

Ama ne yapabilirdi ki? Kendini derin, yavaş bir nefes almaya zorladı ve olasılıkları düşünmeye başladı. Saldırı işe yaramazdı; geminin ve Malek'in muhafızlarının birleşik güçlerinin bile şansı olmazdı. İngiliz elçiliğinin resmi müdahalesi de işe yaramazdı.

Tek zayıf umudun, o uzun zaman önceki dehşet ve cesaret gecesindeki yoldaşlarından biri olan Ramsay olduğunu fark etti. Bu sabah onu zekâ ve sempatiyle dinlemişti. Belki, sadece belki...

Boran Gabrieli gemiye kadar takip etmişti, bu yüzden Gabriel ona döndü. "Vagon kalkmadan yetiş Mülazım. Yine elçiliğe gidiyoruz. Hanımlar Gürkan'ın öldüremeyeceği kadar değerli ve hızlı hareket edersek Malek hâlâ hayatta olabilir. Birkaç dakika içinde iskelede sana katılacağım."

Boran başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Evet, efendim."

Gabriel ikinci yardımcısına döndü. "Beni Bay Landers'a götür."

Lane onu Malek'in kulübesine götürdü. Gabriel, Malek bir daha geri dönmeyebileceği için yaralı adamı oraya koymanın ne kadar pratik olduğunu anlamıştı. İkinci arkadaşı başındaki yaradan dolayı bolca kan kaybetmişti ve kumral saçlarının etrafında kırmızıya bulanmış bir bandaj vardı. Spook yatağın uzak köşesine kıvrılmıştı, kuyruğu seğiriyordu ve yüzünde endişeli bir ifade vardı

uzun tüylü yüzü. Zor zamanlarda teselli vermekte çok iyiydi.

Gabriel'i gören Jason doğrulmak için çabaladı ama cerrahın arkadaşı onu tekrar iterek yere yatırdı. "Kıpırdamadan yatın Bay Landers!"

Jason itaat etti ama gözleri vahşiydi. "Kaptan, Constance ve Leydi Aurora'yı aldılar!" dedi hışımla. "Onları durduramadım!"

"Ellerindeki sayıyla kimse bunu yapamazdı. Saldırganların Gürkan'ın adamları olduğunu tahmin ediyorum. Bunu doğrulayacak bir şey duydunuz mu?"

Jason derin bir nefes aldı, kontrolü sağlamak için mücadele ediyordu. "Gürkan adından bahsedildiğini duydum. Yüzbaşı Gadil tercümanlık yapıyordu, o yüzden size daha fazlasını anlatabilir."

"Onunla konuşacağım, sonra elçiliğe döneceğim. Orada görüştüğüm adam belki gayri resmi olarak bir şeyler yapılabileceğini söyledi. Emir komuta Bay Lane'de. Çok erken kalkmaya çalışma." Jason'ın omzuna dokundu. "Henüz tüm umutlar tükenmiş değil."

Jason sertçe nefes verdi. "Bakalım hiç dua hatırlıyor muyum?"

Gabriel döndü ve Gadil'le konuşmak için merdivenlere yöneldi. Muhafız yüzbaşısı saldırganların kesinlikle Gürkan tarafından gönderildiğini doğruladı. Malek'in kuzeni gümrük servisinde yüksek bir ve sahte evrak düzenleyip *Zephyr*'e adam göndermesi zor olmazdı.

Gabriel toplayabildiği kadar bilgi topladıktan sonra iskeleye indi ve arabada Boran'a katıldı. Tekrar yola koyulduklarında, "Malek bana Konstantinopolis'in yerlisi olduğunuzu söyledi. İşe yarayabilecek herhangi bir fikrin ya da bilgin var mı?"

Boran gülümseme olmayan dişlerini gösterdi. "Kardeşimi haksız yere idam ettirene kadar Gürkan'ın muhafızlarından biriydim. Eğer onunla yüz yüze görüşebilseydim o şeytan domuzu öldürebilirdim. Bunu yapamadığım için ayrıldım ve Cezayir'e gidip Melik Reis'ten bir mevki dilendim. Onunla kuzenini ziyaret ettiğinde tanışmıştım ve onurlu bir adam olduğunu biliyordum. Gürkan'ı hak ettiği cehenneme göndermek için her şeyi yapacağım."

Gabriel bir umut kıvılcımı hissetti. "Gürkan'ın evini bilmek hayati önem taşıyacak.

Ben Bay Ramsay ile görüşürken benimle elçiliğe gelin." Şimdi

Ramsay'in mucizeler yaratıp yaratamayacağını öğrenecektik.

* * *

Gabriel, Boran'ın bir adım gerisinde, Ramsay'in ofisine daldı. "Seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm, Ramsay," dedi açıkça. "Ama durum felakete dönüştü."

Ramsay'nin gözleri kısıldı ve elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı. "Anlat bana."

Gabriel hızlıca Malek'in başına gelenleri ve İngiliz hanımların kaçırılmasını anlattı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Ne tür bir gayri resmi yardım bulabilirsin? Mülazım Boran, Malek'in muhafızlarının ikinci komutanıdır ve bir zamanlar Gürkan'ın ev halkının bir parçasıydı."

Ramsay Boran'a elini uzattı. "Mükemmel. Bir şey yapılacaksa ev halkı hakkında bilgi sahibi olmak hayati önem taşır Mülazım."

Kaşları çatılan Ramsay, duvardaki büyük şehir haritasına doğru ilerledi. Bir süre inceledikten sonra bir yere dokundu. "Burası Gürkan'ın sarayının bulunduğu yer, eski şehrin kalbinde. Yüzyıllar önce bir kale olarak inşa edilmiş ve tutsaklarınızı kurtarmak için doğrudan saldırmanın bir yolu yok. Aksini bilmiyorsan Mülazım?"

Boran başını salladı. "Bunun için topçu birlikleriyle tam bir saldırı gerekir ve bunun bile başarıya ulaşması muhtemelen günler alır."

Ramsay kuru bir sesle, "Birileri topçu bombardımanını mutlaka fark edecektir," dedi. "Ama başka bir yolu da olabilir. Burası çok eski bir şehir ve yüzeyin altında Roma İmparatoru Justinianus'a kadar uzanan sarnıçlar, borular ve kanalizasyonlar var. Bugünlerde bu yapıların çoğu kullanılmıyor ve büyük ölçüde unutulmuş durumda ve Gürkan'ın sarayının mahzenlerine aşağıdan girmenin bir yolu olması ihtimali yüksek. Mülazım Boran, böyle bir geçit biliyor musun?"

Boran düşünürken kaşlarını çatı. "Kişisel bilgim yok ama muhafız odasında mahzenlerden sarayı terk etmek için gizli bir yol olduğu söyleniyordu."

Gabriel nefesini tuttu. "Eğer içeri girmenin gizli bir yolu varsa, belki de hızlıca saldırabilir ve şehri terk etmek için son tarihten önce uzaklaşabiliriz."

Ramsay dudaklarını büzdü. "Zor olsa da bu mümkün. En önemli ilk adım o mahzen girişini bulmak. Şehrin altındaki labirent gibi tünelleri çok iyi bilen bir adam tanıyorum. Bize yardım edebilir."

"Tünel faresi Siçan hâlâ adaletten kaçmayı başarabiliyor mu?" Boran ilgiyle sordu. "Cezayir'e gitmek için şehri terk etmeme yardım etti."

Ramsay, "Söz konusu adamın hırsızlık yaptığı için eli kesilmişti, bu da kendisinin bir şeyler çalmasını zorlaştırıyordu," diye açıkladı. "Bu yüzden fare anlamına gelen Siçan adını aldı ve Konstantinopolis'teki yasadışı faaliyetlerin yarısıyla bağlantısı olan bir hırsızlar ustası oldu. Yıllarını şehrin altında yatanları keşfetmekle geçirdi. Bilgisine bir bedel karşılığında ulaşılabilir ve sarayın büyük lordlarını hiç sevmiyor."

Gabriel'in daha önce hissettiği umut kıvılcımı parladı. "O zaman onu bulalım!"

Ramsay uzun bir gardırop açtı ve bir çift hacimli Türk cüppesi çıkardı. Birini Gabriel'e fırlattı. "Bunu tak. Bir Avrupalı

"Gittiğimiz yer çok dikkat çekici."

Gabriel itaat etti. "Gizli görevler için rutin olarak cübbe bulundurur musunuz?"

Ramsay'nin kaşları çatıldı. "Herkes öyle değil mi?"

Gabriel o gün ilk kez gerçekten gülümsedi. Evet, umut vardı.

Bölüm 26

Arabaya bindiklerinde Rory ve Constance'ın etrafındaki ağlar çıkarıldı ve taktıkları başörtüleriyle gözleri bağlandı. Sert koltukta birbirlerine sokulmuşlardı ve bu yakınlık onları rahatlatıyordu. Rory kuzeninin elini buldu ve sıkıca kavradı. Constance da sıkarak karşılık verdi. En azından birlikteydiler.

Sarsıcı yolculuk kıvrımlı sokaklar ve birçok dönüş içeriyordu ama çok uzun değildi. Son bir dönüş yaptılar ve ahır gibi kokan duvarlarla çevrili bir alanda durdular. O ve Constance kabaca arabadan indirildiler ve kurbağa yürüyüşüyle içeriye sokuldular. Yürüdükleri mesafeye bakılırsa yapı büyük ve karmaşıktı, muhtemelen birbirine bağlı bir dizi binadan oluşuyordu.

Sonunda, birkaç gırtlaktan çıkan cümle söylendi ve farklı tutsakların gözetimine aktarıldılar. Sonunda gül yapraklarıyla kokulu bir odada durdurulana kadar daha fazla yürüdüler. Başörtüleri çıkarıldı ve iri yarı refakatçilerinden biri eğilerek, "Yeni Frenk köleler, Valide," dedi.

Aldıkları Türkçe dersleri için minnettar olan Rory gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. Önlerinde keskin yüz hatlarına sahip, zengin giyimli yaşlı bir kadın oturmuş, yeni gelenleri tiksintiyle inceliyordu.

Rory, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki en yüksek rütbeli kadının, hüküm süren sultanın annesi olan Valide Sultan olduğunu biliyordu. Büyük bir güce sahipti ve kraliyet haremine başkanlık ediyordu. Aynı unvan herhangi bir büyük lordun annesi için de kullanılıyor muydu, yoksa Gürkan kendini o kadar büyük görüyordu ki, unvan yanlış olmasına rağmen kendi annesine mi kullanıyordu? Kadın ikincisini tahmin etti.

Zengin bir şekilde döşenmiş odada Valide'nin yanı sıra Türk kıyafetleri giymiş dört uzun boylu, güçlü Afrikalı adam vardı. Haremde olduklarına göre hadım olmalıydılar. İki Valide'ye eşlik ediyordu; diğer ikisi esirleri içeri getirmişti.

Valide kötü aksanlı bir Fransızca ile "İsimleriniz?" diye sordu.

Gözlerini ağırbaşlı bir tavırla yere indiren kuzeni, "Constance, leydim," dedi. İtaatkâr görünmek akıllıcaydı, bu yüzden Rory de aynısını yaptı.

"Aurora, leydim."

"Bana İngiliz kadınları olduğu söylendi," dedi Valide düşünceli bir sesle. "Haremimdeki ilk İngiliz dişiler. Bunun dışında özel bir şey yok. Onları hamama götürün ve temizleyin; sonra da saflıklarını kontrol ettirin."

Rory, ", ben bakireyim ama kuzenim dul bir kadın," dedi.

Valide homurdandı. "Yazık." Kovarcasına bir el salladı.

Rory ve Constance bir kez daha ifadesiz muhafızları tarafından uzaklaştırıldılar. Hamam, büyük harem kompleksinin diğer ucundaydı. Girişin dışında, onları yüksek kubbeli tavanı, ortasında bir şadırvanı ve güzel desenli fayansları olan muhteşem bir odaya götüren orta yaşlı, canlı bir kadına teslim edildiler.

Rory gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. Türk hamamlarının görkemini duymuştu ve burası da ününe yaraşır bir yerdi. Bir köle olabilirdi ama en azından gemide kısıtlı suyla geçirdiği haftalardan sonra nihayet temiz olacaktı.

Ev sahibi onlara giysilerini çıkarmalarını işaret etti, ardından onları birkaç genç kadın köleye teslim etti, onlar da onları ovdular, buharladılar ve tepeden tırnağa temizlediler. Daha sonra ikisi de mermer masalara yatırıldı ve en mahrem yerleri de dahil olmak üzere vücut kıllarına yakıcı bir macun sürüldü. Rory ve Constance dehşete düşmüş ve acı çekiyorlardı, ancak görevlileri işlemin yakında biteceğini belirten hareketler yaptılar. Macun yıkandığında vücutları bebekler gibi tüysüzdü. Türk erkekleri kadınlarının böyle görünmesini mi istiyordu? Öyle görünüyor.

Bu çileden sonra, kalabalık olmadan bir düzine kadını alabilecek kadar büyük, parfümlü bir havuza götürüldüler. Kıkırdayan görevliler düşünceli ve titiz davranıyor, Rory ve kuzeninin kaçırılmaları sırasında oluşan morluklara dillerini şaklatıyorlardı.

Görevliler özellikle yeni gelenlerin saçlarını yıkamaktan ve taramaktan büyük keyif alıyordu. Constance'ın yumuşak, koyu sarı saçları çok beğeniliyordu ama Rory'nin parlak altın rengi buklelerine bayılıyorlardı. Saçları sadece kahverengi olsaydı Berberi Sahili'ndeki hayatının daha kolay olacağından şüpheleniyordu.

Yeni gelenler kurulandıktan sonra yaşlı kadın onları teker teker yan odaya götürerek himenlerinin durumunu kontrol etti. Rory dişlerini sıkı ve aşağılayıcı muayeneyi kabul etti. Muayene sonucunda "saf" olmadığı ortaya çıksaydı ne olurdu? Bunun bir felaket olabileceğinden şüpheleniyordu. Gabriell'in yakınlaşmalarını sınırlama konusunda neden kararlı olduğunu şimdi anlıyordu.

Gabriel. Yakıcı gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı. Onun hakkında çok fazla düşünmemeliydi yoksa tamamen dağılacaktı.

Muayeneden sonra kendilerine hafif elbiseler verildi ve Valide'nin odasına geri döndüler. Yaşlı kadın, "Giysilerinizi çıkarın!" diye emretti.

Constance kızgınca Rory, "Bu yakında bitecek," diye fısıldadı.

Rory'nin potansiyel sahiplerinin önünde çıplak gösterilere katlandığını bilen kuzeni derin bir nefes aldı ve itaat etti. Onlar soyunduktan sonra Valide ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak, arada bir de dürterek etraflarında dolaştı. "Ağzını aç!"

Rory kendini panayırda muayene edilen bir at gibi hissederek itaat etti. Valide güzel dişlerini onayladı ve Constance'ın dolgun vücudunu Rory'nin ince yapısından daha çok beğendi. Yine de Rory'nin saçları bir artıydı. Valide ilgiyle parmakladı ve "Sağlıklı," diye mırıldandı.

Sonunda değerlendirme bitmiş ve kovulmuşlardı. Valide'nin odasının dışında onları Rory'den bir iki yaş büyük, minyon yapılı ve çarpıcı derecede güzel bir Avrupalı kadın karşıladı. Tütün kahverengisi saçları vardı, son derece bakımlıydı ve dostça gülümsüyordu. Büyüleyici bir Fransız aksanıyla İngilizce konuşarak, "Ben Suzanne ve size rehberlik etme görevi bana verildi çünkü ben de Avrupalıyım," dedi.

"İngilizcenizin bu kadar iyi olması ne büyük şans!" Constance dedi ki. "Benim adım Constance ve Fransızcam sizin İngilizceniz kadar iyi değil."

Rory de kendini tanıttı. "Bize rehberlik ettiğiniz için teşekkür ederiz. Her şey çok kafa karıştırıcı!"

Suzanne onları geniş, açık bir avluya götürürken, "Harem usullerine alışmanız uzun sürmeyecek," diye teminat verdi. "Çok rahat bir hayat. Size etraflı gösterip işlerin nasıl yapıldığını açıkladıktan sonra, dinlenebilmeniz için sizi odanıza götüreceğim. Sizin için yorucu bir gün olduğu kesin."

"Suzanne, buraya getirilirken giydiğimiz giysilerin bize geri verilmesi mümkün olacak mı?" Rory gözlerini büyük ve üzgün gösterdi, ki bu kolaydı. "Elbiseler bana ve kuzenime annem tarafından hediye edilmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğimiz için elimizde kalan tek şey onlar."

Suzanne sempatik bir şekilde gıdıkladı. "Haremde giymek için uygun değiller ve güzel kıyafetler istemeyeceksiniz, ama ne yapabileceğime bakacağım. Şimdi gelin bahçeleri, çocuklar için okul odalarını, çeşmeleri, yemek odalarını görün."

Yola çıktıklarında Rory harem duvarlarını inceledi. En az bir düzine metre yüksekliğindeydiler ve tepelerinde metal çiviler vardı. "Buradan hiç kaçan oldu mu?"

"Hayır. Bir kadın neden ayrılmak istesin ki?" Suzanne onları palmiye ağaçları ve çiçeklerle dolu geniş avluya götürürken şöyle dedi. "Burada güvende ve iyi bakılıyor."

Geniş bir açık alandan ziyade, ağaçlar, çalılar ve alçak duvarlar avluyu açık hava odaları gibi birçok alana bölmek için kullanılmıştı. Çinili banklar ve çeşmeler uzanmaya davet ediyordu ve Rory birkaç kadının tam da bunu yaptığını gördü. Bazıları kahve ya da çay yudumluyor, bir grup da bir su borusunu paylaşıyordu. Başka bir palmiye kümesinin altında genç bir kadın telli bir enstrüman çalıyor, birkaçı da zarifçe dans ediyordu.

Harem sakinleri yeni gelenleri incelemek için başlarını kaldırıp baktılar, sonra da yaptıkları işe geri döndüler. Hepsi de çekici, iyi giyimli ve bakımlıydı. Rory, haremde dış görünüşe özen göstermenin önemli bir faaliyet olduğunu tahmin ediyordu. "Haremdeki hanımlar zamanlarını nasıl geçirirler?"

"Oh, pek çok şey! Konuşuyoruz, oyunlar oynuyoruz, ziyafet çekiyoruz, çocuklarla ziyaret ediyoruz." Suzanne'ın yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Bazen haremden çıkıp kırlarda piknik yaparız ya da çarşığı gezeriz. Bu nadiren olur ama çok eğlencelidir. Tabii ki korunmak için çok sıkı korunuyoruz."

"Sıkılmıyor musun?" Rory sordu.

O özlem dolu bakış yine ortaya çıktı. "Bazen hayat biraz yavaş ilerliyor," diye itiraf etti Suzanne, "ama güvendeyiz ve bize bakılıyor. Çoğu kadının bildiğinden çok daha fazlası."

Rory, Fransız kadının kaderine razı olmak için elinden geleni yaptığını, ama özgürlüğü tercih edeceğini hissetti. "Biraz kaba olacak ama Gürkan yatak arkadaşlarını nasıl seçiyor?"

Suzanne hiç istifini bozmadan, "Efendim yeni kadınlar geldiğinde onları denemeyi sever, ama gözdesi olmadığın sürece onu çok az göreceksin," dedi. Rory'ye değerlendirici bir bakış attı. "Bakire olduğun için, onun yatağına çağrılmadan önce sana bir eğitim verilecek. Altın sarısı saçlarınla onun gözdesi olacak kadar şanslı olabilirsin."

Bu düşünce Rory'nin öğürmesine neden oldu. Onun yüz ifadesini gören Constance, "Dul olduğuma göre, ne bekleyebilirim ki?" diye sorarak Suzanne'ın dikkatini çekti.

"Seni asla çağırılmayabilir, ama bana aşk sanatında çok yetenekli olduğun söylendi, bu yüzden bunun doğru olup olmadığını görmek isteyebilir." Omuz silkti. "Favoriler onun tarafından düzenli olarak çağrılır, ama onu hiç ziyaret etmeyen bazı kadınlar da var."

Constance'ın gözleri, aşk yeteneklerinden söz edilince biraz büyüdü. Rory, Malek'in tutsaklarını daha sevimli göstermeye çalıştığını tahmin etti.

Gürkan için ilginçti. Suzanne'a sordu: "Haremde istediğimiz yere gitmekte özgür müyüz? Geceleri sık sık huzursuz oluyorum ve ay ışığında bu güzel bahçeleri keşfetmek istiyorum."

Suzanne kaşlarını çattı. "Günün son yemeğinden sonra odalarımıza çekiliriz. Akşamın ilerleyen saatlerinde odalarının dışında yakalanan kadınlar cezalandırılır. Harem muhafızları gece boyunca avluda devriye gezer."

Genç bir kız elinde pembe meyveli içki kadehleri olan bir tepsiyle yaklaştı. Suzanne bir tane almalarını işaret etti. İçecek hoş, serin ve tatlıydı.

Rory içkisini yudumlarken, Gürkan'ın onları rahat bırakma olasılığının ne olduğunu merak ediyordu. Onları kaçırmak için harcadığı çaba göz önüne alındığında, en azından bir kez tecavüz etmek zorunda kalacağından korkuyordu.

Gabriel'le paylaştığı o şefkatli yakınlığı düşünerek ürperdi. Gürkan gibi bir canavar tarafından artık kılsız olan o özel yerlerine dokunulacağı düşüncesi onu hasta etti.

Bir düşünce vardı. Doğru zamanda kendini onun üzerine kusturabilir miydi? Denemeye değermi.

Her zaman aktif olan hayal gücü, kurtarma ve kaçışla ilgili canlı görüntüler yarattı. Belki bir deprem sarayın duvarlarını yıkar ve o karmaşada kaçabilirlerdi. Ya da belki Gabriel bir sıcak hava balonu bulup onları kurtarmak için havalanabilirdi.

Dişlerini sıktı. Hikâyelerinde her şeyi yapabilirdi ama gerçekçi olmak gerekirse, bu onun yeni hayatıydı. Bununla yüzleşmeli ya da delirmeliydi.

Geldikleri yoldan geri dönerlerken, demir parmaklıklı bir kapının ardında ağlayan küçük bir çocuğun sesini duydular. Constance kaşlarını çatarak, "Zavallı çocuk. Kucaklanmaya ihtiyacı var mı?"

Suzanne içini çekti. "Bu üzücü bir durum. Dul bir kadın ve iki çocuğu. Kocasını efendinin akrabasıymış ve o öldükten sonra Gürkan onları yanına almış, çünkü yoksullarmış. Ancak erkekler arasında husumet varmış, bu yüzden Gürkan ne yapılması gerektiğine karar verene kadar kadın ve çocukları özel odalara kapatılmış. Onlara ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Ağlama sesi kesildi ve Cezayir'in Arapça lehçesiyle konuşan bir kadının yatıştırıcı sesi duyuldu. Rory alarma geçti. Bu kesinlikle Malek'in karısı Damla ve çocukları olmalıydı! Daha sonra gelip parmaklıkların arkasından konuşacaktı.

"Şimdi size odalarınızı göstereyim," dedi Suzanne. "Yeni ve kuzen olduğunuz için bir odayı paylaşacaksınız. Muhtemelen statünüz belirlendiğinde bu durum değişecek ama burada rahat edeceksiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana ya da hadımlardan birine sorun."

"Teşekkür ," dedi Constance. "Çok nazıksınız."

Suzanne gülümsedi ve nezaketle şöyle dedi: "Bizim yöntemlerimize alıştığında memnun olacaksın, eminim. Sonra görüşürüz."

Onlara odalarının kapısına kadar eşlik ettikten sonra ayrıldı. Oda Malek'in evinde paylaştıklarından pek farklı değildi ama mobilyalar daha görkemliydi ve küçük bir özel avlu yerine bütün haremın özgürlüğüne sahiptiler. Ama artık Rory'nin ailesinin onlardan fidye alacağı umuduyla yaşamıyorlardı.

Rory kalbini delip geçen bir acıyla alçak yataklardan birine uzandı. "Gabriel ve Jason çİlgına dönecek."

Constance dudağını ısırarak diğer yatağı yerleştİ. "Jason'ın çok kötü yaralanmamış olması için dua ediyorum. Çok fazla kan vardı!"

"Kafa yaralarının çok kolay kanadığını bilirsin. Eminim iyi olacaktır," dedi Rory cesaretle.

Constance başını ellerinin arasına gömmeden önce boğuk bir fısıltıyla, "Ama asla bilemeyeceğiz," dedi. "İşin bu noktaya geleceğine hiç inanmamıştım!"

"Ben de öyle. İyi doğmuş iki İngiliz kadınının hayattan ve özgürlükten mahrum bırakılabileceğini düşünmek hala zor, ama işte buradayız. Koşullarımızı en iyi şekilde değerlendirmeli ya da delirmeliyiz." Rory ayağı kalktı ve kuzeninin omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Biraz dinlen. Ben kendi başıma daha fazlasını keşfedeceğim."

"Bir çıkış yolu mu arıyorsunuz? Bir çıkış yolu bulacağını sanmıyorum." Constance yatağına uzandı ve işlemeli bir yastığa sarıldı, boşuna bir rahatlık arayışıyla onu kavradı. "Yoksa Cezayirli kadını ve çocuklarını mı araştırmak istiyorsun?"

"İkisi de." Rory odadan çıktı ve sanki keşif yapıyormuş gibi amaçsızca dolaşmaya başladı, ama kilitli odaya doğru ilerlemesi uzun sürmedi.

Çocuk artık ağlamıyordu ve arazinin bu köşesi sessizdi. Çalılar ve ağaçlar bir perde oluştuyordu, bu yüzden Rory parmaklıklara yaklaştı ve usulca, "Damla?" diye sordu.

Uzun bir süre sonra, yüzünde temkinli bir ifade olan siyah saçlı bir kadın kapıya geldi. "Benim adım bu."

"Cezayirli Malek Reis'in karısı mısınız?" Rory Fransızca sordu. "Umarım Fransızca ya da İngilizce biliyorsunuzdur - Arapçam karmaşık bir konuşma için yeterince iyi değil."

Damla'nın yüzü kasıldı. "Ben onun dul eşiyim," diye cevap verdi aksanlı ama akıcı bir İngilizceyle. "Lordum bizden birkaç gün sonra Konstantinopolis'e yelken açacaktı. Gemisi saldırıya uğradı ve o ve gemideki herkes öldü."

"Bu sabah hayattaydı," dedi Rory hızlıca. "Kuzeni Gürkan'ı ziyaret etmek için bugün erkenden gemimizden ayrıldı."

Damla nefesini tuttu ve demir parmaklıklı kapıya doğru ilerledi. İri kara gözleri ve hem yumuşaklığı hem de çeliği çağrıştıran yüzüyle çok güzeldi. "Burada, Konstantinopolis'te mi?"

"Evet, Malek seni ve çocukları geri almak için yanıp tutuşuyor. Yakalandığınızı öğrendiğinden beri tüm zamanını ve enerjisini sizi eve getirmeye adanmış."

Damla yere çöktü ve gözyaşlarını kontrol etmeye çalışırken elleriyle yüzünü kapattı. "O kötü Gürkan bana yalan söyledi! Kocamın öldüğünü içimden bileceğimi sanmıştım ama öldüğünü hissetmedim. Ne olduğunu söyle bana!"

"Gürkan senin için inanılmaz yüksek bir fidye belirledi, bu yüzden Malek özgürlüğünü satın almak için yeterli parayı toplamak umuduyla korsan ticaretine geri döndü." Rory alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "İşte bu yüzden ben ve kuzenim buradayız. Aldığı en değerli esirler bizdik ama ailemin ödeyemeyeceği kadar yüksek bir fidye bedeli belirledi. O da toplayabildiği kadar para toplayıp ben, kuzenim ve hayvanat bahçesinden bir ambar dolusu hayvanla Konstantinopolis'e gitmek üzere gemiye bindi ve bu miktarın özgürlüğünüzü satın almaya yeteceğini umdu."

Damla dudağını ısırıldı. "Yani bizim yüzümüzden sen ve kuzenin artık köle mi oldunuz?"

"Korkarım öyle," dedi Rory kasvetli bir sesle. "Sen hâlâ burada olduğuna göre, Gürkan her şeyi alıp hiçbir şey vermiyor olmalı."

Damla tükürmeye hazır görünüyordu. "Bu onun yapacağı bir şey!" Yüz ifadesi buruştu. "Eğer Malek buraya aslana ininde meydan okumak için geldiyse, bu saraydan canlı çıkamaz."

Rory Malek'in boynunu bizzat sıkmak istiyordu. Onun saplantılı kararlılığı pek çok kişiye zarar vermişti, en azından kendisine ve

Constance. Ama Damla'nın duymak istediği bu değildi. "Unutma ki Malek her ne yaptıysa seni ve çocuklarını sevdiği için yaptı."

"Keşke başarabilseydi," diye fısıldadı Damla, narin elleri hapishanesinin demir parmaklıklarını kavrarken.

Derin bir üzüntü hisseden Rory ayağa kalktı ve usulca, "Tekrar konuşuruz," dedi. Sonra da kendi kamerasına döndü.

Lüks odalarının kapısını açtı ve seyahat günlerinde kullandığı diğer tüm odaları düşündü. Birkaçı pis ve haşarat istilasına uğramıştı, birkaçı muhteşemdi ve çoğu da yeterince hoştu.

Ama seyahat etmekten, sürekli uyum sağlamaktan yorulmuştu. Benim diyebileceği bir ev istiyordu ve bunun İngiltere'de olmasını istiyordu. Bunu gerçekleştirebilecek bir pozisyondayken neden bunu düşünememişti?

Çünkü rütbesinin kısıtlamalarından kurtulmak, dünyayı tüm çeşitliliğiyle görmek istemişti ve elbette o zaman birlikte kalmak isteyeceği bir adam bulamamıştı. Alaycı bir şekilde gülümsedi. Tüm maceracı hayal gücüne rağmen o da diğerleri gibi bir kadındı ve her şeyden çok bir sevgili, bir yoldaş, onu tüm kusurlarıyla seven ve onun da aynı ölçüde sevebileceği bir eş istiyordu. Onu bulmuştu ve artık çok geçti....

Pişmanlıklarını bir kenara bıraktı ve Constance ile paylaştığı odaya girdi. Kuzeni yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu; bol bir Türk bornozuyla bunu yapmak Avrupa kıyafetleriyle yapmaktan çok daha kolaydı.

Gülümseyerek başını kaldırdı ve kucağındaki bohayı işaret etti. Jason'ın ona verdiği uzun atkıya sarılmıştı ve içinde günün erken saatlerinde kaçırıldığında üzerinde olan giysiler vardı. "Bakın! Suzanne eşyalarımızı alıp geri getirmeyi başardı!" Eşarba çözüp boynuna doladı ve sanki Jason'mış gibi kumaşı okşadı.

Rory'nin eşarba sarılı bohçası da yatağının üzerindeydi. Eğildi ve hevesle paketini açtı. "Her şey, konaklamalarımız da dahil mi?"

Constance ısrarla, "*Her şey*," dedi.

Rory kalçalarını çıkardı. İyi yapılmış ve hafif dolguluydu, giymesi rahattı. Göğüslerin arasındaki dar bir cebe, Hindistan'a yapılan uzun yolculuk sırasında canı sıkılan bir denizciye yontarak silah haline getirmesi için para ödediği balina kemiğinden bir sopa dikilmişti. Keskinleştirilmiş uç, kın görevi gören balina kemiğinden eş bir parçanın içine sokulmuştu.

Kemik bıçağı kınından çıkardı ve üzerinde düşündü. "Bunu bir kitaba koyma fikrini ortaya attığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, *Savaşçı Bakire*." Constance kendi çantasından bir busk çıkardı. Daha dolgun vücudu nedeniyle bu busk biraz daha genişti ve keskin bıçağı biraz daha tehlikeliydi. "Fikrinin zekice olduğunu düşünmüştüm ama işe yarayacağından emin değildim, o yüzden bunları yaptırdın. Ve beni ikna ettiler."

Rory sol orta parmağındaki jilet gibi keskin ucu test etti. Bir nokta kan oluştu. "Bunlar mutfaktaki bir et parçasını bıçaklamakta işe yarıyordu, ben de bu fikri kitaba koydum. Ama bunu gerçekten bir silah olarak kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Constance baltasının iki parçasını birbirine geçirerek uzun bir balina kemiği kıvrımı gibi görünmelerini sağladı. "Bununla birini gerçekten bıçaklayabilir miyim bilmiyorum."

Rory o ölümcül kemik hançeri başka bir insana sapladığını hayal etmeye çalıştı ve midesi bulandı. Sonra onu kötü kalpli tutsaklarına saplamayı düşündü ve ağzı sertleşti. "Bunu Gürkan üzerinde kullanabilirim. Adamın öldürülmeye ihtiyacı var."

"Öyle," diye kabul etti Constance. "Ama eminim ki bu tür silahların yanına yaklaşmasına izin vermeyecek devasa, tehlikeli muhafızları vardır."

"Doğru." Aklına hınzırca bir düşünce gelince Rory gülümsedi. "Tabii bıyıklar garip bir Avrupalı saç modelinin parçası olarak kullanılmıyorsa?"

Constance şeytani bir eğlenceyle gülümsedi. "Bunu denemek bizi bir süre meşgul eder."

Evet, bazen Rory'nin çılgın fikirleri işe yarıyordu. .

Bölüm 27

Gabriel inandırıcı bir Türk olduğundan şüpheliydi ama Ramsay'nin verdiği cüppe ve sarıkla en azından istenmeyen dikkatleri üzerine çekmiyordu. Siçan, rıhtımdan çok da uzak olmayan köhne bir mahallede yaşıyordu. Yerleşkesi, eski püskü görünen ama çok iyi inşa edilmiş gibi görünen, tepesinde acımasız görünümlü sivri uçlar bulunan yüksek bir duvarla çevrili birkaç eski binadan oluşuyordu. Keskin gözlü bir bekçi onları ağır kapıdan içeri aldı.

İçeride, ana evin her yeri tertemiz ve lükstü. Siçan'ın yasadışı işlerinden iyi para kazandığı belliydi. Siçan, gözlerinde hınzır bir muziplik parıltısı olan, orta yaşlı, sıırım gibi bir adamdı. Kesilen elinin yerine meyve ya da düşman bıçaklamak için kullanışlı bir kanca takılmıştı. Gabriel, usta hırsızın kancayı geceleri çıkardığını ya da uykusunda kendini öldürme riskini göze aldığını düşündü.

Siçan Ramsay'i sıcak bir şekilde karşıladı ve kahve istedi. Karşılıklı selamlaşmadan sonra Ramsay, İngilizce konuşarak Gabriel ve Boran'ı tanıttı. "Bu beylerin çok çabuk çözülmesi gereken ciddi bir sorunları var ve sadece siz yardımcı olabilirsiniz."

Siçan Gabriel'i inceledi ve akıcı Cockney aksanlı İngilizcesiyle cevap verdi. "Zengin bir adam olduğunuza inanıyorum, çünkü hizmetlerim ucuza gelmiyor. Bana sorununuzu anlatın."

"Gürkan'ın sarayına gizlice girip haremdeki iki İngiliz kadını ve hâlâ hayattaysa Cezayirli Melik Reis'i kurtarmamız gerekiyor," dedi Gabriel kısa ve öz bir şekilde. "Ve bu gece yapılmalı."

Siçan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gürkan! İmparatorluktaki en kötü adamlardan biri. Yavaş ve acılı bir ölümü hak ediyor. Ama neden bu kadar acele ediyorsun?"

Gabriel durumu kısaca anlattı, Gürkan'ın ertesi gün ortasına kadar gitmezlerse gemiye el koyma ve herkesi esir alma tehdidi de buna dahildi. "Bunu yapmaya yetkisi var mı bilmiyorum ama kötü niyetli olduğundan eminim."

"Gümrük departmanındaki pozisyonu sayesinde, gerçekten de yapabilir." Siçan kaşlarını çatı. "Gürkan'ın sarayının içi hakkında çok detaylı bilgi

gerekli."

Boran konuştu. "Ben onun muhafız birliğinde görev yaptım efendim. Muhafız odasında, sarayın mahzenlerinin derinliklerinde eski şehrin altında yatan antik tünellere giden gizli bir çıkış olduğu söylendi. Bunun doğru olup olmadığını ya da böyle bir çıkışın nerede olabileceğini bilmiyorum ama sarayı ve harem dışındaki arazileri iyi biliyorum. Zindanları da biliyorum. Birkaç tane var ve hepsinden kötüsü kara delik, yukarıdan yardım almadan kaçmanın imkansız olduğu yeryüzündeki bir kuyu. Eğer Melik Reis hâlâ yaşıyorsa, Gürkan onu oraya koymuştur."

"Gizli girişi biliyorum çünkü siyah bir hadım Gürkan'dan kaçtı ve şu anda benim yanımda . Sarayın genelini senin iyi bilmiyor ama haremın rutinlerini biliyor." Siçan, benzer vuruşların izlerini gösteren demir kancasını masaya vurdu. "Eve girmek çok basit. Gürkan'ın muhafızlarıyla uğraşmak ve tutsaklarınızı kurtarmak daha karmaşık."

Zili çaldı ve yaralı bir hizmetçi içeri girdi. Siçan, Türkçe bir emir yağdırdı. Gabriel onun iki kişinin kendisine getirilmesini istediğini düşündü. Siçan İngilizceye dönerek, "Hareme girmesine izin verilen tek erkek zenci hadımlardır, bu yüzden birkaç kişiye ya da bu kılığa girebilecek erkeklere ihtiyacımız var," dedi.

Cebrail şöyle dedi: "Kurtarma operasyonunun bir parçası olmak istiyorum. Derimi mürekkeple kaplar ve türban takarsam, ışık zayıfsa geçebilirim. Hanımlar bana güvenecektir ve eğer gerekirse ben de deneyimli bir savaşçıyım."

Siçan hâlâ masanın üzerindeki kancaya vurarak onu inceledi. "Işığın zayıf olması gerekir ama yardım etme arzunuzu anlıyorum. Hanımlar sizin için değerli mi?"

"Evet. Özellikle biri öyle."

İri yarı, güçlü görümlü Afrikalı bir adam ve başörtülü küçük bir kadın odaya girdi ve Siçan'ın önünde eğildi. "Kerem, Gürkan'dan kaçan harem bekçisi. Haremın nasıl korunduğunu biliyor." Siçan birkaç soru sıraladı ve cevap karşısında başını salladı. "Kerem bu işin bir parçası olmaktan memnun olacak ama mümkünse hiçbir harem muhafızını öldürmek istemiyor. Bazıları arkadaştı."

Gabriel doğrudan cevap verecek kadar Türkçe biliyordu. "Yeterince ölüm oldu. Ben sadece Gürkan'ın tutsaklarını kurtarmak istiyorum."

Kerem başını sallayarak kabul etti. Siçan kadına döndü ve onunla uzun uzun konuştuktan sonra tercüme etti. "Esmâ haremde bir hizmetçiydi ve

orada yaşıyan birçok kadın tanıyor. Ayrıca yeni kölelerin en çok nereye de bilir." Ema tekrar konuştu.

İlgiyle bakan Siçan tercüme etti: "Suzanne adında bir Fransız kadın var, gözde biriydi ama Gürkan'a çocuk doğurmadığı için statüsü tehlikede. Gürkan iyi bir damızlık değil, sadece birkaç kız çocuğu doğurdu, onlar da gelişti ve hastalıklı oğlanlar genç yaşta öldü. Ema, Suzanne'ın sadece statüsü için değil, hayatı için de endişelendiğini söylüyor. Bulunabilirse bize çok yardımı dokunabilir."

Suzanne'ın yardım etmeye istekli olduğunu varsayarsak daha da iyi. "Baskın ekibi ne büyüklükte olmalı?" Gabriel sordu. "Gemimde seve seve gönüllü olacak pek çok adam var." Boran'a baktı. "Olur musun Mülazım?"

Boran'ın dişleri yeniden parladı. "Hem de büyük bir memnuniyetle." "Ben de varım," dedi Ramsay.

"Bunu kaçırmazdım."

Ramsay Türkçe'yi ve şehri bildiği için faydalı olabilirdi ama Gabriel, "Böyle bir görevde yer alırken yakalanırsan bu diplomatik bir olaya neden olur mu?" diye sordu.

Ramsay omuz silkti. "Olabilir, ama yakalanmayacağım."

Gabriel bu özgüvene imreniyor ve bulaşıcı olmasını umuyordu. "Bu baskının bedeli ne olacak Siçan?"

Hırsız efendi düşündü. "Peşin ödenmiş on bin İngiliz sterlini."

Çok büyük bir meblağdı ama Gabriel bunun bir mucize için makul olduğunu ve paranın hazır olduğunu düşündü. Ramsay'e baktı, o da başıyla küçük bir selam verdi.

Gabriel, "Parayı almak ve subaylarımla konuşmak için gemime dönmem gerekecek. Benden başka ne istiyorsunuz ve baskın için ne zaman hazır olmalıyım?"

"Gün batımından üç saat sonra buraya dönün." Siçan dikkatini Boran'a çevirdi. "Melik Reis'in askerlerinden Afrikalı olan var mı ve bu işte yer almaya istekli olacaklar mı?"

"Üç tane var," dedi Boran. "Güçlü savaşçılar ve çağrılmaktan onur duyacaklar."

Birkaç ayrıntı daha konuşuldu ve toplantı bir planın uygulanmasıyla sona erdi. Ramsay'nin elçiliğe dönmesi gerekiyordu, bu yüzden Gabriel ve Boran *Zephyr*'in rıhtımına kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler. Gabriel sessizce, "Sence bu plan başarılı olabilir mi?" diye sordu.

"*İnşallah*," dedi Boran. "Olabilir. Ters gidebilecek çok şey var ama Allah'ın izniyle hanımlarınızı kurtarabiliriz."

Rory. O parlak, özgür ruhun hapsedildiğini düşünmeye dayanamıyordu. Onu ve Constance'ı kurtarmak için hayatı dahil her türlü bedeli ödeyebilirdi.

Gemiye döndüklerinde Landers'ı kafatasının etrafında temiz bir bandajla ayakta buldu. Gabriel ona kaptanın odasına gelmesini işaret etti. Planlanan baskını açıkladığında Jason hemen, "Ben de gitmek istiyorum!" dedi.

"Yapamazsınız," dedi Gabriel kesin bir ifadeyle. "*Zephyr* yarın öğleden önce yola çıkmalı, eğer hanımları kurtaracak kadar şanslıysak daha da erken. Dönüş yolculuğunu yapacakları için hayvanların yem ve suyunun tam olduğundan emin olun. Gemi her an yola çıkmaya hazır olmalı."

Jason itiraz etmeye hazır görüldüğünde Gabriel sertçe, "Bu bir emirdir Bay Landers! Eğer bana bir şey olursa, kaptan sizsiniz ve herkesi güvenli bir şekilde uzaklaştırmak sizin sorumluluğunuz."

Jason yavaş bir nefes aldı. "Evet, efendim. İkmalin çoğu tamamlandı ama her şeyin olup olmadığını bir kez daha kontrol edeceğim." Ayağa kalktı. "Ve Tanrı aşkına, kadınlarımızı bize geri getirin!"

* * *

Rory ve Constance'ın mütevazı eşyalarını yeni odalarına yerleştirmeleri uzun sürmedi. Sonra da balina kemiğinden yapılma busklarının etrafına saç modelleri yaparak kana susamışçasına eğlendiler. Constance'ın aklına, başlarının arkasına yüksekçe bir fötr şapka yerleştirmek, ardından saçlarını yapının üzerine Fransız örgüsüyle örmek ve parlayan buklelerinin fötr şapkadan omuzlarına düşmesine izin vermek fikri geldi.

Rory, harem sakinleri için gerekli olduğu anlaşılan güzellik aletlerinin arasında bir çift küçük el aynası bulmuştu. Saç modelini incelemek için onları kullandı. "Bunu oldukça beğendim. Büyük büyükannemin giymiş olabileceği bir şeye benziyor. Tek ihtiyacı olan süsleme için bir kuş yuvası."

Constance kıkırdadı. "Yuvayı nerede bulacağımızdan emin değilim ama avluda ekleyebileceğimiz bir sürü çiçek var. Hadi dışarı çıkıp bakalım."

"İyi fikir." Rory şimdiden kendini huzursuz hissediyordu. Haremin sınırlarına nasıl uyum sağlayacaktı?

Dışarı çıktıklarında Rory ve Constance avludaki çiçekleri inceleyerek ve saç stillerine en çok hangi çiçeklerin yakışacağına karar vererek eğlendiler. Rory için küçük mavi çiçeklerde, Constance için de kırmızı çiçeklerde karar kıldılar.

Suzanne yanlarına yaklaştığında odalarına dönmek üzereydiler. Fransız kadın merakla, "Bugünlerde Avrupalı kadınlar saçlarını böyle mi yapıyorlar?" diye sordu.

Constance suçlu görünüyordu, bu yüzden Rory rahat bir tavırla, "Hayır, sadece zaman doldurmak için oynuyorduk," dedi.

"Yemek yemek de buna iyi gelir," dedi Suzanne gülümseyerek. "Ben de sizi akşam yemeğine çağırmaya geliyordum, bu hoş ve zaman alıcı bir ritüeldir."

"Güzel!" Constance dedi ki. "Açlıktan ölüyorum."

Suzanne onları avlunun karşı tarafına açılan geniş yemek salonuna götürürken, "Burada yemekler mükemmel," diye teminat verdi. Kadınlar çoktan toplanmıştı ve bol bol konuşup kıkırdıyorlardı.

Hizmetçiler pirinç tepsileri başlarının üzerinde tutuyor ve yiyecekleri ortadaki masaya diziıyorlardı. Harem kadınları istediklerini topluyor, sonra da arkadaşlarıyla birlikte alçak masaların yanındaki minderlere oturuyorlardı. Yemek kapları yoktu, sadece parmaklar şaşırtıcı bir zarafetle kullanılıyordu. Rory bunun öğrenmeleri gereken bir beceri olduğunu tahmin etti.

Suzanne'ın söz verdiği gibi yemekler güzeldi; kuzu eti, sebzeler, peynirler, ekmekler ve çok çeşitli tatlılardan oluşuyordu. Fransız kadın yeni gelenlerle birlikte küçük bir masaya oturdu ve onlara tanımadıkları gelenekleri ve yemekleri açıkladı.

Yemek gemide yedikleri her şeyden çok daha iyiydi. İyi, muhtemelen fazla iyi yiyorlardı; harem kadınlarının çoğu çok iriydi. Çok fazla yemek ve sınırlı egzersiz iyi bir kombinasyon değildi. Rory neden sıska olarak görüldüğünü şimdi anlıyordu.

Yemek sona erdiğinde hizmetçiler ellerini yıkamaları için gümüş ibrik ve leğenler getirdiler. Rory gümüş ipliklerle işlenmiş bir havluyla parmaklarını kurularken, yetkili bir haremağası içeri girip Suzanne'la konuştu, sonra kollarını kavuşturarak geri çekildi. Fransız kadın şaşkınlıkla bir soru sordu ve sert bir yanıt aldı.

İfadesi gergin olan Suzanne, "İkiniz de bu gece Gürkan'ın yatak odasına çağrılıyorsunuz. Bu adamla birlikte gitmelisiniz."

harem muhafızı, Valide'nin odasına, orada hazırlanacaksınız."

Rory midesine tekme yemiş gibi hissediyordu ve Constance bayılacakmış gibi görünüyordu. "İkimizi de aynı anda mı istiyor?" Rory dehşete düşmüş bir halde sordu.

"Sadece siz ikiniz değil. Ayrıca akrabasının dul eşi de çağrılıyor."

Constance titrek bir sesle, "Bu iyi değil, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Suzanne suratsızca. "Hiç de iyi değil."

Bölüm 28

Boran, Gabriel'in ağır altınları gün batımından üç saat sonra Siçan'ın evine taşımasına yardım etti. Toplanan grup ağırbaşlı ve kararlıydı. Siçan, Gürkan'ın harem muhafızlarınıninkine benzediğini söylediği cüppeler çıkardı ve karanlıkta onlara yol göstermesi için fenerler yaktı.

Kerem ve Esmâ evin ve haremın ayrıntılı bir kat planını hazırlamıştı. Siçan bunu duvara iğneledi ve planlanan eylemler boyunca ekibe liderlik etti. Her şey açıktı. Boran ve Malek'in adamlarından biri, Malek'in orada ve hayatta olup olmadığını öğrenmek için mahzenlerin derinliklerindeki kara deliğe gidecekti. Eğer yaşıyorsa onu serbest bırakacak ve yeraltı tünellerine giden çıkışa götüreceklerdi.

Kerem, Malek'in diğer iki Afrikalı askeri, Ramsay ve Gabriel, Esmâ'ya hareme kadar eşlik edecek ve gerçek harem muhafızlarını etkisiz hale getireceklerdi. Sonra Esmâ hanımların nerede tutulduğunu bulmaya çalışacaktı. Bunu başaramazsa Suzanne'ı bulmaya çalışacaktı. Kaçınılabilirse öldürme olmayacaktı ama Malek'in adamlarının ifadeleri, öldürmek gerekirse hiç tereddüt etmeyeceklerini gösteriyordu.

Her şey yolunda giderse, kadınları toplayıp sessizce geri çekilecekler ve baskın ertesi sabaha kadar fark edilmeyecekti. O zamana kadar *Zephyr* çoktan uzaklaşmış olur.

Eğer işler ters giderse, sabaha kadar hepsi ölmüş olabilirdi.

Gabriel ve Ramsay göze çarpmamak için İngiliz tenlerini koyulaştırmış, sonra da üniformalarını giymişlerdi. Her şey hazır olduğunda, Siçan onları iki uzun merdivenden indirerek kendi mahzenlerinin derinliklerine götürdü. Nemli karanlığa açılan gizli bir kapıyı açarken, "Bu evi almamın bir nedeni de eski tünellere iki farklı çıkışı olmasıydı. Eğer bir saldırıya uğrarsam, ev halkım daha güvenli bir yere kaçabilir."

Eski tünele girdiklerinde Gabriel'in burun delikleri alevlendi. Atmosfer nemli, kötü kokulu ve nahoştu, yol yer yer engebeliydi ama Siçan onları farklı dönemeçler ve seviyeler boyunca hatasız bir şekilde yönlendirdi.

Bir noktada, tavanı dev taş sütunlarla tutturulmuş geniş bir yeraltı gölünün üzerindeki bir geçitten geçtiler. Burası yeraltı göllerinden biri olmalı.

Ramsay'in sözünü ettiği sarnıçlar. Siçan mırıldandı: "Yukarıdaki evlerde yaşayanlar su almak için buraya kova indiriyorlar. Bazen balık bile yakalıyorlar."

Sonunda karanlık bir oyuğun içine yerleştirilmiş, o kadar eski, pis ve hırpalanmış bir kapıya ulaştılar ki, nereye bakacağını bilen biri için bile neredeyse görünmezdi. Siçan kocaman demir bir anahtar çıkardı ve kapıyı açınca kalın tuğla duvarlar ve bunaltıcı bir karanlık ortaya çıktı. Kenara çekildi ve akıncılar teker teker içeri girdi. Fare Hırsız ve hizmetkârlarından biri daha sonra adamlara evlerine kadar rehberlik etmek üzere kapıda kalacaktı.

her akıncı yanından geçerken, Siçan mırıldandı, "Siz dönene kadar,
İnşallah."
İnşallah.

* * *

Malek rutubet ve pislik içinde, zifiri karanlıkta yatıyor ve Gürkan'ın söz verdiği gibi farelerin kemiklerini kemirebilmesi için açlıktan ölmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. İçebilmesi için bir su tulumu indirilmişti.

Daha erken ölmek için reddetmeliydi ama susuzluktan kavrulan bedeni ona ihanet etti ve hepsini içti. Bir sonraki su derisini içmeden dökecek kadar güçlü olmaya çalışacaktı.

Acıdan yarı sayıklıyordu, ilk başta boğuk fısıltının gerçek olduğunu düşünmedi. "Malek Reis, Malek Reis! Orada mısın?" Yaratıcı bir küfür patlaması oldu. "Lanet olsun sana aptal eşek, *orada mısın?*"

Sersemlemiş bir halde, askerlerinin ikinci komutanı Boran'ın sesini tanıdı. Malek sendeleyerek ayağa kalktı ve homurdandı: "Bir ip at ve beni bu cehennemin derinliklerinden çek, ben de sana efendine saygı göstermeyi öğreteyim!"

Heyecanlı bir ses patırtısı duyuldu. "Melik Reis! Efendim! Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bırak şu lanet ipi!"

Birkaç dakika sonra, cızırtılı bir ip yanına düştü. İstendiği gibi, altta Malek'in iki ayağını da sokabileceği kadar geniş bir halka vardı. "Çek!"

Yukarı doğru çekilirken ip döndü ve duvara çarptı ama umurunda değildi. Boran ve Malek'in adamlarından biri onu yukarı çektiğinde

Kara deliğin kenarından geçerken kendini onlara sarılmış ve ağlarken buldu. Dil darbeleri sonraya kalabilirdi.

* * *

Rory ve Constance Valide'nin odasına götürüldüler; burada hizmetkârlar onları parfümleyip cilalayarak ağır ipekten elbiseler giydirdiler. Neyse ki saçlarına dokunulmamıştı; onları geceki çileye hazırlayan hizmetçiler bu tarzı ilgi çekici bulmuşa benziyordu.

Söyleyecek bir şey olmadığı için ikisi de çok az konuştu. Çay içtiler ve hazırlık odasına başka bir kadın getirilinceye kadar sessizce endişelendiler: Damla. Gözleri kocaman ve karanlıktı ve ırzına geçilmesine razı olmuş gibiydi.

Gece çöküp harem sessizleşirken üçü saatlerce bekledi. Hayal kırıklığından çılgına dönen Rory bağırarak ve bir şeyleri kırıp dökmek istedi ama bunun durumunu daha da kötüleştireceğini tahmin etti. Bu yüzden, mahvolmak için çağrılmayı bekleyen bakireler ve onları esir alanları nasıl öldürüp kaçtıkları hakkında bir hikaye tasarladı.

Savaşçı kız ne yapardı? Rory bilenmiş balina kemiği sopayı düşündü ve onu kullanmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti.

Belki hayatını kurtarmak için savaşabilirdi, ama eğer sadece ırzına geçilmişse, rahatlamak ve katlanmak en akıllıca yol olurdu. Gürkan'ı küçük parçalara ayıracak kadar cesur ve güçlü olsa bile, bunun bedeli hayatı olacaktı ve o henüz ölmeye hazır değildi. Hayatta olduğu sürece özgürlük için umut vardı.

Sonunda kötü gözlü, iri yarı bir harem muhafızı gelip Türkçe bir emirle onları topladı. Damla onu görünce korkmuş görünüyordu ve Rory bu adamın daha önce ne gibi suçlar işlediğini merak etti. Gösterişli nişanı ve sarığı, harem hiyerarşisinde yüksek bir mevkide olduğunu, belki de harem muhafızlarının kaptanı olduğunu gösteriyordu.

Damla derin bir nefes aldı, sonra ayağa kalkıp uysalca adamı takip etti, Rory ve Constance da aynısını yaptı. İkinci bir harem muhafızı arkalarına düştü ve harem binaları ile sarayın geri kalanından ayıran duvar arasında uzanan dar bir geçide kadar onlara eşlik edildi.

Geçit, dövülmüş gümüşle kaplı geniş bir kapıyla son buluyordu. Refakatçileri kapıyı çaldı, sonra bir ses Türkçe, "Girin, Yüzbaşı Davut!" diye seslenince kapıyı açtı.

Kapı Gürkan'ın yatak odasına açılıyordu; geniş, özenle döşenmiş bir oda, geniş kare bir yatak, yere serilmiş zengin Türk halıları ve ürkütücü gölgeler saçan asılı ışıklar. Havada Rory'nin öğürmesine neden olan ağır bir tütsü vardı.

Alçak bir masanın üzerinde gümüş tabaklar içinde etler ve tatlılar duruyordu, ortasında da zarif bir şekilde yapılmış altın ve emaye semaver hafifçe tütüyordu. Zengin ve kötü bir adamın tüm ziynetleri. İçeri girdiklerinde Gürkan uzun *nargilesiyle* uzandığı dev minderden kalktı. Tütsüyle karışan tütün kokusu Rory'nin serin ve temiz deniz havasını özlemesine neden oldu.

Duvarları içindeki herkes üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahip bu geniş evin kötü efendisi, şimdi şişmanlamaya çalışan iri yarı, güçlü bir adamdı. Ayrıca çürükleri ve morarmış bir gözü vardı, burnu da şişmişti. Rory hararetle bu yaraları Malek'in yapmış olmasını umuyordu. Kuzeniyle arasında hafif, sinir bozucu bir benzerlik vardı ama Gürkan'ın kara gözleri, gür sakalının üzerinde acımasızlıkla parlıyordu. Malek gerektiğinde acımasız olabilirdi ama hiçbir zaman ahlaksızca zalim olmamıştı.

Damla onu görünce tısladı. Gürkan iğrenç bir şekilde gülümsedi ve üç kadına yaklaştı. Hepsinin başörtüsü vardı ve Damla'ninkini soyarak işe başladı. "Demek kuzenimin sıkıcı küçük karısı bu," dedi Fransızca. "Seni kaybettiği için neden bu kadar yaygara kopardığını anlamak zor. Onun yerinde olsaydım, senden kurtulduğum için minnettar olurdum."

Damla'nın yüz ifadesi öldürücüydü ama başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Gürkan Constance'a doğru ilerledi ve başörtüsünü çıkardı. Yüzünü inceledikten sonra, "Bakire olacak kadar güzel olmadığına göre, fahişe sahip olan sen olmalısın," diye alay etti.

Rory'ye döndü ve başörtüsünü yüzünden çekti. Rory kaskatı kesilmiş, ona saldırma dürtüsüyle savaşıyordu. Adamın eli yanağını kavradı, sonra göğüslerinin üzerinden aşağıya doğru indi. Teni onun dokunuşundan ürperdi. Ani bir hırçınlıkla kızın altın sarısı saçlarından bir tutamı çekip aldı.

"Lanet olsun sana!" Kadın irkildi ve adam güldü, güçlü bir eliyle kadının çenesini yakalayıp acıyla sıktı. "En azından biriniz konuşabiliyor," dedi Fransızca. "Yakında hepiniz çılgılık atacaksınız."

Damla'ya döndü. "Önce sana tecavüz edeceğim, kocanın onurunu alacağım. Sonra da Davut senin derini canlı canlı yüzecek. Bıçağını çok iyi kullanıyor ve becerilerini uygulama fırsatından çok hoşlanıyor. Derini yüzebilir

seni uzun süre öldürmeden kaslarından kurtaracağım. Sırada çocuklarınız var."

Damla dehşetle ona bakarken, adam devam etti: "Sen çığlık atıp kanlar içinde kalırken, ben kendimi toparlamak için çay içeceğim, sonra da ahlaksız dula geçeceğim. Altın bakireyi en sona bırakacağım."

Davud'a küçümseyici bir el salladı. "Ben onu sana verene kadar izle ve tadını çıkar."

Davud boğazından derin bir hayvan sesi çıkardı, bakışları açtı. Gürkan Damla'nın kolunu tuttu ve onu yatağa doğru çekti. Damla çığlık atıp onunla mücadele etti ama Gürkan çok iriydi ve Damla'nın direnişine sadece güldü.

Rory onun bu gece hepsini ve Damla'nın çocuklarını da öldürmeyi planladığını kesin bir kesinlikle anladı.

Öfke damarlarında alev alev parlıyordu. Bir koyun gibi katledilmek için hareketsiz durmayacaktı!

Constance'a baktı ve sessizce İngilizce, "Hepimizi öldürmek istiyor. *Savaşçı Bakire*'yi hatırlayın."

O hikâyede, kahramanı bir sandalye ve diğer mobilyalarla ve nihayetinde bavulunda sakladığı kemik bıçakla yaşam mücadelesi vermişti. Burada silah olarak kullanılabilecek ne var?

Semaver. İçi yanan kömürlerle dolu metal bir boru ortasından aşağıya doğru iniyor ve ana bölmedeki suyu kaynama noktasına kadar yükseltiyordu. Bu sadece birkaç metre ötedeydi ve Rory'nin kaldırabileceği kadar küçüktü.

Semavere baktı, sonra bakışlarını kasıtlı olarak Constance'a doğru kaldırdı ve gözlerini uzun pirinç ve camdan yapılmış nargileye doğru kaydırды. Bu alet semaverin uzaktan kuzeniydi ve aynı zamanda kömürü ve tütün dumanını soğutmak ve tadını yumuşatmak için sudan geçiren bir borusu vardı.

Constance acımasızca başını salladı. Karşılıklı konuşmaları sadece bir an sürdü.

Gürkan Damla'yı yatağa yapıştırırken, Rory masaya atılıp semaveri kaptı ve Davut'un kafasının arkasına vururken elleri kavruldu. Damla yere yığılırken, Rory dönerek ağır semaveri sallamaya devam etti. Semaveri Gürkan'ın sırtına çarptı ve üzerine kaynar su ve kömürler savurdu.

Rory hareket eder etmez Constance su borusuna atladı ve onu bir sopa gibi savurarak Gürkan'a öyle sert vurdu ki cam kase paramparça oldu ve yüzüne daha fazla kömür sıçradı. Sersemlemiş bir halde yatağa yığıldı, Damla da onun vücudunun altında kalmamak için yuvarlandı. Sıçradı

Ayağa kalktı ve cüppesinin altından bir hançer çıkardı. Sonra gırtlaktan gelen bir kükremeye Rory'nin üzerine yürüdü. Aynı anda Daud sendeleyerek doğruldu.

Odadaki beş kişi de silahlarını kapmak için hareket ediyordu. Rory geriye doğru sıçradı ve saçındaki balina kemiği tokayı çekti. Öldürmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu. Sivriltilmiş ucu kınından çekerken, bunu öğrenmek üzere fark etti. Constance kırık su borusunu tekrar savurdu ve Gürkan'ın hançeri tutan eline . Dönerek uzaklaştı ve aniden onların lehine olan ihtimaller çok çok daha iyiydi.

Dehşet öfkeye dönüşürken Rory jilet gibi keskin kemik bıçağıyla içeri daldı ve onun gerçekten de savaşçı bir bakire olduğunu anladı....

* * *

Gabriel ve Ramsay, Kerem ve diğer iki Afrikalı askerin peşinden hareme girdiler. Askerler ses çıkarmadan hareket edebiliyorlardı ve gerçek harem muhafızlarını sessizce indirip ağızlarını tıkamakta ve bağlamakta ustaydılar.

Kadınların ayrı ayrı kaldıkları odalara açılan kapılar avlunun çevresine yerleştirilmişti ve bazılarının altından ışık sızıyordu ama geniş bahçelerde kimse hareket etmiyordu ve etraf ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Esmâ daha önce harem sakinlerinin akşam yemeğinden sonra kırbaçlanma ya da daha kötü bir cezaya çarptırılma pahasına odalarında kalmaları gerektiğini açıklamıştı.

Sahte harem muhafızları olası bir belaya karşı avluya yayılırken, Esmâ Gabriel, Ramsay ve Siçan'ın iki adamını, yeni gelen iki kişiye verildiğini düşündüğü odaya götürdü.

Siçan, harem dairesinin tüm kapılarında çalışacağını söylediği bir iskelet anahtar vermişti. İsteddiği on bin pound çok ucuzdu. Yüreği ağzına gelen Gabriel kapının kilidini açıp sessizce içeri girdi ve odayı loş bir şekilde aydınlatmak için lambayı yukarı kaldırdı.

Boştu. Yatakların üzerinde düzgün Avrupa giysileri yığınları vardı, bu yüzden oda onlara ait olmalıydı, ama Rory ve Constance'dan hiçbir iz yoktu.

Endişeli görünen Esmâ onları avlunun kenarından dolaştırarak daha büyük dairelerin olduğu bir alana götürdü. Işık almayan bir köşede durdu ve fısıltıyla, "Suzanne Hanım, eğer daha küçük bir yere taşınmadıysa," dedi.

Gabriel usulca kapıyı tıklattı ama cevap gelmedi. Dikkatle kapının kilidini açtı ve önce Esmâ'nın girmesine izin verdi. Akıncılar da onu izledi ve Ramsay kapıyı arkalarından sessizce kapattı. Daire Rory ve Constance'a tahsis edilenden daha büyüktü ve başka bir kapının açıldığı bir oturma odasında idiler. Esmâ usulca, "Suzanne Hanım?" diye seslendi. "Kim var orada?" Yatak odasından korkmuş bir ses Türkçe konuştu. Gabriel Fransızca olarak, "Biz İngiliziz ve İngiliz hanımları, sevgilim ve kuzenini kurtarmaya geldik. Odalarında değiller. Nerede olduklarını biliyor musunuz, Bayan Suzanne?"

Lüks bir geceliğe bürünmüş olan Suzanne, gözlerini davetsiz misafirlerin üzerinde gezdirerek temkinli bir şekilde dışarı çıktı. Esmâ'yı tanıdığında yüz ifadesi netleşti.

"İngiliz kadın, burada tutuklu bulunan başka bir kadınla birlikte Gürkan'ın odasına çağrıldı," diye İngilizce cevap verdi, yüz ifadesi acı içindeydi. "Böyle bir çağrı çok sıra dışı ve ... ve çok tehlikeli. Bazen Gürkan'a hastalıklı bir çılgınlık gelir. Bu olduğunda *her şeyi* yapabilir."

Gabriel nefesini içine çekerek Rory ve Constance için duyduğu korkuyu kontrol etmeye çalıştı. "Bizi oraya götürebilir misin?"

Suzanne onu inceledi, bakışları keskindi. Bir anda, "Seni onun odasına götürebilirim, ama karşılığında beni de özgürlüğüne götür!" dedi.

Esmâ, Suzanne'ın haremle ilgili duyguları konusunda haklıydı. "Memnuniyetle ve hepimiz yeterince uzun süre hayatta kalırsak sizi sağ salım Fransa'ya geri götüreceğim. Önden buyurun."

"Üstümü değiştirmem için bana bir dakika verin." Bir dakikadan fazla sürdü ama çok fazla değil. Koyu renkli, dikkat çekmeyen gündüz cübbesi ve başörtüsüyle geri döndü ve grubun kendisini takip etmesini işaret etti. Özgürlüğe açılan kapı açılmıştı ve arkasına bakmadan kapıdan içeri girecek cesareti vardı.

Onları avluya götürdü, bir köşeyi döndüler ve sonra kadınların odası ile yüksek dış duvar arasında uzanan uzun, dar bir geçide açılan bir kapıdan geçtiler. Bu uzun bir yürüyüşü çünkü Gürkan'ın odası haremın uzak tarafındaydı ve onun büyük süit odası kadınların odasıyla sarayın geri kalanı arasındaki geçitti.

Bir köşeyi daha döndüler ve geçidin sonunda, altından ışık görünen, dövülmüş gümüş bir kapı gördüler. Suzanne boğuk bir fısıltıyla, "Burası," dedi. "Genellikle muhafızların kaptanı burada bekler. Daud bir canavar,

Eğer Gürkan onu içeri davet ettiyse, bu gece cinayet işlenecek." Titrek bir nefes aldı. "Çılgınlık olursa kimse gelmez."

Zamanında yetiştiklerine dua eden Gabriel adımlarını hızlandırarak neredeyse koşacak hale geldi; grubun geri kalanı da onun peşinden koştu. Kapıdan bir düzine metre uzaktayken kapı şiddetle açılarak geçidin duvarına çarptı ve üç kadın dışarı fırladı.

Öndeki kadın Rory'ydi ve üçü de kan içindeydi.

Bölüm 29

Rory önce kendisine ve diğer kadınlara doğru koşan insanları tanıyamadı ve korkunç bir an için onları katletmeye gelenlerin Gürkan'ın adamları olduğunu düşündü. Sonra Gabriel'in sesi duyuldu, "Rory!"

"Gabriel! Yüce Tanrım, Gabriel!" diye haykırdı ve kendini onun kollarına attı, kanlı busesini ona saplamamak için kendini zor tuttu. Teni kararmıştı ama gücü ve sıcaklığı açıkça görülüyordu. "Tanrıya şükür geldin!" diye kekeledi. "G . . . Gürkan ve muhafız yüzbaşı öldü!"

Kızın titreyen bedenini kollarının arasına almadan önce kanlı büste bir göz attı. "Ne oldu?"

"Onları öldürdük," dedi titreyerek. "Üçümüz birden. Onları biz öldürdük!"

Constance onun iki adım gerisindeydi ve Gabriel bir kolunu uzatarak onu da yanına aldı. "Benim cesur kızlarım! Şimdi gelin, buradan olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde çıkmalıyız."

Suzanne yanlarından geçip Damla'ya sarıldı. "Tanrı'ya şükür iyisin Damla!"

Damla hıçkırıklarla titriyordu ama bir süre sonra sarılmaktan kurtuldu ve kararlı bir şekilde geçitten aşağı inmeye başladı. "Çocuklarım!"

Suzanne, "Çıkarken onları toplayız," diye söz verdi. "Ben de seninle kaçıyorum."

Gabriel'inki gibi esmerleşmiş teninin altında Avrupalı yüz hatları olan uzun boylu bir adam Constance'a kolunu uzattı. "Benimle gelin leydim," dedi keskin bir İngiliz aksanıyla. "Yakında özgür olacağız."

Constance onun koluna girdi ama biraz titrek bir sesle, "Ben bir hanımefendi değilim," dedi.

"Hayır, sen bir kahramansın," dedi. "Bu arada ben Ramsay, İngiliz Büyükelçiliği'nden."

"İngiliz tebaası için böyle bir hizmet!" Rory şaşırmanın da ötesinde, dedi.

"Hepsi gayri resmi," dedi Gabriel destekleyici bir kolla etrafını sararken. Omuzları. "İyi ki de öyle."

Harem muhafızına benzeyen ama pek de doğru giyinmemiş olan iri yarı Afrikalı bir adam sessizlik için parmağını dudaklarına götürdü ve ardından grubu neredeyse koşar adımlarla boş avluya götürdü.

Damla'nın odasına gitmek için kısa bir yol kat etmeleri gerekti ve içeride Malek'in oğlu ile kızını bir yatakta birbirine sokulmuş, gözyaşları içinde ve korkudan titrerken buldular. Annelerini öyle bir rahatlamayla karşıladılar ki, anneleri onları susturmak zorunda kaldı. "Sessiz olun, canlarım! Şimdi bu korkunç yerden kaçacağız!"

Gabriel'in yanındaki iki adam çocukları kaldırdı ve grup hızlı adımlarla avluyu geçti. Küfredip palasını çeken gerçek bir harem muhafızı onlara bir kez meydan okudu. "Kerem, seni hain!"

Muhafızlar daha bağırmadan, iri yarı Afrikalı rehberleri bir hançer çıkarıp diğer adamın boğazına sapladı. Adam kanlar içinde yere yığılırken Kerem hançeri geri aldı, düşen muhafızın tuniğine sildi ve sert sesle, "Bu adamı tanıyordum. Kötü biriydi."

Rory bir başka hızlı ölümü görünce irkildi ama Kerem'in iyi bir nedeni olduğuna inanmaya hazırdı. Haremden çıkıp pis bir geçidi takip ederek uzun, dik bir merdivene ulaştıklarında Gabriel'e yapıştı. Tek sıra halinde, merdivenlerin dar dönüşlerinden geçerek aşağı indiler ve çok geçmeden yer seviyesinin altına ineceklerini hissetti

Basamakların dibine vardıklarında Gabriel kolunu tekrar Rory'nin omuzlarına doladı ve kaba, dağınık taş zeminde ilerlemeye başladılar. Rory hâlâ titrediği için bu desteğe minnettardı. Sessizce sordu: "Nereye gidiyoruz? Buraya nasıl girdiniz?"

"Eski şehrin altında antik tüneller ve kanalizasyonlar var," diye açıkladı. "Ramsay elçiliğin özel operasyonlar sekreteri, muhtemelen casus anlamına geliyor ve şehri ve sırlarını çok iyi biliyor. Tünel Faresi Siçan adında, yeraltı yollarının ustası olan ve bizi buraya getiren bir adam tanıyordu. Siçan, yolun geri kalanında bize rehberlik etmek için Gürkan'ın sarayının çıkışında bekliyor."

"*Zephyr* ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil. Öğleden önce şehirden ayrılmamız gerekiyor ama o zamana kadar epey uzaklaşmış oluruz." Gabriel'in sesinde bir gülümseme belirdi. "Ramsay, Portekiz'de benimle birlikte idam mangasını atlatan adamlardan biri. Olasılıksız kaçışlar konusunda yetenekliyizdir."

Rory histerik bir kahkaha atma isteğini bastırdı. "Bu kadar çirkin bir hikâye yazamazdım!"

"Gelecekteki kitaplar için sahip olacağınız malzemeyi bir düşünün!"
Gabriel işaret . Bu sefer güldü. Sessizce.

* * *

Siçan onları sarayın mahzenlerinin çıkışında bekliyordu. Gabriel rahatlamıştı, çünkü bu eski tünellerden çıkış yolunu yardım almadan bulmak istemezdi. Kısa ve öz bir şekilde, "Gürkan öldü," dedi.

Kadınlar ve çocuklar mahzenin çıkışından çıktıklarında Fare küçük bir şaşkınlık ıslığı çaldı. "Gürkan öldü ve siz de kadınlarınızı kurtardınız, görüyorum! Aferin size. Adamım Malek ve adamlarını dışarı çıkardı, şimdi size geminize kadar rehberlik edeceğim. Siz güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar kurtarma işlemi tamamlanmış sayılmaz."

"Malek ne kadar kötü yaralandı?"

Siçan güven verici bir şekilde, "Yenilmişti ama koşabilecek kadar iyiydi," dedi.

"Yaşıyor!" Damla'nın nefesi kesildi. "Kocam *yaşıyor!*"

"Demek sen Melik'in sevgilisisin!" Siçan ilgiyle konuştu. "Bunlar da çocuklar olmalı. İyi bir gece çalışması için Allah'a şükürler olsun! Şimdi gel."

Başarılı olduklarına ve Rory'nin zarar görmediğine hâlâ inanmakta güçlük çeken Gabriel, Siçan'ı takip ederken bir kolunu ona doladı. Ramsay de aynı şekilde Constance'a destek oluyordu. Diğerleri, Malek'in adamları hâlâ çocukları taşıırken onları takip ediyordu.

Siçan onları farklı ve daha uzun bir yoldan geri götürerek *Zephyr*'in çok yakınındaki dar bir sokaktan yüzeye çıkardı. Gabriel olası bir takibe karşı kulak kabartırken ensesi diken diken oldu ama kanalizasyon ve sarnıçlar, su damlaları ve bu yeraltı labirentinde barınan sıçan ve diğer haşaratın hışırtısı dışında sessizdi.

Farelerden biri Siçan'a doğru atılmak gibi bir hata yaptı ve Siçan inanılmaz bir hızla hareket ederek sağ elindeki metal kancayı canavara sapladı. Fare çılgılık attı ve Siçan, Gabriel'e Hortlak'ın iş başındaki halini hatırlatan sert bir sarsıntı geçirdi. Sonra fareyi bir kenara fırlattı ve yürüyüşlerine devam ettiler.

Bitmek bilmeyen yolculuktan ve kırık dökük merdivenlerden sonra serin gece havası rahatlatmıştı. Gabriel, Siçan'a dönerek derin bir selam verdi. "Size en derin şükranlarımı sunuyorum, Lord Rat. Gerçekten de Allah bu gece size yol gösterdi."

Diğer adam sırttı, çarpık dişleri sakalına doğru parlıyordu. "Benim için bir zevkti, Kaptan. Büyük miktarda para kazandım, kötü bir adamın ölümüne katkıda bulundum ve arkadaşlarımı ve ailemi eğlendirmek için muhteşem yeni bir hikayem oldu. Allah ile git, kâfir." Selamına karşılık verdi, sonra da adamlarını uzaklaştırdı.

Gabriel gülümseyerek karşılık verdi ve yolculuğun son ayağı için Rory'nin elini tutmak üzere döndü. Rory acıdan nefesi kesilince onu hemen bıraktı.

"Yaralandın mı?" "Silah olarak kullanmak için bir semaveri elime aldığım da ellerimi yaktım," dedi.

dedi. "Ciddi bir şey değil ama korkarım el ele tutuşmaya hazır değilim."

Yaşanan savaşı hayal etmeye çalışarak kızın koluna girdi ve onu rıhtıma doğru götürdü. *Zephyr*'in görüş alanına girdiklerinde Ramsay durdu. "Artık kendi yoluma gitme vaktim geldi, Hawkins. Londra'ya varırsan, Hatchards kitapçısına benim adıma bir mesaj bırak. Artık savaşlar bittiğine göre, belki biz Kurtarılmış Haydutlar yüz yüze buluşup yalanlarımızı ve içkilerimizi paylaşabiliriz."

Gabriel güldü ve elini uzattı. "Her şeyi sana borçluyum, Ramsay. Öleceğim güne kadar gayri resmi yardım yöntemleriniz için teşekkür edeceğim."

Ramsay alaycı bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Teşekkür etmene gerek yok. Hâlâ kendimi affettirmeye çalışıyorum."

Rory parmak uçlarında yükseldi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu gece yaptığınız iş her günahkârın ruhunu kurtarmaya yeter, Bay Ramsay."

Nefesini tuttu ve parmaklarını yanağına dokundurdu. "Terazi henüz dengede değil Leydi Aurora, ama size ve diğerlerine özgürlüğe ulaşmanızda yardımcı olduğum için onur duyuyorum."

Ramsay karanlığın içinde kaybolurken, Gabriel ve Rory grubun geri kalanını gölgelerin içinden geçerek geminin rıhtımına kadar takip ettiler. Baskıncılar ve kaçaklar yanlarından geçerken, iskelenin dibindeki muhafızlar zevkle sırtlıyorlardı.

Gabriel ve Rory en son çıkanlardı. Jason Landers iskelenin tepesindeydi ve Constance'ı gördüğünde onu öyle bir yakaladı ki ayaklarının altından çekip aldı. Kadın ağlıyor, tırnakları adamın sırtına batıyordu. "Jason, *Jason!*"

Suzanne güvertenin ortasında durmuş, bitkin, şaşkın ve sevinçli görünüyordu. Gabriel ikinci kaptana şöyle dedi: "Bay Lane, bu Fransız hanımefendi, Madam Suzanne, işimizi tamamlamamızda bize çok yardımcı oldu."

Görev. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olun ve dinlenebilmesi için onu İngiliz hanımların paylaştığı kulübeye götürün."

Lane şapkasının kenarına dokundu. "Baş üstüne, Kaptan. Madam Suzanne, sizi yerleştirebilmem için benimle gelir misiniz?"

Fransız kadın dudağını ısırdı. "Herhangi bir konuda seçim yapmayalı beş yıl oldu," dedi titreyen bir sesle.

"Artık gemide özgürsünüz Madam Suzanne," dedi Gabriel. "Teşekkürlerimizle birlikte iyi dinlenin."

Lane onu götürürken alçak sesle, "Ve imkansızı başardığın için sana teşekkür ederim," dedi.

Gabriel, "Gitme vakti geldi Bay Landers. Malek nerede?"

"Aşağıda, kamarasında. Çok kötü dövülmüş ama kalıcı bir hasar almış gibi görünmüyor." Constance'ı serbest bırakan Landers yelken açmak için emir vermeye başladı.

Gabriel Damla'ya gülümsedi. "Gelin leydim. Kocanız sizi bekliyor. Constance, sen de gel."

Gözleri parlayan Damla iki çocuğunu da elinden tutup Gabriel'i kaptanın kamarasına kadar takip etti. Güvertedeki kargaşayı duyan yaralı ve sargılı Malek kamarasından topallayarak çıkarken Damla ve çocuklarının ona doğru koştuğunu gördü.

Dondu kaldı, bayılmaya hazır görünüyordu. "Merhametli Allah! Siz hayalet misiniz?"

Gürkan seni boğdurduğunu söyledi!"

"Sana işkence etmek için bizi kullanabilecekken neden bizi öldürsün ki?" Damla'nın sesi sakindi ama kocasının kucağına düşerken yanaklarında sessiz gözyaşları parlıyordu.

Çocuklar kendilerini babalarının bacaklarına attılar ve dörtlü bir kucaklaşmayla neredeyse onu deviriyorlardı. Malek güverteye çöktü ve hıçkırıklara boğulmuş bedeni sarsılırken ailesini kendine doğru çekti.

Bu buluşmanın gözlemlenemeyecek kadar özel olduğunu düşünen Gabriel, İngiliz kadınları sancak tarafındaki kamarasına götürdü. "Ben Boğaz'a girene kadar güvertede kalacağım ama siz ikiniz dinlenmelisiniz ve yatağım ikinize de yetecek kadar büyük." Ayrıca özel olarak, yaşadıkları onca şeyden sonra ikisinin henüz yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyordu. "Rory, konyak dolabının anahtarının nerede olduğunu biliyorsun."

"Şişede fazla bir şey kalmasını bekleme," dedi kırılgan bir mizahla. Rory'yi bir kez daha kucakladı, onu bırakmaktan nefret ediyordu. Belli ki o da aynı şeyi hissediyordu, kollarını onun beline doladı ve

yüzünü omzuna yasladı. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır, kaptanım. Ölüme mahkûm olduğumdan emindim."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Seni kendi yararım için olduğu kadar senin yararın için de geri aldım, parlak leydim. Hâlâ bir haremde kilitli olsaydınız hayatımın ışığı ve neşesi kim olurdu?"

"İçimde senin bildiğinden daha fazla karanlık var." Kabarmış elini açarak keskin, kan lekeli kemik bir hançer çıkardı. "Geçmişte karanlığım hikâyelerimdeydi. Bu gece, hayatımın içine patladı."

Kızın hırpalanmış elini kaldırdı ve parmak uçlarını öptü. "Bu karanlık değil, güçtür ve sana özgürlüğünü kazandırmıştır."

Rory gözyaşlarını silerken Constance nazikçe onun koluna girdi. "Konyak içelim, kanı temizleyelim ve kâbuslarımızı paylaşalım kuzen."

Rory sulu bir gülümsemeyle yetindi. "Her zamanki gibi fikirlerin mükemmel."

Gabriel onların kamarasında kayboluşunu izledi. Daha sonra hikâyenin tamamını dinlemek istiyordu ama şimdilik *Zephyr*'i yelkenlerinin ve iyi denizciliğinin götürebildiği kadar uzağa ve hızla götürmesi gerekiyordu.

Yorgun ama büyük bir huzur duygusuyla ana güverteye döndü. Demirler kaldırılıp yelkenler açılırken *Zephyr*'in titrediğini hissedebiliyordu. Gelgit ve rüzgâr onların lehineydi ve geminin temkinli bir şekilde ana kanala doğru ilerlemesi için yeterli ay ışığı vardı. Şafakla birlikte Haliç'ten çıkıp Boğaz'a girmiş olmalıydılar.

Zephyr'in yolcuları için çözülmesi gereken pek çok düğüm vardı ama şimdi, *inşallah*, Cebrail ve arkadaşları geleceklerinin rotasını belirlemek için zamana ve özgürlüğe sahip olacaklardı.

* * *

Constance yatak odasındaki lambaları yaktı, ardından kan lekeli dış bornozunu çıkardı ve altındaki temiz ipek katmanları ortaya çıkardı. "Konyak nerede saklanıyor?"

"Şuradaki dolabın içinde." Rory kendi dış bornozunu çıkardı, sonra yorgun argın yatağın kenarına çöktü. "Semaveri alırken ellerimi yaktım. Konyağın altındaki çekmecede merhem ve sargı bezi olmalı."

Constance kuzeninin su toplamış ellerini görünce dilini şaklattı. "Su borusunun o kadar sıcak olmadığına sevindim! Kıpırdamadan otur da şu yanıklara pansuman yapayım. Çok ciddi görünmüyorlar ama eminim acıtıyordur."

Constance ellerini temizlerken, yanıkların üzerine merhem sürerken ve avuç içlerine hafif bandajlar sararken Rory pasif bir şekilde oturdu. Constance ona bir bardak sulu brendi verdikten sonra, "Eğer bir daha hikâye yazarsam, kuzular, kedi yavruları ve papatyalar hakkında olacak. Gerçek macera sandığımdan çok daha çirkinmiş."

"İnanın bana, sadece tatlı hikayeler yazma dürtünüzü anlıyorum! İyi huylu domuzcuk keçiler hakkında bir dizi kitap hayal ediyorum." Constance kendine konyak doldurdu, sonra yastıkları yatak başlığına dayadı ve arkasına yaslandı. "Ama senin hayal gücün ve hikâye anlatma becerin olmasaydı, hâlâ hayatta olacağımızdan şüpheliyim. Karakterlerimizin cesurca kaçışlarını bir düşünsene. Sen ve ben onları nasıl kurtaracağımızı tartışırken, gerçek tehlikeler karşısında nasıl tepki vereceğimizin bir tür provasını yapıyorduk."

Rory yastıkların geri kalanını şekillendirdi ve brendisini yudumlarken arkasına yaslandı. "Bunu sana söyleten ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu gece yaşadığımız kadar korkunç bir şeyi hiç yazmadım."

"Hayır, ama birlikte tehlikeyi ve onunla nasıl başa çıkacağımızı düşünme alışkanlığını geliştirdik." Constance brendisinden düşünceli bir yudum aldı. "Gürkan bizi tehdit etmeye başladığında kendimi felç olmuş bir tavşan gibi hissettim. Aklımda korkudan başka bir şey yoktu. Sonra sen bizi öldüreceğini söyledin ve *Savaşçı Kız*'dan bahsettin. Daha da önemlisi, daha büyük bir güce karşı uysalca teslim olmayı reddettin. *Harekete* geçtin. Bu benim felcimi kırdı ve ben de harekete geçebildim."

Rory, "O iki büyük zorba adam etkili bir şekilde karşılık vermemizi beklemiyorlardı, bu yüzden onları gafil avladık," diye onayladı. "Her şey çok çabuk oldu!"

"Damla'ya da ilham verdin. Daud'un kılıcını kullanamadan elinden alan kişi oydu."

"Gürkan'ın çocuklarını tehdit ettiğini duymak onu kana susamış bir dervişe dönüştürdü." Rory, Constance'ın yatağının başucundaki masanın üzerine bıraktığı kırmızı lekeli çalılara baktı. "Kemik bıçaklar taşımamızı kesinlikle beklemiyorlardı."

"Bu da hayal gücünüzün bizi nasıl kurtardığının bir başka örneği. Leydi Alana'nın kalışlarının sapını bir bıçağa oymuş olabileceğini söylediğinde şüpheyeye düşmüştüm." Constance konyak bardağını kavradı. "İşe yarayıp yaramadığını görmemiz gerektiğini söylemeseydin, ihtiyacımız olduğunda silahlarımız elimizde olmayacaktı."

"Sanırım askerler bu yüzden bu kadar çok talim yapıyor. Tehlike baş gösterdiğinde ne yapacaklarını bilsinler diye." Rory konyağının geri kalanını yuttu ve esnemesini gizledi. "Sanırım uyuyacak kadar rahatladım. Yine de kâbusları dört gözle beklemiyorum."

"Tıpkı o canavarlarla yüzleştığımız gibi onlarla da birlikte yüzleşeceğiz," diye söz verdi Constance. "Lambalardan birini yanık bırakacağım. Karanlıkta uyanmak istemiyorum."

Rory uzanıp yan yatarken, "Ben de öyle," diye mırıldandı. Gözlerini kırıştırdı. "Hortlak nereden geldi? Geldiğimizde burada olmadığına yemin edebilirim."

"Sanırım katı kapılardan geçebilme gibi sihirli bir yeteneği var." Constance fenerlerden biri hariç hepsini söndürmeden önce kedinin başını kaşıdı.

Rory'nin yanına kıvrıldı ve sakın denizleri yararak ilerleyen geminin yumuşak salınımıyla yavaşça gevşedi. Gürkan ve Davut'un cesetleri bulunana kadar çoktan uzaklaşmış olmalıydılar.

Constance ve Rory seyahatlerinde sık sık yataklarını paylaşmışlardı ve geceki korkunç olaylardan sonra kuzeni ve en iyi arkadaşıyla birlikte olmak rahatlatıcıydı. Uzun, sıcak bir kedinin aralarına yerleşip mırılması da rahatlatıcıydı.

Tanrı'ya ve onları kurtaran cesur adamlara şükürler *olsun ki güvendeydiler!*

Bölüm 30

Constance şafağın kamaranın pencerelerini aydınlatmasıyla uyandı. Her zaman erken kalkan biri olmuştu ve sadece birkaç saat uyuduğu düşünüldüğünde kendini şaşırtıcı derecede dinlenmiş hissediyordu. Rory hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, Hortlak da onun yanında yatıyordu. Rory her zaman daha çok baykuş gibiydi, gece boyunca okur ve yazardı. Yüzündeki gergin çizgiler yumuşamış, daha genç ve rahatlamış görünüyordu.

Constance ikisinin de önceki gecenin dehşetiyle ilgili yıllarca kâbus göreceğini hayal ediyordu ama kanlı şiddet şimdiden uzak görünüyordu. Tam olarak gerçek değildi. Bunun için minnettardı.

Kendini huzursuz hissederek yataktan kayd. Ambara inmek ve Cezayir'e dönmekte olan hayvanları ziyaret etmek istiyordu.

Peki, neden olmasın? Mavi tonlarında birkaç kat Türk cüppesinden oluşan kostümünü düşündü. Suzanne orada olduğu için Rory'yle paylaştığı kulübeden kendi giysilerini alamamıştı. Ama Türk giysileri onu çoğu Avrupa giysisinden çok daha iyi örtüyordu, bu yüzden kimseyi çok fazla şaşırtmaması gerekiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Jason'ın ona verdiği başörtüsü hâlâ yanındaydı, çünkü Gürkan için hazırlanırken onu saklamasına izin verilmişti. Onu bir kuşak gibi beline bağladı ve kamaradan çıktı. Geminin bu saatteki sessizliğini seviyordu. Birazdan aşçı mutfakta kahvaltı hazırlamakla meşgul olacak ve geminin çanları nöbet değişimi için çalacaktı ama şimdilik gemi onundu.

Zephyr sorunsuz bir şekilde batıya doğru yol alıyordu. *Eve*. Önce Malek'i, ailesini ve adamlarını teslim etmek için Cezayir'e gitmeleri gerekiyordu ama birkaç hafta içinde İngiltere'ye döneceklerdi. Hayatında büyük değişiklikler olacak olsa da, en azından dilini konuştuğu ve geleneklerini anladığı bir ülkede olacaktı.

Refakatçi yolundan ambara inerken hayvanat bahçesinin tanıdık kokularını duydu. Minyatür suaygırları uyuyordu, burunlarının uçları nefes almak için suyun üzerindeydi. Küçük atları, eşekleri ve devekuşlarını selamladı. Aslan bile uyku gözlerle ona bakıyordu.

Kaçınılmaz olarak kendini cüce keçilerin bulunduğu kafeste buldu. Ona ulaşmak için birbirlerinin üzerinden yuvarlandılar ve mutlu küçük melemeler çıkardılar. Memnun bir iç çekişle, sırtı duvara dönük bir şekilde samanların üzerine yerleşti ve küçük sıcak bedenlere sarıldı. "Blackie, seni bir dizi çocuk kitabının kahramanı yapacağım."

Bu onura aldırmadan kuşağını çiğnemeye çalıştı. Kız kuşağı nazikçe ağzından çekerken, tanıdık bir ses gülererek, "Bu sadece kız-keçi partisi mi, yoksa ben de size katılabilir miyim?" dedi.

"Jason!" Hasırın içinde yarı dönmüştü, adam muhafazaya girip kapıyı arkasından kilitletiğinde ona gülümsedi. Gemiye döndüğünde onu kısa bir süre gördüğünde şapka takmıştı ama şimdi başı çıplak ve sargılıydı. "Başın nasıl? Gürkan'ın adamları sana saldırdığında çok korkmuştum. I . . . Öldüğünden korktum."

"Amerikalıların kafası serttir," dedi güven verici bir ifadeyle, onun yanına kayarak kolunu omuzlarına doladığında. "Her yerim kanadı ve bir süre baygın kaldım ama gerçek bir zarar yoktu. Sen nasıl hissediyorsun? Benden çok daha kötüsüne katlandın."

Ürperdi. "Gürkan ve haremünün hiç yaşanmadığına kendimi ikna etmek için elimden geleni yapıyorum. Tüm bunların bir günden kısa bir süre içinde gerçekleştiğine inanmak çok zor."

"Kurtarma operasyonunu bu kadar hızlı bir şekilde gerçekleştirdiği için kaptana teşekkür etmek gerekir. Bunun mümkün olduğuna inanmazdım. Baskında onunla gitmek istedim ama gerekirse onu götürmek için gemide kalmamı emretti." Adamın kolu kızın etrafında sıkılaştı. "Başına gelenleri bana anlatmak ister misin, yoksa anlatmamayı mı tercih edersin?"

Ona anlatmak istediğini fark etti, bu yüzden onun kolunun altına girdi ve kaçırıldıkları andan sağ salim döndükleri ana kadar neler olduğunu kısaca özetledi.

İşi bittiğinde yumuşak bir ıslık çaldı. "Tanrı'ya şükür hep birlikte bu kadar etkili çalıştınız!"

"*Bunun* için Rory'ye teşekkür etmek gerekir. Karşılık verme cesaretini gösterdi ve Damla ile bana da bunu yapmamız için ilham verdi." Constance derin bir nefes aldı. "Şimdi bir geleceğim olduğu fikrine alışmaya çalışıyorum."

"Umarım benimle geçirirsin." Onu alnından öptü. "Benimle evlenir misin, Constance?"

Kalbi yerinden fırladı, sonra gergin bir şekilde her zamanki yerine döndü. "İstediyinin bu olduğuna emin misin? Biz bunun hakkında konuştuk, ama bu sadece

mümkün görünmeyen bir gelecek hakkında hayaller ."

"Benim için hayal kurmak değildi," dedi ciddi bir şekilde, bakışları onunkileri yakalamıştı. "Her gece senin ve Leydi Aurora'nın bu dönüş yolculuğunda olmanız için dua ediyordum. Tüm olanlardan sonra bunu size sormak için çok erken olabilir ama siz bana bir cevap vermeye hazır olana kadar bu teklife açığım."

Gözleri yaşarırken dudaklarını ısırdı. Dış yolculukta birlikte geçirdikleri zaman büyülü gelmişti. Tam olarak gerçek değildi. Ama kolunun katı sıcaklığı, gözlerindeki derin dürüstlük çok doğrudu. O da daha az dürüst olmamalıydı. "*Emin* misin Jason?" diye sordu . "Konstantinopolis'ten önce yaptıklarımız ve söylediklerimiz yüzünden büyük bir hata yapma. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Yumuşak bir sesle, "Hata yapmıyorum. Benimle evlenirsen mutlu olacağını düşünüyorum. Mutlu olacağımı biliyorum."

İç çekti. "Çok hoş bir romantiksin, Jason. Ama unutma ki ben gayrimeşruyum, ülkenin yabancıyım ve hiç servetim yok. Sana kendimden başka bir şey getirmeyeceğim."

"Amerika'ya gelmek senin için büyük bir değişiklik olacak," diye kabul etti. "Ama çeyize ihtiyacın yok. Ailemin iyi bir işi var ve bir gün Landers tersanesini ben yönetiyor olacağım. Size bayılacaklar ve annem de rakip bir kayınvalideyle uğraşmak zorunda kalmayacağı için mutlu olacak. Gayrimeşru olmana gelince.

... " Omuz silkti. "Burası yeni bir ülke, senin için yeni bir başlangıç ve yeni bir isim. İngiliz geçmişinin bir önemi olmayacak, sadece Bayan Jason Landers olarak geleceğin olacak. Tabii beni kabul edersen."

Sertçe yutkundu ve daha da derin bir engelden söz etti. "Rory'den ayrılmak çok zor olurdu. Benim için çok şey yaptı. Onsuz kim olurum bilmiyorum. Beni seven tek kişi o."

"Bu bir zamanlar doğru olabilirdi, ama artık değil," dedi yoğun bir şekilde. "Seni seviyorum, Constance Hollings. Senin tatlılığını, zekânı ve kahkahanı seviyorum." Sırıttı. "Ve güzel, tatlı vücudunu seviyorum, ama belki de bundan bahsetmek centilmenlik dışıdır."

İçinden umut fışkırmaya başladı. Ama şimdi zor soruları sorma zamanıydı. "Bunu istediğiniz kadar sık söyleyebilirsiniz Bay Landers! Ama Rory'ye nasıl aşık olmazsınız? O kadar güzel, zeki ve cesur ki."

"Aşk gizemlidir," dedi düşünceli bir şekilde. "O muhteşem, çekici ve takdire şayan bir kadın, ama seni gördüm ve 'Demek kişi bu' diye düşündüm. Ve ellerimi tutmakta zorlandığımı kişi sensin."

Aslında ..." Omuzlarına dolanan kol aşağı doğru inmeye başladı ve şimdi eli göğsünü kavırıyordu.

Güldü ve elini onun elinin üzerine koyarak kalbinin üzerinde gezdirdi. "Ellerini benden uzak tutamaman hoşuma gidiyor!"

Bir öpücüğe doğru eğildi ve ikisi birlikte samanların içine gömüldüler. Öpüşme uzun ve derin oldu ve Jason başını kaldırıp, "Sırtımda iki keçi var ve biri bandajı çekiştiriyor," diyene kadar sürdü.

Kıkırdarak kendini tekrar ayağa kaldırdı. Keçileri yerinden oynatarak o da ayağa kalktı.

Constance, Blackie'nin kulaklarının arkasını kaşdı. "Hayvanat bahçesinin sağ salim eve dönmesine çok sevindim. Keçilerim Gürkan'ın eline geçerse güveç olacaklar diye korkuyordum."

"Üzerlerinde pek et yok," diye belirtti Jason. "Evcil hayvan olarak çok daha iyiler."

"Sence Malek bu dördünü bana verebilir mi? Rory başka minyatür keçileri de olduğunu söyledi ve ben bu arkadaşlara çok düşkünüm."

Jason sırtıttı ve saçlarındaki samanları temizledi. "Sanırım bugün Melik Reis o kadar mutlu ki kendisinden istenen her şeyi yerine getirecek."

Constance, Malek'e sorabileceği başka bir şey düşündü ama Jason onu tekrar öptüğünde bu fikir yok oldu. Bütün dünya yok oldu. Keçiler bile.

* * *

Yorgunluğuna ve mürettebatına olan inancına rağmen Gabriel gecenin geri kalanını güvertede, gemisini güvenli bir yere götürerek geçirdi. Batıya doğru ilerledikleri için, sabah olduğunda doğan güneş arkalarındaydı ve ışınları eve doğru altın bir otoyol oluşturuyordu.

Emekli olmak üzereydi ve nerede bir yatak bulabileceğini düşünüyordu ki Malek ve ailesinin kaptanın kamarasından yukarı çıktığını gördü. Damla'nın yüzünü haremden kaçarken görmüştü ve onu kara gözlü bir güzel olarak tanıyordu ama bu sabah küçük kızıninki gibi onun da alt başörtüsü tarafından ağırbaşlı bir şekilde örtülmüştü.

Her iki çocuk da ilgiyle etrafa bakıyordu. Gabriel'in Malek'le konuşmak istediğini tahmin ederek ona saygıyla başını salladı, ardından çocuklarının ellerinden tutarak onları ileriye doğru götürdü.

Malek, *Zephyr*'i ve tüm yolcularını doğuya yaptıkları acımasız yolculuğa zorlayan hırslı ve öfkeli adamdan farklı görünüyordu. Yüzü rahatlamıştı, Gabriel'e yaklaştı ve elini uzattı. "Sana çok özür borçluyum Hawkins. Benden nefret etmek için nedenlerin var ama pişman değilim çünkü en çılgın hayallerimin ötesinde bir başarı elde ettin."

Gabriel alaycı bir tavırla eğlenerek diğer adamın elini sıktı. "İlginç birkaç ay oldu. Şimdi faturanın vadesi geldi."

Liman küpeştesi boyunca yürümeye başladıklarında Malek de onun yanına geldi. "Hanımlarınız ve gemilerinin mürettebatı serbest. Siçan'ın yardımını ne kadara mal oldu?"

"On bin pound. Bence kelepirdir. Kalan para Leydi Aurora'nın annesine iade edilmeli."

Malek, "Bu çok adil," diye kabul etti.

"Korsan ticaretiyle işin bitti mi?"

"Evet, Damla yakalanana kadar yıllardır korsan değildim." Gülümsedi. "Tekrar korsan olsaydım kesinlikle onaylamazdı. Şu andan itibaren sadece müşterilerine dürüst davranmasıyla tanınan bir tüccarım."

"Gürkan'ın serveti ve evi kime kalacak?"

"Yeğeni Mustafa. Osmanlı ordusunda bir ağa, adil ve onurlu bir adam. Gürkan'ın geride bıraktığı kaosu çözmek zorunda kalmasını kıskanmıyorum."

"Mustafa sizden ve ailenizden intikam almaya çalışacak mı?"

Malek güldü. "Teşekkür olarak bana altın hediyeler göndermesi daha muhtemel. Bunun hiçbir sonucu olmayacak." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Keşke Gürkan'ı öldürecek adam ben olsaydım."

"Kadınlar bu göreve hazırды." Gabriel esnemek için ağzını kapattı. "Ama şimdilik görevden ayrılıyorum. Uzun bir buçuk gün oldu."

"İyi uykular Hawkins. Dinlenmeyi hak ettin." Malek ailesini bulmak için güverteye göz gezdirdi, sonra baş tarafta rüzgârın ve deniz serpintisinin tadını çıkardıklarını görünce kararlı bir şekilde onlara doğru yöneldi.

Gabriel muhtemelen güvertenin altında bir hamak bulmalıydı ama uyuyan kahramanlarına sessizce bakmak için kamarasına inmekten kendini alamadı. Kapıyı açtığında Constance'ın gittiğini ve Rory'nin tek başına uyuduğunu gördü, parlak altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüş ve yüzünün yarısını kaplamıştı.

Constance orada olmadığı için cazibesine yenik düştü ve sessizce paltosunu ve çizmelerini çıkardı. Sonra onu uyandırmak istemediğı için Rory'nin yanına uzandı. Nazik bir kolunu onun beline koydu. Huzur . . .

Bölüm 31

Gabriel. Harem ve Gürkan'ın kötülüğüyle ilgili bir kâbus görüyordu ki, onun yatağa bastıran bedeninin ağırlığını hissetti. Onun tanıdık erkek kokusunu içine çekti, yakışıklı yüzünün güçlü kemiklerine hayran kaldı, karışık saçlarını ve tıraşsız çenesini okşadı. Gabriel, onun kahramanı ve arkadaşı.

Kollarına yuvarlanarak ona sarıldı, rahatlama ve ihtiyaçtan çılgına dönmüştü. "Seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum!"

"Ben de senin için aynı şeyi hissettim." Adam onu sımsıkı kucakladı ve kadın kendini ona doğru bıraktı, onun kemiklerinde erimek ve asla bırakmamak istiyordu. Sonra yüzünü bir öpücüğe doğru kaldırdı, kalbinin hızlanan atışını, içinde hızla ham ateşe dönüşen bir arzu kıvılcımını hissetti.

Gabriel'in ağzı acıkmıştı ve Gabriel onun içinde aynı ateşi hissetti. Dikkatsizce, Gabriel'i üstte duracak şekilde çevirdi, giysilerini yırtarken bacakları Gabriel'in bacaklarını kavradı. Paltosunu ve botlarını çıkarmıştı ve tek bir sert çekişle gömleğini önden yırttı, böylece güçlü göğsünü ve omuzlarını görebiliyordu. Çok erkek, çok güzel, çok *mevcut*.

Bir anlık saf kadın sonra, gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve pantolonunun düğmelerini kurcalamaya başladı. "Bu sefer durmayacağız," dedi boğuk bir sesle.

Adam cevap vermeye başladığında, kadın dudakları ve diliyle onun sözlerini durdurdu. Adamın kontrolünün kırıldığı ve arzusunun kontrolü ele geçirdiği anı hissedebiliyordu. Ondan bile daha fazla, bu yolculuk boyunca disiplin uygulamak zorunda kalmıştı ve sonunda, onu ve diğer kadınları kurtarmak için yoktan var etmişti.

Artık kontrolü elinde tutma ihtiyacı ortadan kalkmıştı ve bu doruk noktasını en az onun kadar istediği açıktı. Nefes aldı, "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim." Elini adamın giysisinin altından geçirip düz karnında gezdirdi. Adamın sert, sıcak boyunu kavradığında inledi ve vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Onu bu kadar yoğun bir şekilde etkileyebileceğini bilmekten zevk alıyordu.

Uyuşturucu öpücüğü, geniş elleri boynundan beline ve sırtına kadar kadının kıvrımlarını okşarken devam etti. Türk cübbesinin ince katları kolayca beline kadar çekildi, böylece güçlü parmakları çıplak bedenini yoğurabildi. Ten tene, aralarında hiçbir engel olmadan.

"şimdi, benim parlak leydim!" dedi boğuk bir sesle. Gabriel hızlı bir hareketle pozisyonlarını değıştirdi, böylece onun üzerinde, bacaklarının arasındaydı, yetenekli parmakları onun en hassas yerlerini okşuyor ve alay ediyordu. Kadın, haykırmamak için adamın harap olmuş gömleğinin buruşuk çizgilerini ısırđı.

Yolculuğun son haftalarındaki gizli gecelerinde birbirlerinin bedenlerini, nasıl dokunacaklarını, nasıl tahrik edeceklerini, ne kadar baskının yeterli olacağını öğrenmişlerdi. Adam bu bilgiyi, kadının özlemle aklını başından almak için kullanmıştı.

"Yeterince bekledik!" diye inledi vücudu kontrolden çıkmaya başladığında. "Artık değıl!"

Adam kadının içine doğru ilerledi ve bir an için keskin bir rahatsızlık hissi duydu. Sonra tamamen birleştiler, kız onun ağırlığına ve iriliğine alışırken adam hareketsiz dururken adamın sıcak nabzı kızın içinde atmaya başladı. Bu, *bu*, tanıştıkları andan beri özlemini çektiğı şeydi! Bu birleşme, verme ve alma. Bu yoğun birliktelik anları.

Kadın daha fazlasını isteyerek ona yaslandı ve kontrol edilemeyen bir ihtiyacın şiddetli ritminde birlikte hareket etmeye başladılar. Bu, bu, *bu...* *Ta ki* kadın onun etrafında paramparça olana, vücudu daha önce hiç deneyimlemediğı ama ilkel kadınsı anlayışla tanıdığı şiddetli hislerle sarsılana *kadar*. Yaşam tohumları adamın güçlü bedeninden onun özlem dolu rahmine dökülürken boğazından kopan derin sesi seviyordu. Erkek ve kadın, birlikte, tamamlanmış.

Soluk soluğa kaldıklarında, şiddetli tutku zarif bir şekilde yerini huzur ve şefkate bıraktı. Adam bir tarafa yuvarlandı ve onu kendine çekti. "Bunun inanamıyorum," dedi kararsızca. "Uzanıp sana sarılacağımı ve birlikte dinleneceğimizi düşünmüştüm. İffetli bir öpücüğün planın bir parçası olduğuna inanıyordum. Ne olacağını bilseydim, en azından kapıyı kilitlerdim!"

Sessizce güldü, muzaffer ve mutluydu. "Buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Son aylarda başıma dertten başka bir şey açmayan bekaretimden kurtulmayı çok istiyordum."

Nemli saçlarını alnından geriye doğru okşadı. "Gerçekten de öyle. Ama benimle evleneceğini umacak kadar gelenekçi olduğumu bilmelisin. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Belirsizlik mutluluğuna leke sürerken tereddüt etti. Sevişmenin sonuçlarını biliyordu ve çılgınca bir süre boyunca bunu umursamamıştı. Ama şimdi mantık kendini yeniden ortaya koyuyordu. "Benim gibi skandallarla dolu ve zor bir kadınla evlenmek istediğine emin misin? Seni delirtebilirim."

"Sadece mümkün olan en iyi şekilde." Parmak uçlarıyla saçlarını tarayıp düğümleri hafifçe çözerken gülümsedi. "Annenin madalyonunda senin minyatürünü görür görmez mahvoldum. Birçok nedenden dolayı isteğini geri çevirmem gerektiğini biliyordum ama o madalyondaki kız gibi parlak bir ruhun haremdeki ölümcül hayata mahkûm olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Aramızda benim görevimden başka bir şey olabileceğini asla hayal etmedim, umarım başarılı bir görev olur."

Şakağına bir öpücük kondurdu, dudakları nabzına karşı ılıktı. "Ama artık seni tanıdığımı göre, seni kaybetme düşüncesi kalbimi parçalara ayırıyor."

"Dünyanın görmesine izin verdiğinden daha romantiksin." Elini kaldırdı ve yanağına bastırmadan önce avucunu öptü. "Seni Malek'in bahçesinde ilk gördüğümde '*bu adam*' diye düşünmüştüm. *Şimdi*. Dünyanın öbür ucuna kadar güvenilebilecek birine benziyordun ve öylesin de. Ama ben senin kadar güçlü, akli başında ve nazik birini hak etmiyorum!"

"Sanırım tam tersi," dedi derin bir kıkırdamayla. "Sen bir kontun kızıydın, yüksek bir mevkide doğdun ve çok seviliyorsun. Ben reddedilmiş ve onuru kırılmış bir denizciyim. Mütevazı bir servet kazandım ama senin yetiştirilme tarzınla kıyaslanamaz bile. Çoğu zaman sıkıcı bir adam olduğumdan bahsetmiyorum bile."

"Buna asla inanmayacağım! Hayatımda olmasını hayal edebildiğim tek erkek sensin," dedi gülümseyerek. "Ama itiraf etmeliyim ki hayatının çoğunu denizde geçirip eve sadece ara sıra ziyarete gelseydin bundan hoşlanmazdım." Denizin tehlikelerini, fırtınaları ve korsanları düşünürken dudağını ısırdı. "Ziyaretleriniz arasındaki aylarda, korkunç hayal gücüm başınıza gelebilecek tüm korkunç şeyleri canlandırır." "

"Ben de bundan hoşlanmazdım." Güçlü bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti, teni tenine iyice yapıştı. "Seni her zaman yakınımda istiyorum. Evet, denizi seviyorum ama karayı da seviyorum. Biraz para biriktirdim ve küçük bir mülk satın alıp zamanımın çoğunu orada geçirmeyi düşünüyorum. Yalnız olacağım için Hortlak'ın da bana katılmasını umuyordum ama ikinizin de yanımda olmasını tercih ederim."

Hortlak tekrar yatağın üzerinde cisimleşmişti, bu yüzden onun başını kaşıdı. Derin bir mırıltıyla onun eline doğru eğildi. "Sanırım Hortlak bizimle birlikte karaya çekilmeye hazır. Denizden tamamen vazgeçecek misin?"

"Hayır, *Zephyr* bende kalacak ve onu kullanması için bir kaptan tutacağım. Bir ya da iki gemi daha alabilirim. Rahatça yaşarız ve sen de kitaplarını yazıp dilediğin kadar eksantrik olabilirsin. Eğer ikiniz de isterseniz Constance bizimle yaşayabilir ama Jason Landers'ın onun geleceği için başka planları olduğundan şüpheleniyorum." Ona derin bir şefkatle gülümsedi. "Eğer bir yere yelken açarsam, benim parlak leydim, sen de benimle geleceksin. Öyleyse evlenelim mi?"

Belirsizlik çözüldü. Gabriel'in yatağını ve hayatını paylaşmanın doğruluğunu nasıl sorgulayabilirdi ki? "Evet, kaptanım! Büyük bir memnuniyetle. Sence imam bizi hemen evlendirmeye ikna edilebilir mi? Hayatını kurtardığınıza göre, kâfir oluşumuzu görmezden gelmeye razı olabilir."

"Hacı Esad hoşgörülü bir adamdır ve sanırım onu balıklardan kurtarmamış olsaydım bile işbirliği yapardı. Constance ve Jason da onun hizmetlerinden yararlanmak isteyebilir," dedi Gabriel düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım ailenizi rahatlatmak için İngiltere'ye döndüğümüzde bir Hristiyan töreni yapmak isteriz. Ama şu anda herhangi bir Tanrı adamı benim için yeterli. Eğer bu onuru bana bahşederse, kendimi minnetle evlenmiş hissedeceğim."

İç çekti. "Constance'ı çok özleyeceğim ama artık yollarımızı ayırmamızın zamanı geldi. Bir sürü mektup yazacağız ve hikayelerimiz üzerinde işbirliği yapacağız, ancak aramızda bir okyanus olması alışması zor olacak."

"İkiniz bir ailesiniz ve hep öyle kalacaksınız." Elini kadının çıplak gövdesinde gezdirdi. "Türk kadınlarının tüm vücut kıllarını aldırıldığını duymuştum. Bu işlem acı verici miydi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu bir kitaba koyabilirim ama bir daha kendim yapmayacağım! Tüyleri yolunmuş bir tavuk gibi görünmeliyim."

Güldü ve vücudunun çıplak, mahrem bir yerini öpmek için öne doğru eğildi. "Çok büyüleyici bir yolunmuş tavuk. Altın rengi saçların tekrar uzayacak." Gabriel'in şakacı ifadesi değişti. "Lanet olsun, sana söylemeyi unuttuğum bir şey var, evlilik hakkındaki fikrini değiştirebilir."

"Başka bir eşiniz yoksa, bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi hafifçe.

"Başka eşim yok. Ama Hawkins benim göbek adım. Büyükbabam beni evlatlıktan reddettikten sonra soyadımı bıraktım. Gabriel Hawkins Vance olarak vaftiz edildim."

Leydi Aurora Vance. Bu ona iyi geldi. Sonra kaşları çatıldı. "Vance. Büyükbabanız Amiral Lord Vance, saymakla bitmeyecek deniz savaşlarının azılı ve yılmaz kahramanı mı?"

"Bu o." Gabriel'in gülümsemesi çarpıktı. "Neden bu kadar şaşırtıcı bir hayal kırıklığı olduğumu anlayabilirsin."

"Saçmalama, onun ünlü bir amiral olması hiçbir şeyi değiştirmez," dedi hızlıca. "Genç bir subay olarak doğru olanı yaptın. Seni Kraliyet Donanması'ndan atmak onların kaybıydı, senin değil. Ve hiçbir iyi ebeveyn ya da büyükbaba seni büyükbabanın yaptığı gibi bir kenara atmaz. O şerefli amiral kendinden *utanmalı*!"

"Bu onun doğasında yok, ama tarafgirliğini takdir ediyorum, Rory." Gülümsedi ve onun elini sıktı. "Şimdi şu kapıyı kilitlesem iyi olacak, sonra da doğru dürüst dinlenebiliriz."

Yastığının üzerinde cisimleşen Hortlak'ı okşarken ağırbaşlı bir tavırla, "Kapıyı kilitle," dedi, "sonra ne olacağını göreceğiz."

Kilidi açmak için ayağa kalkarken güldü, sonra da giysilerinin geri kalanını çıkardı. Onu böyle güldürebilmesine bayılıyordu. Ve onun güzel erkeksi bedenine bakmayı seviyordu, seviyordu, seviyordu, yakında onun olduğu gibi onun da olacaktı.

* * *

Hacı Esad, *Zephyr'in* ana güvertesinde düzenlenen çifte nikâhı kıymaktan memnuniyet duydu. Kendisinin de söylediği gibi, evlilik gelenekleri pek çok ülkede ve halkta farklılık gösterse de Müslümanlar ve Hristiyanlar aynı Tanrı'ya ibadet etmekte ve evliliği kutsal bir bağlılık olarak kabul etmektedir.

İmam, Malek ve Gabriel ile birlikte çalışarak her iki hizmet biçiminden bazı kelime ve ifadeleri birleştirdi. Malek iki gelini vermeyi teklif etti, bu teklif ironik olduğu için takdir edildi ancak kesin bir dille reddedildi. Rory ve Constance kendilerini veriyorlardı, çok teşekkür ederim. Malek bunun yerine Constance'a dört domuz keçisi hediye etti.

Suzanne parlak kumaş parçalarını kullanarak gelinlerin taşınması için iki güzel burun çiçeği yaptı. Geminin marangozu, kaptanın kamarasında Constance ve Jason için üçüncü bir kamara oluşturmak üzere kaplama parçalarını kaldırdı. Küçük ama özeldi ve içinde iki kişinin yatabileceği genişlikte, derme çatma bir yatak vardı.

Malek'in çocuklarına paylaşımları için küçük bir kamara tahsis edildi ve Meryem ile Kadir üst ranzayı kimin alacağı konusunda ağız dalaşına girdi. Damla onlara yatmalarını emretti. İnsanlardan gelen emirlere karşı olan Hortlak, çoğu geceyi Gabriel ve Rory'nin yatağında geçiriyordu.

Düğün günü güneşliydi, hafif bir esinti kurdelelerin ve duvakların neşeyle dalgalanmasına neden oluyordu. Keman ve pennywhistle çalmakta usta olan iki denizci, Constance ve Rory kaptanın kamarasından yukarıya doğru el ele tutuşarak yürürken ciddi bir müzik çaldı. Sonra ayrıldılar ve kendilerini bekleyen damatlarının yanına gittiler.

Gabriel, Rory'nin ışıltılı yüzünden daha güzel bir manzara görmemişti. Şimdi seçimini yaptığına göre, artık şüphe yoktu, sadece sevinçli bir kesinlik vardı. Onu seçmişti ve başka bir yere bakmayacağını biliyordu. Kendisi de aramayacaktı, çünkü dünyada ona denk başka bir kadın yoktu.

Sesi sakın ve saygılı olan Hacı Esad törene başladı. Bazı cümleler Arapça, bazıları İngilizceydi ama ölüm onları ayırana kadar edilen yeminlerde hiçbir hata yoktu. Gabriel özellikle Müslümanların gelini üç kez yanağından ve bir kez de alnından öpme geleneğini çok sevmiştir. "Ölüm bizi ayırana dek," diye fısıldadı.

Gözleri parlayan Rory, "Amin, kaptanım!" diye fısıldadı.

Ardından, imam hariç herkesi şaşırtan bir şekilde, Malek ve Damla çocuklarının da katılımıyla yeminlerini tazelediler. Yaşadıkları korkunç kargaşadan sonra Gabriel bunun uygun olduğunu düşündü.

Sonra herkes kadirganın üretebileceği en iyi yiyeceklerle uzun ve güzel bir ziyafet çekti, müzisyenler müziği kutlamaya dönüştürdü ve herkes gümüş denizlerin sesleriyle dans etti.

Bölüm 32

Ocak 1815, Londra

Devon Lady'nin kaptanı ve mürettebatı geminin ana limanı olan Dover'a teslim edildikten sonra *Zephyr* Londra'ya doğru yola çıktı. Güneşli bir kış sabahında limana yanaştılar, liman formaliteleri halledildi ve sonra eve dönme zamanı geldi.

Gabriel'in sipariş ettiği iki araba *Zephyr'in* rıhtımına vardığında Rory heyecandan neredeyse *zıplıyordu*. Küçük olan Suzanne içindi ve onlarca yıl süren savaştan çıkmış bir Fransa'nın belirsizlikleriyle yüzleşmektense Londra'daki akrabalarının yanına gitmeyi tercih etmişti. Yeni arkadaşlarına sarılıp teşekkür ettikten sonra, başı dik, eve dönüş yolculuğunda diktiği elbisesi ve pelerini herhangi bir Parisli hanımefendinininki kadar zarif bir şekilde iskeleden aşağı süzülerek bekleyen vagona doğru ilerledi.

Gabriel daha büyük bir arabaya onu, Rory'yi, Constance ve Jason'ı Lawrence Evi'ne götürmesini emretmişti. Rory kendi yaptığı pelerini omuzlarına sardı ve bir eliyle halat korkulukları sıyrarak iskeleden aşağı atladı. "Annemle babamı görmek için sabırsızlanıyorum! Parlamento oturumdayken mutlaka şehirde olacaklardır."

İskeleye adımını attı, sonra döndü ve Gabriel ona katıldığında kolunu sıkıca kavradı. "Artık gerçek bir evli kadın olduğumu onaylayacaklar. Yıllardır yaptığım ve onayladıkları ilk şey bu olacak!"

Gabriel güldü ve onu kolunun altına aldı. "Sanırım çoğunlukla eve sağ salim döndüğünüz için çok mutlu olacaklar, benim parlak leydim."

Jason'la birlikte Rory'diğer yanında duran Constance endişeyle, "Battaniyenin yanlış tarafından gelen, daha önce bilinmeyen bir akraba olarak beni de yanlarında getirmene sevineceklerinden hiç emin değilim," dedi.

"Şaşıracaklar ama memnun da olacaklar," diye tahmin etti Rory. "Sen bir Lawrence'sın,

ve bu kabul edilmeniz en doğrusu."

Jason sırtıttı. "O artık bir Landers ve kabul edilmesi söz konusu değil. Ama Rory'ye katılıyorum, aşkım. Bu şansı değerlendirmelisin.

akrabalarıyla tanış. Birkaç gün içinde Maryland'e doğru yola çıkacağız ve bir süre daha geri dönmeyeceksiniz."

Rory ve Constance birbirlerine hüzünlü bir bakış attılar. "Ama geri döneceksin," dedi Rory. "Ve biz de seni ziyaret edeceğiz. İkimizin de deniz kaptanlarıyla evlenmesinin bir avantajı var!"

* * *

Araba çiftleri Mayfair'deki Lawrence House'un önüne bıraktığında Gabriel, Rory'nin arabadan inmesine yardım ederek, "Aristokrat Londra'da Vance House'un sadece iki blok ötede olduğunu bilmek sizi şaşırtmayacaktır," dedi.

Hanımefendi eşi umursamaz bir tavırla, "Belki ailemle görüştükten sonra oraya bir ziyarette bulunabiliriz," dedi.

"Her bir aile krizi yaşayalım!" dedi telaşla.

Ona "göreceğiz" der gibi bir bakış attıktan sonra koşar adımlarla merdivenleri çıktı. "Ailemi görmeyeli neredeyse dört yıl oldu. Çok şey oldu!"

Gabriel biraz daha sakın bir tempoyla onu takip ederken, Constance ve Jason bir adım geriden geliyordu. Constance kocasının koluna sıkıca sarıldı. Lord ve Leydi Lawrence Rory'nin tahmin ettiğinden daha az misafirperver olsalar bile, Jason Constance'ın yanındaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Rory sabırsız bir çocuk gibi kapının tokmağına vurdu. Ailesine sürpriz yapmak istemiş, bu yüzden önceden haber göndermemişti. Gabriel onun coşkusu ve yaşama tutkusunu ne kadar sevdiğini düşünerek gülümsedi. Genel olarak tutkusunu.

Birkaç uzun dakikadan sonra kapı sert görünümlü bir uşak tarafından açıldı. Rory umursamaz bir tavırla, "Selamlar, Hastings," dedi. "Annemle babam evde mi?"

Kâhya, "Leydi Aurora!" diye soluk soluğa bağırınca sertlik kayboldu. Sesi bir haykırışa dönüştü. "*Leydi Aurora evde!*"

Ortalık karıştı ve evin giriş holü hızla insanlarla . Rory'nin ne kadar sevildiğine dair bir şüphe varsa bile, anında ortadan kalkmıştı. Gabriel, Constance ve Jason kavuşma gerçekleşirken yollarından çekildiler. Leydi Lawrence çığlık atarak kızının kollarına atıldı ve kont da sadece birkaç adım gerisindeydi. Gabriel, Rory'nin kardeşlerinden hiçbirinin orada olmamasının iyi olduğunu, yoksa kucaklaşmanın ölümcül bir hal alabileceğini düşündü.

Gürültü dindiğinde Leydi Lawrence monogramlı mendiliyle gözlerini sildi ve nihayet kızının arkadaşlarını fark etti. "Yüzbaşı Hawkins, bebeğimi eve getirmeyi başardınız! Tanrı sizi korusun, efendim!"

Onu, Rory'nin coşkusu kimden miras aldığını kuvvetle düşündüren bir coşkuyla öptü.

Eğildi. "O zevk bana ait Leydi Lawrence. Umarım görevimi aşip kızınızla evlenmeme aldırılmazsınız."

Kontesin nefesi kesildi ve kont bakakaldı. "Çok meşgulumuşsun Aurora!" dedi Leydi Lawrence. "Salona gel, orada konuşuruz ve sen de diğer arkadaşlarını tanıştırsın. Hastings, içecekleri içeri gönder."

Bir eli Rory'nin belinde olan Gabriel, onu sağdaki antreye açılan zarif odaya kadar takip etti. Ev sahibeleri onları oturmaya davet ederken, Lord Lawrence Gabriell'i hedef aldı. "Daha yakından tanışmak için sabırsızlanıyorum, Yüzbaşı Hawkins," dedi sertçe.

"Ben de öyle lordum. Ama benim tam adım Hawkins Vance, yani kızınızın adı Leydi Aurora Vance."

Kont kaşlarını çatı. "Vance. Vance mi? Amiral Lord Vance ile bir akrabalığınız var mı?"

"O benim büyükbabam." Gabriel neşeyle gülümsedi. "Ama beni evlatlıktan reddetti, bu yüzden onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksınız."

Kont gözlerini kırıştırdı. "Sonra konuşuruz, Kaptan Vance."

"Merak etme baba." Rory eteklerini savurarak bir kanepeye yerleşti ve Gabriell'i yanına çekti. "Kocam erkeklerin en cesuru ve en onurlusudur. Onu seveceksin, hem de sadece beni senin elinden aldığı için değil."

Babası alaycı bir tavırla, "Cesur bir adam olmalı," dedi ama kızına olan bakışları çok sevecendi.

Rory tamamen rahatlamış bir halde, Constance ve Jason'ın birlikte oturduğu, kendisinininkine dik açıyla yerleştirilmiş kanepeyi işaret etti. "Anne, baba, bunlar benim yazı ortağım, yol arkadaşım ve en iyi dostum Constance Hollings Landers ve kocası Kaptan Jason Landers. Kendisi Amerikalı ve Gabriell'in ikinci kaptanıydı."

Kont elini uzattı. "Bir Amerikalı mı dediniz? Ghent Antlaşması'nın Noel arifesinde imzalanmış olması ve ülkelerimizin artık savaş halinde olmaması iyi bir şey, Yüzbaşı."

Jason el sıkışmak için ayağa kalkarken, "Aynı ," dedi.

Kekler, sandviçler ve çayla dolu bir araba, iri gözlü uşak tarafından itilerek şaşırtıcı bir hızla ortaya çıktı. Leydi Lawrence teşekkür edip onu gönderdi ve gümüş çaydanlığı kaldırarak çay doldurmaya başladı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay ve Bayan Landers."

Sonra bakışları Constance'ın üzerindeyken tencere havada durdu. "Canım, Rory'ye kız kardeşlerinden daha çok benziyorsun."

Rory sakince, "Bu bir kaza değil, anne," dedi. "O benim ilk kuzenim. Babamın yeğeni."

Donuk bir andan sonra Kont, "Dur tahmin edeyim. Sen benim serseri küçük kardeşim Frederick'in kızı mısın?"

Constance neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Evet," dedi. "Rory benimle tanışmak isteyeceğinizi söyledi, ama gerçekten, buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Kocam ve ben birkaç gün içinde Amerika'ya doğru yola çıkacağız."

"Sevgili kızım!" Leydi Lawrence ayağa kalktı ve hızlıca sarılmak için odayı geçti. "Elbette sizinle tanışmak istiyoruz! Tek soru, neden yıllar önce senden haberimiz olmadığı!"

"Gerçekten de öyle," diye onayladı kocası. "Freddie senin yetiştirilmen için gerekli düzenlemeleri yaptı mı? Kötü bir adam değildi ama son derece dikkatsiz olabiliyordu."

"Frederick Amca'nın Constance'ın varlığından Büyükanne Lawrence'a bahsetmekten başka bir şey yaptığından şüpheliyim," dedi Rory alaycı bir tavırla. "Skandaldan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Constance'ın annesi doğum sırasında ölünce, Büyükanne bebeği koruyucu bir ailenin yanına yerleştirdi, on sekiz yaşına kadar bakması için küçük bir maaş bıraktı ve Constance'ın varlığından başka kimseye bahsetmedi. Kuzenime Lawrence'lar tarafından iyi davranılmadı."

Constance şiddetle kızarak, "Gerçekten de hiçbir şey beklemiyorum! Rory'nin dostluğu bana bahşedildi. Bu fazlasıyla yeterli."

"Yine de ailenin size bir çeyiz ve takdir borcu var," dedi Lord Lawrence ciddiyetle. "Annem iki yıl önce öldü ve sizinle ilgili sessizliğini sonuna kadar koruduğu için üzgünüm. Ama kan kandır ve sen de açıkça bir Lawrence'sın. En içten özürlerimle birlikte sizin için gecikmiş bir çeyiz ayarlayacağım."

"Buna gerek yok!" Constance'ın nefesi kesildi.

"Evet. Öyle." Belli ki Kont kararını vermişti ve hepsi bu kadardı.

Gabriel, Rory'nin ailesinden hoşlanıyordu. Coşkusu annesinden aldıysa, adil görüşlülüğünü de kesinlikle babasından almıştı.

Leydi Lawrence sandalyesine döndü. "Aurora, Bayan Landers'ın yazı ortağın olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, birlikte birkaç çirkin romantik macera öyküsü yazdık," dedi Rory. "Hindistan'daki Diana Teyze onları beğendi ve öyküleri Londra'da tanıdığı bir yayıncıya göndereceğini söyledi. Kontes Alexander takma adını kullanacak ama iş bağlantıları olarak sizin adınızı verecekti. Bundan bir sonuç çıktı mı? Yayıncı ilgileniyor mu?"

Annesi sevinçle güldü. "Kitapların Londra'nın gözdesi! Sen Hindistan'dan dönerken ve korsanlar tarafından esir alınırken iki tanesi ve üçüncüsü de yolda. Diana'nın altı öykü gönderdiğine inanıyorum, bu yüzden halk soluksuz bekliyor."

"Sözleşmelerin adil olduğundan emin oldum," dedi Lord Lawrence. "Yayıncılara güven olmaz, onlar aşâğılık bir tür."

"Ama bu adam iyi hikâyeleri gördüğünde anlıyor." Leydi Lawrence'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Kitapları elimden bırakamadım, yine de sahte bir isimle yayınlanmış olmalarına çok sevindim. *Savaşçı Bakire*'nin yazarının kızım olduğu bilinseydi Londra'nın hanımefendilerinden asla haber alamazdım!"

"Kızım ve yeğenim. Birlikte çalıştık anne." Rory ayağa fırladı ve kuzeninin ellerini tuttu. ", Constance! ! Biz ünlü yazarlarız!"

Constance gülerek, "Elbette bu *rezil* yazarlar," dedi. "Bu, uzak mesafeden yazmamız gerekse bile yazmaya devam etmemiz için büyük bir teşvik." Rory'nin ellerini bırakarak Jason'ın yanındaki koltuğuna döndü. "Acaba yayıncı çocuk hikâyelerimle ilgilenir mi? Minyatür keçiler olacak," diye ekledi yeni edindiği teyzesi ve eniştesini eğlendirmek için.

"Onu bilemem," dedi Lord Lawrence. "Ama Barclays bankasında ikinizi bekleyen oldukça yüklü bir meblağ var. Romantik saçmalıklar çok iyi satıyor."

"Biraz saygı göster, baba!" Rory sertçe konuştu. "Hikâyelerimizi büyük edebiyat eserleri olarak görmüyor olabilirsin ama yazmaları hiç de kolay değil."

"Annen, kız kardeşlerin ve arkadaşların arasında kesinlikle popülerler," diye itiraf etti. "Yine de nedeninden tam olarak emin değilim."

"Çünkü kadın kahraman her zaman istediğini alır," dedi Constance, sonra herkes ona bakınca kızardı ve başını eğdi.

"Bu kadar iş yeter," diye buyurdu Leydi Lawrence. "Çay ve kek zamanı ve bize olan biten her şeyi anlatma zamanı. Çok korkutucu olmadığı sürece."

Rory, Gabriel'in elini sıktı ve Gabriel onun zihninde olayları daha az endişe verici bir hikâyeye dönüştürdüğünü tahmin etti. Berberi'deki maceraları içkiler eşliğinde neşeli bir şekilde anlatılıyordu.

Bitirdiğinde Rory son çayını da yuttu, sonra ayağa kalktı. "Bu kadar konuşmadan sonra biraz temiz havaya ihtiyacım var. Gel Gabriel, kısa bir yürüyüşe çıkalım." Annesi itiraz etmeye başlayınca Rory güven verici bir sesle, "Uzun sürmeyecek," dedi.

Onun niyetinden kuşkulanan Gabriel ayağa kalktı ve onu antreye kadar takip etti. Kadın kapüşonlu pelerinini toplarken ve Gabriel şapkasını takarken, "Büyükbabamı çağırmamı istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi, artık ailesi için sahneye çıkmadığı için sesi ciddileşmişti. "Yapmak zorunda değilsin elbette ama daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Koluna girip ona dışarıya kadar eşlik ederken bunu düşündü ve sola dönerek Vance House'a kadar yürüyebildiler. İlk köşeyi döndükten sonra yavaşça, "Sanırım haklısın," dedi. "Öfkesi ve onaylamaması çocukluğumdan beri peşimi bırakmadı. Onlardan asla tamamen kurtulamayacağım ama hayatımın yeni bir evresine başlıyorum." Onu kendine yaklaştırdı. "Karısı ve kedisi olan evli bir adamım ve artık sadece bir denizci değilim." Rory'ye gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, ne kadar şanslı olduğumu görmesini isterdim."

Gülümsemesi doğru şeyi yaptığını onaylıyordu. Geleceğine devam edebilmek için geçmişle yüzleşme zamanıydı. "Burada kalmıyor olabilir, biliyorsun."

"Belki de değildir," diye kabul etti. "Ama eğer öyle değilse, bir dahaki sefere yaşlı aslanı ininde sakallamak daha kolay olacaktır."

Bir yazarla evlenmesi, karısının her zaman söyleyecek bir şeyleri olduğu anlamına geliyordu.

Bazen bu karışık bir nimetti.

Çok kısa süre içinde Vance Evi'ne vardılar. Kapının tokmağı yukarıdaydı, belki de büyükanne ve büyükbabası içerideydi. Pirinç kapı tokmağı yelkenli gemi şeklindeydi. Birkaç kez sertçe vurdu.

Kâhya kapıyı Lawrence'ın kâhyasından daha çabuk açmıştı ve yabancı biriydi. İnisiyatifi ele alan Gabriel, "Amiral ve

Leydi Vance içeride mi? Eğer öyleyse, lütfen onlara Yüzbaşı Gabriel Hawkins ve eşinin aradığını söyleyin."

Sesindeki otorite, kartvizitleri olmamasına rağmen küçük ön salona alınmalarını sağladı. "Burada bekleyin, Kaptan."

Birkaç dakika sonra uşak geri döndü ve eğildi. "Bu taraftan lütfen."

Gabriel'in beklediği gibi küçük oturma odasına yönlendirildiler. Çocukluğunun büyük bir bölümünü bu evde geçirmişti. Odaya girdiklerinde bakışları hemen şöminenin yanındaki küçük, gümüş saçlı kadına gitti. "Büyükanne!"

Önce irkildi, sonra ayağa kalkıp kollarını açarak odanın içinde ilerlerken neşeli görünüyordu. "Sevgili oğlum, yorgun yaşlı gözler için ne güzel bir manzaran sen!" Kollarında sıcak ve yumuşaktı ve bu anın büyükbabasının onu azarlamasına değdiğini fark etti.

Kaba bir gırtlak sesi başını kaldırmasına neden oldu ve büyükbabasının şöminenin diğer tarafındaki gölgelerde oturduğunu gördü. Amiral sanki üzerinden bir düzine değil de yirmi yıl geçmiş gibi görünüyordu ve Gabriel yaşlı adamın yüzünün sol tarafında belirgin bir sarkma olduğunu gördü. Bir felç.

Saygıyla eğildi. "Efendim, Londra'ya yeni geldim ve size eşimi takdim etmek istiyorum. Leydi Aurora Lawrence, Earl Lawrence'ın en küçük kızı."

Büyükannesi dönüp Rory'ye baktı. "Ve ne güzel bir eş, Gabriel!"

Amiral homurdandı. "Bu, Kükreyen Rory Lawrence dedikleri kişi mi?"

Gabriel onun elini tuttu. "Gerçekten de öyle efendim."

Amiral ayağa kalktı, geçmişte olduğundan daha az uzun ve daha kırılgan görünüyordu. "Sanırım sadece skandalcı bir kız sizi kabul ederdi."

"Efendim!" Gabriel tersledi. "Benim hakkımda istediğinizi söyleyebilirsiniz, isterseniz bana alçak diyebilirsiniz, ama karıma hakaret edemezsiniz."

Amiral gıcırtılı bir kahkaha attı. "Her zaman olduğun gibi çabuk sinirleniyorsun. Yakışıklı bir kız olduğunu kabul ediyorum."

Rory tatlı tatlı gülümsedi. "Ve benim iki katım büyüklüğünde bir adamı, kalçalarımın çıkan sivriltilmiş bir balina kemiği ile öldürebilecek kapasitedeyim."

Amiral sanki şaka yapıp yapmadığını anlayamamış gibi şaşkınlıkla ona baktı. Onun yorumunu görmezden gelmeye karar vererek dikkatini Gabriel'e verdi.

Bir bastona yaslanmıştı. Gabriel ilk kez büyükbabasının insan olduğunu ve yaşlandığını içgüdüsel olarak fark etti. Öfkeli, amansız bir savaş tanrısı değil. Bu bilgi kendi öfkesinin çoğunu yok etti.

Sessizce, "Buraya sizinle kavga etmeye gelmedim, efendim. Sadece büyükannemi görmeye ve eşimle tanışmaya geldim. Şimdi gideceğiz ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğiz. Yine de sizi daha çok görmeyi umuyorum, Büyükanne."

"Gitme," dedi büyükbabası aniden. "Benimle bahçede yürü." Nedenini merak eden Gabriel kibarca, "Nasıl isterseniz efendim," dedi.

Oturma odasının arka tarafındaki kapıyı açtı. Bahçe merdivenlerinin iki yanında artık ahşap korkuluklar vardı. Büyükbabasının ilerleyen yaşının bir kanıtı daha.

Bahçe tuğla duvarlar arasında uzun ve dar bir şekilde uzanıyordu. Bu kış mevsiminde büyük ölçüde uykudaydı ama patikalar ve budanmış çalılar düzenliydi.

Ortakdaki tuğla patikadan aşağı doğru yürürlerken, amiral kaba bir şekilde "Bunca yıldır ne yapıyordun?" diye sordu.

"Denizcilik. Ablukayı yönetmek. Malzemeye ihtiyacı olduğunu düşündüğüm insanlara biraz kaçakçılık. Duymaktan gurur duyacağınız bir şey değil. Şimdiki gemimi Berberi köleliğinden kaçarken edindim." Gabriel'in sesi . "Benden nefret ettiğinizi bilmeme rağmen, sürgünden kurtulmak için fidyeye istememeniz yine de şaşırtıcıydı. Bana fiyatin oldukça mütevazı olduğu söylendi."

"Çok kızgındım," dedi büyükbabası gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Sen gelecek vaat eden genç bir adamdın, neslinin en iyi Vance'iydin. Hiç kimse olan genç bir adamın hayatını kurtarmak için bunu bir kenara atmana dayanamadım."

"Sizin için bir hiç belki ama o benim arkadaşımdı. Yaptığım şey için hiç pişman değilim." Gabriel gülümsedi. "Rory benim cesur ve onurlu olduğuma inanıyor ve aksini söyleyen herkese meydan okuyacaktır, sana bile. Onun fikirleri benim için herkesten daha önemli."

"Cesur bir kıza benziyor. Kendisinin iki katı büyüklüğünde bir adamı kemik bıçağıyla gerçekten öldürdü mü?" diye sordu amiral ilgiyle.

"Evet. Oldukça şaşırtıcı derecede cesur."

"Senin için iyi bir eşleşme o zaman." Bahçe yolunun sonuna ulaştıklarında duvarın önünde bir bank vardı. Amiral bankın üzerine çöktü, Gabriel de aynısını yaptı, hâlâ bu tartışmanın ne hakkında olduğundan tam olarak emin değildi.

Amiral ellerini martı şeklindeki bastonunun altın başlığının üzerinde kavuşturdu. "Artık baronluğun varisi sensin," dedi kabaca.

"Sen üçüncü Baron Vance olacaksın."

Gabriel'in çenesi düştü. "Peki ya kuzenlerim Edmund ve Peter? İkisi de benden önce mirasa konmak için sıraya girmişlerdi."

Büyükbabası kuru bir iç çekti. "Kraliyet Donanması'nda şerefle hizmet ettiler. Ve bu uğurda öldüler."

Gabriel, amiralin en büyük oğlunun çocukları olan kuzenleriyle oynadıklarını hatırlayınca uzun süre sessiz kaldı. Gabriel'in babası da dahil olmak üzere amiralin iki oğlu da askerde ölmüştü. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. İyi çocuklardı."

"Öyleydiler ve iyi subaylardı." Amiral yine o iç çekişi yaptı. "Ama bana en çok benzeyen sendin. En bağımsız. En dik kafalı. Ezici güçlerle karşılaştığında Fransızları yenme olasılığı en yüksek olan."

Şaşkınlığını gizleyen Gabriel, "Bazı deniz savaşları kazandım. Ama hiçbirinde Britanya'nın kaderi söz konusu değildi."

"Kraliyet Donanması'nda kalsaydınız, Trafalgar'da savaşabilirdiniz." "Lord Nelson bensiz de gayet iyi idare etti, gerçi savaş." Lanet olası aptal adam, tüm madalyalarını takıp Fransız keskin nişancılar için mükemmel bir hedef haline gelmeseydi ölmeyecekti. Gabriel hayatı büyük jestlere tercih ederdi. "Geçmiş geride kaldı. Sen mutlu olmasan da ben hayatımdan memnunum. Ama umarım siz ölene kadar evinize girmem yasaklanmaz."

Büyükbabası paslı bir kahkaha attı. "Varis sensin, artık seni yasaklayamam." Uzun bir sessizlikten sonra, neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla, "Seni özledim," dedi.

Gabriel aynı şeyi amiral için söyleyebilir miydi? Hayır, yaşlı adamın öfkesi her zaman onunlaydı. Onu özlemek için hiç şans yoktu. Ama bugün Gabriel'in geçmişe bakışı değişmişti. "Gelecekte beni özlemenize gerek yok efendim. Eğer beni bir hayal kırıklığı olarak görürseniz, Rory'nin her erkeği huysuzluğundan kurtarabileceğini garanti ederim."

Büyükbabası kahkahalarla güldü. "Bu beni yerime koydu." Çaba sarf ederek banktan kalktı. "İçeri girme zamanı. Bugünlerde soğuğu iliklerimde hissediyorum."

Gabriel hayretle, o ve zorlu büyükbabasının barıştığını fark . Aralarında ihtiyatlı bir sevgi bile vardı. Bunun mümkün olduğuna inanmazdı.

Oturma odasına döndüklerinde büyükannesi ve Rory'yi mutlu bir şekilde sohbet ederken buldular. Karısı ona baktığında, başıyla küçük bir selam verdi ve gülümsedi.

O da kendi ışıltılı gülümsemesiyle karşılık verdi. Ayağa kalkarak, "Uygun bir ziyaretin sınırlarını aştık Leydi Vance, ama sizinle tanıştığım için çok mutluyum. Umarım yakında tekrar aramamın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedi büyükannesi, ziyaretçilerinin geldiği zamankinden daha genç görünüyordu. "Güle güle, sevgili kızım." Önce Rory'yi, sonra Gabrieli öptü. "İyi seçim yapmışsın, delikanlı."

Ona doğru sırtıttı. "Biliyorum."

Dışarı çıkana kadar başka bir şey söylemedi. "Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Dün gecedен beri değil," dedi Rory. "Bugün yaşananlardan sonra bunun değişmediğini duyduğuma sevindim."

"Beni gelmeye ikna etmekte haklıydın." Bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Kuzenlerim öldü ve bir gün Leydi Vance olacaksın. Sadece bir barones, ama sana sunabileceğim en iyi şey bu."

"Bu fazlasıyla yeterli, aşkım." Durdu ve ona döndü, bakışları muzipti. "Bu gece bir otelde oda ayırtabilir miyiz?"

"Nasıl isterseniz," diye yanıtladı şaşkınlıkla. "Ama Lawrence House'da kalmak istemiyor musunuz?"

Eğildi ve hınzırca fısıldadı, "Ailem bir iki oda ötedeyken senin ırzına geçecek cesaretim olduğundan emin değilim!"

Gülerek onu kollarına aldı ve tüm Mayfair'in görebileceği şekilde öptü. "İrzıma geçilmesini dört gözle bekliyorum, parlak leydim!" Alnını onun alnına yasladı ve yumuşak bir sesle ekledi: "Ve Britanya'nın en şanslı erkeği olduğumu bilmenin sevincini yaşıyorum."

Rory aynı yumuşaklıkla, "Böyle düşünmene sevindim," dedi. "Ama ben kesinlikle en şanslı kadınıam."

Yazarın Notu

Çocukken "Denizciler İlahisi"ni söylediğimi ve "Montezuma'nın salonlarından Trablus kıyılarına" cümlesine şaşırdığımı hatırlıyorum. Montezuma'yı anladım, Meksika yakınlarındaydı, ama bu Trablus da neyin nesi? Orası Kuzey Afrika!

Çok sonraları, bu satırın on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki Berberi Savaşları'na atıfta bulunduğunu öğrendim. (İlki 1801-1805, ikincisi 1815.) Okuldaki tarih dersinde Kuzey Afrika'daki Berberi devletlerinin Amerikan ve Avrupa gemilerini ele geçiren, mürettebatı fidye için alıkoyan ya da köle olarak satan ve gemilerinin rahat bırakılmasını isteyen uluslardan koruma parası olarak haraç talep eden korsanlar olduğu anlatılıyordu.

Korsanları romantik bulmuyorum. Onlar savunmasız insanları avlayan açgözlü ve bazen de cani suçlulardı. Berberi korsanlar on altıncı yüzyıldan on dokuzuncu yüzyıla kadar Akdeniz'in belası olmuş, İzlanda'ya ve hatta Güney Amerika'ya kadar yelken açmışlardır. İrlanda'nın County Cork bölgesindeki Baltimore kasabası 1631 yılında meşhur bir şekilde yağmalanmış ve neredeyse tüm nüfus esir alınarak köle olarak satılmıştır.

Once a Scoundrel'in geçtiği on dokuzuncu yüzyılın başlarında, büyük Avrupa ülkelerinin çoğu, özellikle de kıta çapında Napolyon savaşlarıyla meşgul olan ülkeler, Berberi devletlerine haraç ödemeyi daha kolay buluyordu. Atlantik'in öte yakasındaki Amerika Birleşik Devletleri ise tarafsız kalmayı ve Avrupa ülkeleriyle sağlıklı bir deniz ticareti sürdürmeyi tercih ediyordu.

Bu durum ABD için pek de iyi olmadı; İngiltere Fransa'yı abluka altına alıyordu ve sorumsuz sömürgecilerin mallarını Avrupa'da satmasını istemiyordu. Bu durum İngiltere ve ABD arasındaki 1812 Savaşı'nın başlıca nedenlerinden biriydi.

Berberi korsanlar başka bir meseleydi. ABD'nin savaşa girmesine neden olan sadece ulusal gurur değildi, kendisine saygısızlık yapıldığını düşünen yeni ve kırılğan bir ülkenin hırçınlığı da değildi. Açık gerçek şuydu ki, haraç talepleri o kadar yüksekti ki

ülke korsanları satın almaya yaklaşmadı. Bu nedenle, Birleşik Devletler savaşa girdi.

Brian Kilmeade ve Don Yaeger tarafından *kaleme alınan Thomas Jefferson and the Tripoli Pirates* adlı kitapta Berberi Savaşları mükemmel ve okunabilir bir şekilde anlatılmaktadır. Tavsiye ederim.

Avrupa gemisinin Konstantinopolis'e adam ve hayvanat bahçesi taşımak zorunda kalması kulağa pek olası gelmeyebilir ama aslında *USS George Washington* tam da bunu yapmak zorunda kalmıştır. Kilmeade ve Yaeger, gemiye aşırı yük bindiren iki yüzden fazla adamı taşımak zorunda kalmanın yanı sıra, "4 aslan, 4 kaplan, 4 antilop ve 12 papağana ek olarak 4 at, 25 sığır ve 150 koyun" olduğunu söyledi. Ve geminin dualar için Mekke'ye doğru yönelmesi gerekiyordu. Gabriel ve *Zephyr* ucuz kurtuldu!

Harem ve çok eşlilik fantezileri Batı'da çılgınca popülerdi ve gösterişli resimlere ve şehvet dolu yazılara ilham verdi ve bu kurumlar gerçekten de vardı. Ancak Kuran, birden fazla eşe ekonomik, duygusal ve cinsel açıdan katı bir eşitlikle davranılması gerektiğini belirtir. Bu da hem pahalı hem de yorucu olurdu! Gerçek hayatta Müslüman evliliklerinin büyük çoğunluğu tek eşlidir (ve öyledir). Dolayısıyla, Malek'in karısına olan bağlılığı herhangi bir romantizm kadar gerçek ve gerçektir - ve ben iyi bir romantizmi severim!

Mary Jo Putney'nin yeni romanı Rogues
Redeemed'den bir alıntı için okumaya devam edin,

Bir Zamanlar Casus

Londra, Şubat Başı 1815

Suzanne en iyi ışığı almak için odasının küçük penceresinin altında çalışıyor olsa da, artık dikiş dikmeye devam edemeyecek kadar karanlıktı. Kış ortasında bu kadar kuzeyde günler kısaydı ve genellikle yağmurlu ya da bulutluydu. Bu değişiklikleri hafta sonuna kadar bitirebilmek için mum satın almak zorunda kalabilirdi.

Elbiseyi bir kenara bıraktı ve gerinmek için ayağa kalktı. Belki de kısa bir yürüyüşe çıkmalıydı. Gün çiğdi ve eski pelerini ancak yetiyordu ama istediği zaman dışarı çıkma özgürlüğüne sahip olmayı seviyordu.

Odasının dışındaki merdivenlerde sert adımlar duyuldu ve ev sahibi Bay Porter'ın vakur yaklaşımını fark etti. Kapıyı çaldı ve "Madam Duval, burada kuzeniniz olduğunu söyleyen bir adam var, Albay Duval. Kendisi oturma odasında. Albay olan bir kuzeniniz var mı?"

Suzanne şaşkınlıkla kapısını açtı. Son çalkantılı yıllardan sonra, hangi akrabalarının hâlâ hayatta olabileceği ya da ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. "Olabilir, ama emin olmak için onu görmem gerek. Saygıdeğer biri gibi görüldüğünü varsayıyorum, yoksa onu içeri almazdınız."

"Bir askere benziyor ama asker olması onu aziz yapmaz," dedi ev sahibi . "Onu göndermemi istersen diye seninle aşağı ineceğim."

Başıyla teşekkür etti. Bay Porter pansiyonundaki kadın kiracılara karşı çok korumacıydı. Burada yaşamayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Dikiş dikerken ellerini sıcak tutmak için giydiği parmaksız eldivenleri çıkardı, koyu renk saçlarını rahatça taradı ve görünüşünün artık bir ölüm kalım meselesi olmadığına sevinerek örgü şalını omuzlarında düzeltti. Sonra ev sahibini dar merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Küçük oturma odasının kapısını açtığında, loş ışıktaki pencereden dışarı bakan, ellerini arkasında kavuşturmuş bir adam belirdi.

perişan mahalleyi inceledi. Zayıf ve , gerçekten de bir askerin duruşuna sahipti. Dalgalı siyah saçları kesilmeye muhtaçtı, kadının girişinde dönerken tanıdık bir zarafeti vardı. Araştıran bakışları onunkilerle buluştu ve hareketsiz kaldı.

Dondu kaldı, şoktan felç oldu. *Jean-Louis!*

Ama kocası ölmüştü, onun öldürüldüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Ayrıca evlendiklerinde Jean-Louis onun iki katı yaşındaydı. Bu adam daha gençti.

Onun soğuk, açık renkli gözlerini gördüğünde, kocasının genç bir kuzenini hatırladı. Simon Duval daha çocuktı, genç gelinliğinden sadece birkaç yaş büyüktü ama kocasıyla güçlü bir aile benzerliği paylaşıyordu. Yıllar onun yüz hatlarındaki ince farklılıkları vurgulamıştı ve Jean-Louis'den biraz daha uzun ve geniş omuzlu olduğunu tahmin etti.

Nefes almadığını fark edince yavaşça soludu. "İyi tanıştık Simon. Yoksa size *Mösyö le Comte* mu demeliyim?"

"Demek gerçekten sizsiniz kuzenim Suzanne," dedi ziyaretçisi yumuşak bir hayretle. "Bu isim alışılmadık bir şey değil ve Hawkins sizin Chambron Kontesi olduğunuzu söylememişti. Ama siz bir kontes olsanız da ben kont değilim. Sadece hayatta olduğunuzu gördüğüme çok sevinen uzaktan bir kuzeninizim."

Fransız aksanından eser kalmadan İngilizce konuşuyordu ve annesinin de İngiliz olduğunu hatırladı. "Artık bir kontes olmasam da, kocamın ailesinden yeterince kişi öldüyse siz de Chambron Kontu olabilirsiniz." Bu doğrudu ama Fransız saray unvanlarının önemli olduğu dünya çok uzak görünüyordu. Elini uzattı. "Bay Potter sizi albay olarak tanıttı. Hangi orduda?"

"İngilizim ama imparator tahttan çekildiğine göre artık satılmış durumdayım." Elini tuttu ve tamamen Fransızlara özgü bir jestle elinin üzerine eğildi. "Sizi iyi ve her zamankinden daha güzel gördüğüme sevindim. Öldüğünüzü duymuştum."

Eli sıcak, güçlü ve becerikliydi. "Bir Fransız gibi pohpohluyorsun Simon," diye gülümseyerek karşılık verdi. "Artık nemli genç bir gelin değilim ve birkaç kez neredeyse ölüyordum. Ama hayatta kaldım."

Ev sahibi boğazını temizledi ve kadın onun bu görüşmeyi kapı aralığından izlediğini fark etti. "Albay ile konuşacak çok şeyiniz olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden size çay getireyim."

"Bu çok hoş olurdu Bay Potter." O gittikten sonra ocağın üzerine diz çöktü ve ateşin korlarına küçük bir kaşık kömür ekledi. "Gerçekten de konuşacak çok şeyimiz var kuzen. Bir düzine yıl ya da daha fazla oldu."

Simon, Chambron Kontu'yla olan düğününde birçok konuktan biriydi. Henüz on beş yaşındaydı ve böylesine büyük bir evlilik yapacağı için heyecanlıydı. Simon onun yaşına yakın olduğu için aralarında alaycı bir dostluk gelişmişti ama bu bir ömür önceydi.

Soğuk şöminenin sağındaki sandalyeye yerleşti. "Beni nasıl buldun?"

"Yüzbaşı Gabriel Hawkins." Simon onun karşısına oturdu. "Onunla birkaç yıl önce Portekiz'de endişe verici bir macerayı paylaşmıştık. Bana Konstantinopolis'e yaptığı bir yolculuğu yeni tamamladığını ve sizin de onun gemisiyle Londra'ya döndüğünüzü söyledi."

Kadın sertleşti. "Sana durumumu anlattı mı?"

Simon yumuşak bir sesle, "Güçlü bir Türk subayının haremindedi olduğunuzu ve aralarında şu anda onun karısı olan genç hanımın da bulunduğu iki İngiliz kadının kurtarılmasında yardımınızın çok değerli olduğunu söyledi," dedi.

Bunlar çıplak gerçeklerdi. Hawkins'in bundan söylememiş olmasını umuyordu. "Karşılığında beni kurtardı ve buraya getirdi."

"Hawkins sizi Fransa'ya götürmeyi teklif ettiğini ama sizin Soho'daki Fransız topluluğunda bulunan göçmen akrabalarınızın yanına gelmeyi tercih ettiğinizi söyledi." Algılayıcı bakışları onu ve temiz ama seyrek oturma odasını değerlendirdi. Onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Soho, Londra'nın zengin göçmenlerin yaşadığı Fransız mahallesiydi. Fakir olanlar ise St Pancras bölgesindeki bu köhne mahallede yaşam mücadelesi veriyordu.

Sorulmamış soruyu yanıtlarken, "Napolyon tahttan çekildikten sonra kuzenler mallarını geri almak için Fransa'ya döndüler. Gittiklerini görünce şaşırmadım. Ama önemli değil. Fransa'ya dönmektense İngiltere'de yolumu bulmayı tercih ederim. Orada benim için hiçbir şey yok."

Bakışları tekrar yıpranmış oturma odasında gezindi. "Sorduğum için beni bağışlayın ama nasıl idare ediyorsunuz?"

"İyi dikiş dikiyorum ve parça başı iş yapıyorum. Yakında kalıcı bir iş bulabilirim." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama keşke bir zamanlar haremın gözdesiyken sahip olduğum mücevherleri yanımda getirebilseydim! Kendi dükkanımı satın alabilirdim."

"Para her şeyi kolaylaştırıyor," diye kabul etti, kaşları çatılmıştı. "Annem başarılı bir İngiliz tüccar ailesinden geldiği için şanslıyım."

ve serveti Kanal'ın bu tarafında kalmıştı."

"Çok ihtiyatlılar." Başını iki yana eğdi. "Buraya sadece uzak bir aile bağlantısını araştırmak için mi geldiniz? Belki de ordudan ayrıldığınız için sıkılmışsınızdır?"

Gülümsemesine karşılık vermeyerek tereddüt etti. "Aramamın iki nedeni var ve bunlardan en önemlisi sizin doğru Suzanne Duval olup olmadığınızı görmek ve eğer öyleyse nasıl olduğunuzu öğrenmekti. Ama başka bir nedeni daha vardı."

O daha fazla soru soramadan Bay Potter elinde bir çay tepsisiyle geri döndü. Tepsinin kalayı ezikti ve çaydanlığın ağzında bir kırık vardı ama ev sahibi içecekleri bir dükün uşağı havasıyla sundu. Bir tabak da kurabiye vardı. "Teşekkür ederim Bay Potter!" Suzanne içtenlikle söyledi. "Siz ve eşiniz kendinizi aştınız."

"O zevk bize ait leydim." Başını eğdi, sonra odadan çekildi.

"Leydim?" Kadın onlara çay doldururken Simon sordu. "Sizin bir aristokrat olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır, sadece kibarlık yapıyor." Çayından bir yudum aldı, sonra ona kurabiye tabağını uzattı. "Bir parça al. Bayan Potter harika bir fırıncıdır."

Adam onun tavsiyesine uydu ve ısırdıktan sonra takdirle mırıldandı. "Öyle ve tereyağını da hiç eksik etmiyor."

Suzanne düzensiz bir parça kurabiye yedi ve kurabiyenin ağzında eriyişinin tadını çıkardı. "Beni aramanızın başka bir nedeni olduğunu söylemişsiniz."

Ne kadarını söyleyeceğine karar verirmiş gibi kızın yüzünü inceledi. "Bu başka bir yerde tartışılması gereken bir konu değil."

Merakla, "Nasıl sır tutulacağını bilirim," dedi.

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum." Çayını uzun bir yudumda bitirdi, sonra fincanı şingirtiyiyle yere bıraktı. "Napolyon'un Elba'daki ada hapishanesinden kaçmayı başarabileceği ve imparatorluğunu geri almak için Fransa'ya dönebileceği spekülasyonlarını mutlaka duymuşsunuzdur."

"Her zaman konuşuluyor ama Elba Kraliyet Donanması tarafından korunuyor." Fincanı yeniden doldurmak için öne doğru eğildi. "Eminim onu kontrol altında tutabilirler."

"Belki, ama imparator kurnaz bir canavar ve hâlâ pek çok destekçisi var." Simon çay için başıyla teşekkür ettikten sonra devam etti. "Ben bir istihbarat subayıydım, bu yüzden bilgi toplama konusunda deneyimliyim. Bana adresinizi veren beyefendi de aynı işle uğraşıyor ve göçmen topluluğundaki söylentileri araştırıp araştıramayacağımı sordu. Sizi duyduğumda

Londra'da yaşıyor olsaydınız, belki bazı yararlı bağlantılarınız olabileceğini düşündüm."

Ağzı buruştu. "Hem de hiç. Soho'daki büyük göçmenlerin Türkiye'de fahişelik yapmış bir kadınla işi olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Eminim kimse böyle korkunç bir şey söylememiştir!"

"Bunu aristokrat hanımlar söyledi. Kocaları beni boş odalarda köşeye sıkıştırmaya çalıştı," dedi kuru bir sesle. "Burada, St. Pancras'ta, daha mütevazı hemşerilerimin arasında daha güvende olacağıma karar verdim."

Bir küfür savurdu ve yoğun bir şekilde "Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun Suzanne!" demeden önce derin bir nefes aldı.

İç çekti. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da kimsenin hayatta kalmak için mücadele etme hakkından başka bir şeyi 'hak etmediği'. Bir Türk hareminde lüks içinde yaşayıp hangi gecenin son gecem olabileceğini merak etmektense burada soğuk bir odada elbise değiştirmeyi tercih ederim, bu yüzden iyi yaptığımı düşünüyorum." Sahte bir kadeh kaldırarak çay fincanını kaldırdı. "Hayatta kalışıma içer misin Simon?"

"Bundan daha fazlasını yapabilirim," dedi, bakışları yanıyordu. "Evlen benimle, Suzanne."

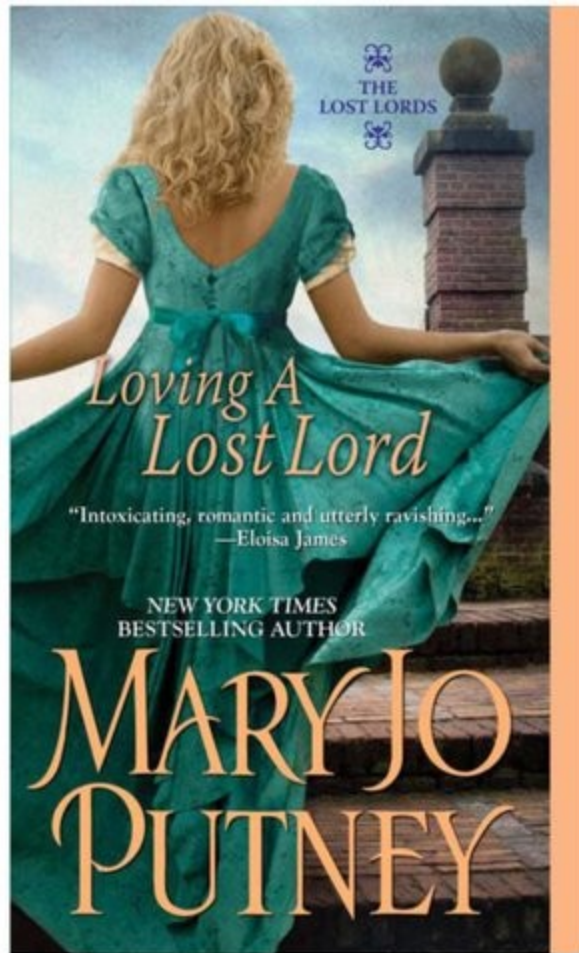
MARY JO
PUTNEY
JO
BEVERLEY

You are cordially invited—to fall in love.

*The Last
Chance
Christmas
Ball*

Joanna Bourne * Patricia Rice
Nicola Cornick * Cara Elliott
Anne Gracie * Susan King

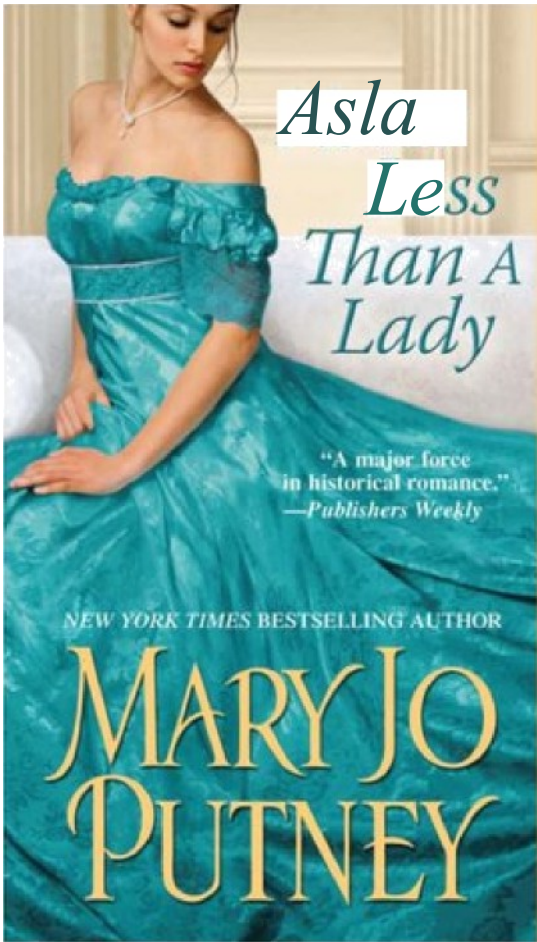

*Mary Jo Putney
Jo Beverley*

9YÍISCHIEF
and
ISTLET □E

*Joanna Bourne * Patricia Rice
Nicola Cornick * Carla Elliott
Anne Gracie * Susan Fraser King*

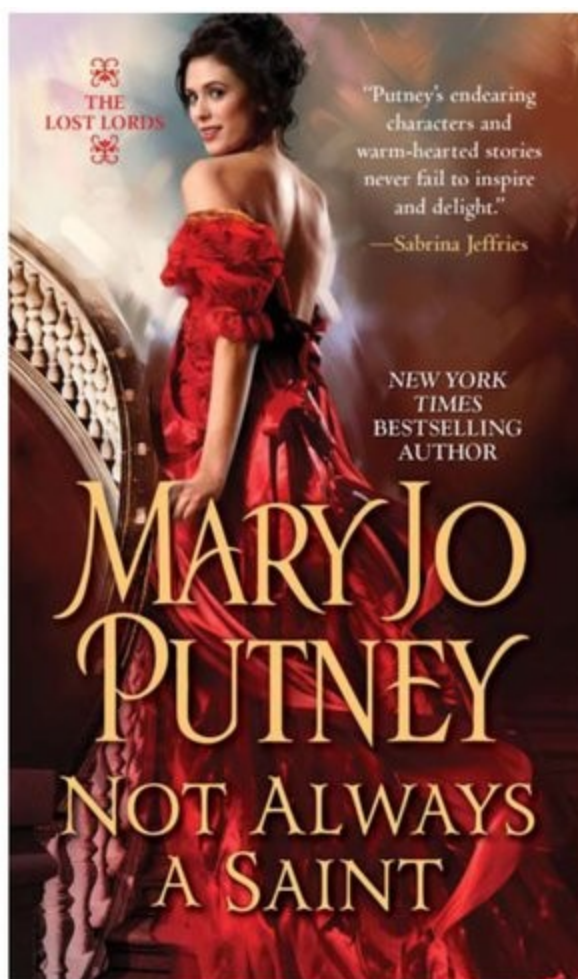

Asla
Less
Than A
Lady

"A major force
in historical romance."
—*Publishers Weekly*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY JO
PUTNEY

THE
LOST LORDS

"Putney's endearing
characters and
warm-hearted stories
never fail to inspire
and delight."
—Sabrina Jeffries

NEW YORK
TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

MARY JO PUTNEY

NOT ALWAYS A SAINT

NOT
QUITE
A
WIFE

THE
LOST LORDS

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MARY JO
PUTNEY

"Putney's endearing characters and warm-hearted
stories never fail to inspire and delight."
—Sabrina Jeffries

"Putney's endearing
characters and
warm-hearted stories
never fail to inspire
and delight."
—Sabrina Jeffries

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AU

MA

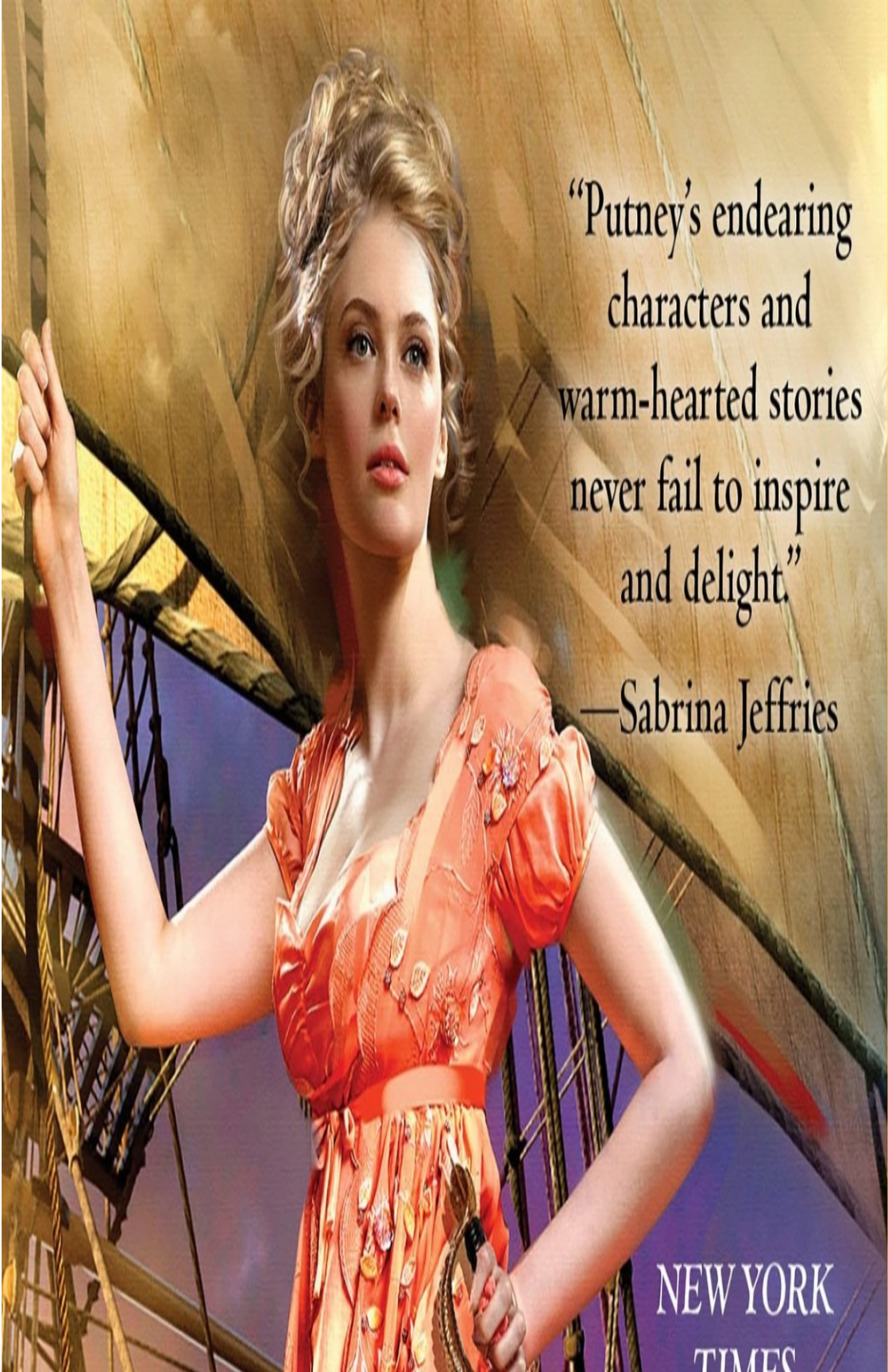
⌘ Rogues Redeemed ⌘

THE
LOST LORDS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY JO
PUTNEY
SOMETIMES
A ROGUE

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing an orange dress with a floral pattern and a wide orange belt, stands on a ship's mast. She is looking upwards and to the left, with her right hand resting on a rope. The background shows the wooden structure of the ship's mast and rigging against a blue sky.

“Putney’s endearing
characters and
warm-hearted stories
never fail to inspire
and delight.”

—Sabrina Jeffries

NEW YORK
TIMES

TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

MARYJO PUTNEY ONCE

ONCE A SCOUNDREL

» Rogues Redeemed «

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.